

INDIAN PUBLIC ADMINISTRATION SINCE- 1947

Unit: I Constitutional Frame work:

The Indian Constitution – Preamble – Salient Features – Fundamental Rights – Directive Principles – Union Government: President – Prime Minister–Parliament – Judicial Organization – State Government: Chief Minister - Governor – State Assembly – Centre - State Relations – Union Territories and Administration.

Unit: II Administrative Framework:

Cabinet Secretariat – Duties and Responsibilities – Cabinet Committees – Function – Prime Minister’s Office – Role and Function. Central Secretariat – Functions – Executive Agencies – Growth and development of Departments in India - Ministry of Finance – Ministry of Home Affairs – Ministry of Personal – Ministry of External Affairs – Attorney General of India – Comptroller and Auditor General of India

Unit: III Administrative Relations:

Bureaucratic Administration – Public Service and Civil Service – All India Services – Central Services – UPSC – Recruitment and Training – Grant-in-Aid – Inter State Council – Planning Commission – NITI Aayog–National Development Council – Zonal Council – Administrative Reforms: Important – Commissions and Committees – Election Commission.

Unit: IV State Administration:

Structure – State Secretariat – Chief Secretary – State Public Service – TNPSC – State Service – Regional Divisional Commissioners – District Administration - District Collector – Various Departments of the District – Law and Order – National Police Commission (1977).

Unit: V Decentralized Administration:

Corporations: Major Municipal Corporations – Powers and Functions, Municipalities - Powers and Responsibilities – Elections – District Development Council – Panchayat Raj Administration – Structure – Gram Sabha – Gram Panchayat – Panchayat Samiti- Zila Parishad.

Prepared by

Dr. K.PAUL DURAICHI M.A., M.Phil., Ph.D.,

Assistant Professor

PG & Research Department of History

V.O.Chidambaram College

Thoothukudi 628008.

UNIT I

இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

உலகிலேயே சிறந்த முறையில் வடிவமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்டங்களில் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஒன்றாகும். இந்த அரசியலமைப்பு அமைச்சரவை பணி திட்டத்தின் கீழ் அரசியலமைப்பு சபையால் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த அரசியல் நிர்ணய சபை 26 நவம்பர் 1946 முதல் தனது பணியைத் தொடங்கியது. அதனால்தான் ஒவ்வொரு ஆண்டும் நவம்பர் 26 அன்று அரசியலமைப்பு தினத்தைக் கொண்டாடுகிறோம். நமது அரசியலமைப்பை முடிக்க 2 ஆண்டுகள், 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்கள் ஆனது.பி.ஆர். அம்பேத்கர் இந்திய அரசியலமைப்பின் வரைவுக் குழுவான மிக முக்கியமான குழுவின் தலைவராக இருந்தார். அவர் முழு அரசியலமைப்பையும் உருவாக்கினார். இந்த அரசியலமைப்பு 1950 ஜனவரி 26 முதல் அமல்படுத்தப்பட்டது. அதனால்தான் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்த நாளில் குடியரசு தினத்தை கொண்டாடுகிறோம்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. உலகின் மிக நீளமான எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு

இந்திய அரசியலமைப்பு உலகிலேயே மிக நீளமான எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும். ஏனெனில் இதன் கீழ் அத்தியாவசிய உரிமைகள் மட்டும் வழங்கப்படாமல் விரிவான நிர்வாக அறிவுரைகளும் இதன் கீழ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நமது அரசியலமைப்புச் சட்டம் சிவில் சர்வீசஸ் போன்ற பல்வேறு அமைப்புகளுக்கு இடம் அளித்துள்ளது (பிரிவு 308- 323ன் கீழ்). இந்த அரசியலமைப்பு இவ்வளவு பெரியதாக இருப்பதற்கு மற்ற காரணங்களில் ஒன்று, முழு இந்தியாவிற்கும் ஒரே அரசியலமைப்பு உள்ளது. இந்தியா ஒரு பெரிய நாடு, அதற்கு விரிவான விதிகள் மாநிலங்களின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். இதன் காரணமாகவே பாரிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

2. பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டது

நமது அரசியலமைப்பின் பல்வேறு பகுதிகள் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவை. நமது அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர் இந்திய அரசு சட்டம் , 1935ல் இருந்து அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பு பகுதியை எடுத்தார்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் பல்வேறு ஆதாரங்கள் பின்வருமாறு:

- அமெரிக்காவின் அடிப்படை உரிமைகள் , நீதித்துறையின் சுதந்திரம் , நீதித்துறை மறுஆய்வு, ஜனாதிபதி மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மீதான குற்றச்சாட்டு.

- யுனைடெட் கிங்டம் ஒற்றை குடியரிமை , அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற அமைப்பு, சட்டத்தின் ஆட்சி, தனிச்சிறப்பு உரிமைகள்.

- கனடா அரசியலமைப்பு அரை மத்திய அரசு அமைப்பு , ஆளுநர்கள் நியமனம்.

- ஆஸ்திரேலியா அரசியலமைப்பு

- ஒரே நேரத்தில் பட்டியல் , நாடாளுமன்றத்தின் 2 அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டம், வர்த்தக சுதந்திரம்.

- USSR அடிப்படை கடமைகள் , சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதி.

- அயர்லாந்து மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் , ஜனாதிபதி தேர்தல்.

ஜேர்மனி அவசரகாலத்தின் போது அடிப்படை உரிமைகளை நிறுத்துதல் போன்ற அவசரகால விதிகள்.

- பிரான்ஸ்: குடியரசு

- தென்னாப்பிரிக்கா அரசியலமைப்பு திருத்தம் ராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள் தேர்தல்.

- ஜப்பான் நடைமுறை சட்டத்தால் நிறுவப்பட்டது.

3. யுனிவர்சல் அடல்ட் :ப்ரான்சைஸ்

நமது அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட (இப்போது வயது 18) இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்கியுள்ளனர்.

மேற்கத்திய ஜனநாயகம் அனைவருக்கும் இந்த உரிமையை வழங்கும் போது பல ஆண்டுகள் எடுத்தது.

4. ஒற்றைக் குடியரிமை

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஒற்றைக் குடியரிமையை வழங்குகிறது. இதன் பொருள் , வேறு ஏதேனும் ஒரு நாட்டின் குடியரிமையை எடுக்கும் எவரும் தானாகவே இந்தியாவின் குடியரிமையை இழக்க நேரிடும். இந்த குடியரிமைக் கருத்து பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. குடிமக்களாக இருப்பதன் மூலம் குடிமக்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய பல்வேறு நன்மைகள் உள்ளன. வாக்களிக்கும் உரிமை , குடியரசுத் தலைவர் , நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் போன்ற பதவிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது அனைத்தும் இந்தியக் குடிமக்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

5. சுதந்திர நீதித்துறை

நீதித்துறை முடிவுகளை வழங்க சுதந்திரமாக உள்ளது மற்றும் இந்தியாவில் அரசாங்கத்தை சார்ந்து இல்லை. ஜனநாயகத்தில் சுதந்திரமான நீதித்துறை மிகவும் அவசியம். அரசாங்கங்களின் தன்னிச்சையான செயல்களில் இருந்து தனது குடிமக்களை பாதுகாக்கிறது. அரசியலமைப்பின் கீழ் பல்வேறு அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. சட்டப்பிரிவு 32 மற்றும் பிரிவு 13ன் கீழ் நீதித்துறை தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இந்த அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்த வேண்டும்.

6. அரை கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு

குவாசி ஃபெடரல் என்றால் அது கூட்டாட்சி என்று தோன்றுகிறது ஆனால் அது மத்திய அரசின் மீது தீவிர சாய்வைக் கொண்டிருப்பதால் அது முற்றிலும் கூட்டாட்சி அல்ல. எமர்ஜன்சி காலத்தில், மாநில அரசுகளை விட , மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரம் உள்ளது.

7. அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற வடிவம்

இந்த ஆட்சி முறை பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த வகையான அரசாங்கத்தைப் பின்பற்றுவதில் அனுபவம் பெற்றதால் இந்தியா அதை ஏற்றுக்கொண்டது. இது பெரும்பாலும் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அரசாங்க வடிவம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த வகையான அரசாங்கத்தில், நிறைவேற்று அதிகாரம் பல்வேறு முறைகள் மற்றும் வடிவங்கள் மூலம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பு மற்றும் பதிலளிக்கக்கூடியது.

8. விறைப்பு மற்றும் நெகிழ்வுத்தன்மையின் கலவை

அரசியலமைப்பின் கீழ் , பாராளுமன்றத்தில் எளிய பெரும்பான்மையால் திருத்தப்படக்கூடிய பல விதிகள் உள்ளன. அதே சமயம் , சிறப்புப் பெரும்பான்மை தேவை , குறிப்பாக மாநில அரசின் கொள்கைகளைப் பாதிக்கும் விஷயங்கள் , பிரிவு 368ன் கீழ் பல்வேறு விதிகள் உள்ளன.

9. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

இவை சட்டப்பிரிவு 36 முதல் 51 வரை கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில கொள்கைகள் ஆகும். மக்கள் நலனுக்காக அத்தியாவசியமான கொள்கைகளை உருவாக்க இந்த கொள்கைகள் அரசுக்கு வழிகாட்டுதலை வழங்குகின்றன. இந்த கோட்பாடுகள் நீதிமன்றத்தில் நியாயப்படுத்தப்படவில்லை என்றாலும், அரசு பல்வேறு சட்டங்களை உருவாக்கியுள்ளது, இதன் காரணமாக இந்த கொள்கைகளில் சில இப்போது அரசியலமைப்பு உரிமைகளாக உள்ளன. இதற்கு மிகப்பெரிய உதாரணம் , பிரிவு 21 A-ன் கீழ் கல்வி பெறும் உரிமை. இதற்கு முன் உத்தரவுக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது , ஆனால் இப்போது அதை நியாயப்படுத்தும் உரிமையாக அடிப்படை உரிமைகளில் ஒரு சட்டம் உருவாக்கி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

10. அடிப்படை கடமைகள்

இந்த கடமைகள் அசல் அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியாக இல்லை, ஆனால் பின்னர் இந்த கடமைகளுக்கான தேவை உணரப்பட்டது. சோவியத் ஒன்றியத்தில் இருந்து உத்வேகம் பெற்று

இந்திய அரசாங்கம் அரசியலமைப்பில் 51 A பிரிவு கீழ் 11 அடிப்படை கடமைகளைச் சேர்த்தது. 1976 ஆம் ஆண்டு 42 வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் ஒரு பகுதியாக அவை சேர்க்கப்பட்டன. நமது தேசத்திற்கு மரியாதை காட்ட இந்திய குடிமக்கள் இந்த கொள்கைகளை பின்பற்ற வேண்டும் என்று அரசு உணர்ந்தது.

11. அடிப்படை உரிமைகள்

அடிப்படை உரிமைகள் இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி 3 (பிரிவு 12-35) கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் வழங்கப்படும் உலகளாவிய உரிமைகள். பிரிவு 15, 16, 19, 29 மற்றும் 30 இந்திய குடிமக்கள் அனைவருக்கும் கிடைக்கும். ஷரத்து 14, 20, 21, 21A, 23, 24 மற்றும் 25-28 ஆகியவை எதிரி நாடுகளின் குடிமக்களைத் தவிர இந்த நாட்டில் வாழும் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் வழங்கியுள்ள 6 அடிப்படை உரிமைகள் உள்ளன.

அ. சமத்துவத்திற்கான உரிமை (பிரிவு 14-18)

பி. சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (பிரிவு 19-22)

சி. சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை (பிரிவு 23-24)

ஈ. மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (பிரிவு 25-28)

இ. கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (பிரிவு 29-30)

ஃ. அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை (பிரிவு 32)

ஆரம்பத்தில், 7 இருந்தன, ஆனால் பிரிவு 31- சொத்துரிமை அடிப்படை உரிமைகளில் இருந்து நீக்கப்பட்டது (44 வது திருத்தம்) மற்றும் பிரிவு 300 A இல் சட்டப்பூர்வ உரிமையாக சேர்க்கப்பட்டது.

முன்னுரை

இந்திய அரசியலமைப்பின் முன்னுரை

இந்திய அரசியலமைப்பின் முன்னுரையானது அரசியலமைப்பின் வழிகாட்டும் நோக்கம் , கொள்கைகள் மற்றும் தத்துவத்தை அமைக்கும் ஒரு சுருக்கமான அறிமுக அறிக்கையாகும். முன்னுரை பின்வருவனவற்றைப் பற்றிய ஒரு

கருத்தை அளிக்கிறது: (1) அரசியலமைப்பின் ஆதாரம் , (2) இந்திய அரசின் தன்மை (3) அதன் நோக்கங்களின் அறிக்கை மற்றும் (4) அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தேதி.

இந்திய மாநிலத்தின் இயல்பு

இறையாண்மை: இந்தியா உள்நாட்டிலும் வெளியிலும் இறையாண்மை உடையது - வெளிநாட்டில் எந்தவொரு வெளிநாட்டு சக்தியின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் விடுபட்டுள்ளது மற்றும் உள்நாட்டில், மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் மக்களை நிர்வகிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்கும் சுதந்திரமான அரசாங்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. எந்த வெளி சக்தியும் இந்திய அரசை ஆணையிட முடியாது.

சோசலிஸ்ட்: "சோசலிசம்" என்பது ஒரு பொருளாதார தத்துவமாகும், அங்கு உற்பத்தி மற்றும் விநியோக வலிமுறைகள் அரசுக்கு சொந்தமானது. இந்தியா கலப்பு பொருளாதாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டது, அங்கு மாநிலத்தைத் தவிர , தனியார் உற்பத்தியும் இருக்கும். ஒரு சமூக தத்துவமாக சோசலிசம் சமூக சமத்துவத்தை அதிகம் வலியுறுத்துகிறது.

மதச்சார்பற்றது: முன்னுரையில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள மதச்சார்பின்மையின் அம்சங்கள் , அரசுக்கு அதன் சொந்த மதம் இருக்காது, மேலும் அனைத்து நபர்களும் மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் அவர்கள் விரும்பும் மதத்தை சுதந்திரமாக ஏற்றுக்கொள்ளவும், கடைப்பிடிக்கவும், பிரச்சாரம் செய்யவும் சமமான உரிமையைப் பெறுவார்கள். . (எஸ் ஆர் பொம்மை அண்ட் அதர்ஸ் வி யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, ஏஐஆர் 1994 எஸ்சி 1918)

ஜனநாயகம்: அரசியலமைப்பு மக்களின் விருப்பத்திலிருந்து அதன் அதிகாரத்தைப் பெறும் அரசாங்கத்தின் வடிவத்தை நிறுவியுள்ளது என்பதைக் குறிக்கிறது. ஆட்சியாளர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அவர்களுக்கு பொறுப்பு. குடியரசு: ஒரு முடியாட்சிக்கு மாறாக , அரசு தலைவர் வாழ்நாள் முழுவதும் அல்லது அவர் அரியணையில் இருந்து துறந்து போகும்

வரை, அரசு தலைவர் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒரு அமைப்பாகும். ஒரு நிலையான பதவிக்காலத்திற்கு. இந்திய குடியரசுத் தலைவர் ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு ஒரு தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். இந்திய குடியரசுத் தலைவர் பதவி என்பது பரம்பரைப் பதவி அல்ல. இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனும் நாட்டின் குடியரசுத் தலைவராவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்.

இந்திய அரசின் குறிக்கோள்கள்

- நீதி: சமூக, பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல்.
- சமத்துவம்: நிலை மற்றும் வாய்ப்பு.
- சுதந்திரம்: சிந்தனை, வெளிப்பாடு, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாடு
- சகோதரத்துவம் (=சகோதரத்துவம்): தனிமனிதனின் கண்ணியம் மற்றும் ஒற்றுமைக்கு உறுதியளிக்கிறது.

அடிப்படை உரிமைகள் (FR)

இந்திய அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பகுதி அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி பேசுகிறது. ஒவ்வொரு தனிநபரின் ஆளுமை வளர்ச்சிக்கும், மனித மாண்பைக் காப்பதற்கும் அடிப்படை உரிமைகள் இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டதால், அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இனம், மதம், ஜாதி, பாலின வேறுபாடின்றி அனைத்து மக்களும் தங்களது அடிப்படை உரிமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக உச்ச நீதிமன்றத்தையும், உயர் நீதிமன்றங்களையும் அணுகும் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. கட்டுரைகள் 12-35 இலிருந்து உள்ளடக்கப்பட்ட ஏழு வகை அடிப்படை உரிமைகள் (FR) உள்ளன.

கட்டுரை 12 : வரையறை

இந்த பகுதியில், வேறுவிதமாக தேவைப்படாவிட்டால், "மாநிலம்" என்பது இந்திய அரசு மற்றும் பாராளுமன்றம் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அரசாங்கம் மற்றும் சட்டமன்றம் மற்றும் இந்திய எல்லைக்குள் அல்லது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள

அனைத்து உள்ளூர் அல்லது பிற அதிகாரங்களையும் உள்ளடக்கியது. இந்தியாவின்.

• 13 சட்டங்கள் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணானவை அல்லது இழிவுபடுத்துகின்றன.

• சமத்துவத்திற்கான உரிமை

• 14 சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்.

• 15 மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்தல்.

• 16 பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சமத்துவம்.

• 17 தீண்டாமை ஒழிப்பு.

• 18 பட்டங்களை ஒழித்தல்.

சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

• 19 பேச்சு சுதந்திரம் , முதலியன தொடர்பான சில உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்.

• 20 குற்றங்களுக்கான தண்டனை தொடர்பான பாதுகாப்பு.

• 21 உயிர் மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு.

• 21A கல்விக்கான உரிமை

• 22 சில வழக்குகளில் கைது மற்றும் காவலில் இருந்து பாதுகாப்பு.

சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை

• 23 மனிதர்களின் போக்குவரத்து மற்றும் கட்டாய உழைப்பு தடை.

• 24 தொழிற்சாலைகள் முதலியவற்றில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்தல்.

• மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

• 25 மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில் , நடைமுறை மற்றும் மதத்தை பரப்புதல்.

• 26 மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் சுதந்திரம்.

• 27 எந்தவொரு குறிப்பிட்ட மதத்தையும் மேம்படுத்துவதற்காக வரி செலுத்துவதற்கான சுதந்திரம்.

- 28 சில கல்வி நிறுவனங்களில் மத போதனை அல்லது மத வழிபாடுகளில் கலந்துகொள்வதற்கான சுதந்திரம்.
கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள்
- 29 சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்.
- 30 சிறுபான்மையினர் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவி நிர்வகிப்பதற்கான உரிமை.
சில சட்டங்களின் சேமிப்பு
- 31A சொத்துக்களை கையகப்படுத்துவதற்கான சட்டங்களின் சேமிப்பு ,
முதலியன.
- 31B சில சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் சரிபார்ப்பு.
- 31C சில கட்டளைக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் சட்டங்களைச் சேமிப்பது.
- 31D [ரத்துசெய்யப்பட்டது.]
- அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை
- 32 இந்தப் பகுதியின் மூலம் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளைச் செயல்படுத்துவதற்கான தீர்வுகள்.
- 32A [ரத்துசெய்யப்பட்டது.]
- 33 படைகளுக்கு அவர்களின் விண்ணப்பத்தில் இந்த பகுதி வழங்கிய உரிமைகளை மாற்றியமைக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் போன்றவை.
- 34 எந்தப் பகுதியிலும் இராணுவச் சட்டம் அமலில் இருக்கும் போது இந்தப் பகுதியால் வழங்கப்படும் உரிமைகள் மீதான கட்டுப்பாடு.
- 35 இந்த பகுதியின் விதிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சட்டம்.

மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் IV பகுதி, நமது மாநிலக் கொள்கையின் (DPSP) வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளைக் கையாள்கிறது. இந்த பகுதியில் உள்ள விதிகளை எந்த நீதிமன்றமும் செயல்படுத்த முடியாது , ஆனால் இந்த கொள்கைகள் நாட்டின் நிர்வாகத்தில் அடிப்படையானவை மற்றும் சட்டங்களை

உருவாக்குவதில் இந்த கொள்கைகளை செயல்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும். மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் ஐரிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டது.

பெரும்பாலான அடிப்படை உரிமைகள் மாநிலத்தின் மீது எதிர்மறையான கடமைகளாக இருந்தாலும், DPSP கள் நீதிமன்றத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்படாவிட்டாலும், மாநிலத்தின் மீதான நேர்மறையான கடமைகளாகும்.

பிரிவு 36: வரையறை

இந்த பகுதியில், சூழல் இல்லையெனில், "மாநிலம்" என்பது பகுதி III இல் உள்ள அதே பொருளைக் கொண்டுள்ளது.

- 37 இந்தப் பகுதியில் உள்ள கொள்கைகளின் பயன்பாடு.
- 38 மக்கள் நலன் மேம்பாட்டிற்காக ஒரு சமூக ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க மாநிலம்.
- 39 அரசு பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கையின் சில கொள்கைகள்.
- 39A சம நீதி மற்றும் இலவச சட்ட உதவி.
- 40 கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு.
- 41 வேலை, கல்வி மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பொது உதவிக்கான உரிமை.
- 42 வேலை மற்றும் மகப்பேறு நிவாரணத்திற்கான நியாயமான மற்றும் மனிதாபிமான நிலைமைகளுக்கான ஏற்பாடு.
- 43 தொழிலாளர்களுக்கான வாழ்க்கை ஊதியம் போன்றவை.
- 43A தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு.
- 43B கூட்டுறவு சங்கங்களின் ஊக்குவிப்பு.
- 44 குடிமக்களுக்கான சீரான சிவில் குறியீடு.
- 45 குடிநீரைக் குடிக்க இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான ஏற்பாடு.
- 46 பட்டியல் சாதிகள், பழங்குடியினர் மற்றும் பிற நலிந்த பிரிவினரின் கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்துதல்.

- 47 ஊட்டச்சத்து நிலை மற்றும் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது மற்றும் பொது சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவது அரசின் கடமை.
- 48 விவசாயம் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பு அமைப்பு.
- 48A சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் மேம்படுத்துதல் மற்றும் காடுகள் மற்றும் வனவிலங்குகளைப் பாதுகாத்தல்.
- 49 தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் இடங்கள் மற்றும் பொருள்களின் பாதுகாப்பு.
- 50 நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையை பிரித்தல்.
- 51 சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்.

ஜனாதிபதி

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களின் (பிரபலமான சபைகள்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தேர்தல் கல்லூரியால் குடியரசுத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு அங்கமாக இருந்தாலும் , அவர் இரு அவைகளிலும் அமர்வதில்லை அல்லது விவாதங்களில் பங்கேற்பதில்லை. பாராளுமன்றத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் செய்ய வேண்டிய சில அரசியலமைப்புச் செயல்பாடுகள் உள்ளன. குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளையும் அவ்வப்போது கூட்டி ஒத்திவைக்கிறார். ராஜ்யசபா ஒரு தொடர்ச்சியான அமைப்பாக இருக்கும் போது , மக்களவையை கலைக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு உள்ளது. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்படும் மசோதாவுக்கு அவரது ஒப்புதல் அவசியம். பார்லிமென்ட் அமர்வில் இல்லாதபோது , அவர் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலைகள் இருப்பதாக அவர் திருப்தி அடைந்தால் , ஜனாதிபதி, பார்லிமென்ட் இயற்றும் சட்டங்களுக்கு இணையான பலத்தையும் விளைவையும் கொண்ட அவசரச் சட்டங்களை பிரகடனப்படுத்தலாம்.

இந்தியக் குடியரசின் குடியரசுத் தலைவர் இந்திய அரசின் தலைவராகவும், அனைத்து இந்திய ஆயுதப் படைகளின் தளபதியாகவும் உள்ளார். ராஜ்யசபா மற்றும் லோக்சபா , மற்றும் இந்தியாவின் மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் சட்டப் பேரவைகள் இரண்டிலும் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் இந்திய ஜனாதிபதி மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அரசியலமைப்பை பாதுகாக்கும் பொறுப்பும் அதிகாரமும் இந்திய ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதி தேர்தலில் எம்.எல்.ஏ.வுக்கு முழு பங்கு உரிமை உண்டு ஆனால் ஜனாதிபதியை வெளியேற்றியதில் எம்.எல்.ஏ.வுக்கு எந்த பங்கும் இல்லை.

அதிகாரங்கள்

இந்தியாவின் முதல் குடிமகனான இந்திய ஜனாதிபதிக்கு பின்வரும் அதிகாரங்கள் உள்ளன.

நிர்வாக அதிகாரங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் 53 வது பிரிவின்படி , குடியரசுத் தலைவருக்கு பின்வரும் நிர்வாக அதிகாரங்கள் உள்ளன:

1- தேசத்தின் அனைத்து விவகாரங்களையும் தெரிவிக்கும் உரிமை.

2- பிரதம மந்திரி மற்றும் அமைச்சர்கள் குழு உட்பட உயர் அரசியலமைப்பு அதிகாரிகளை நியமிக்க மற்றும் நீக்குவதற்கான அதிகாரங்கள்.

3- உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் , மாநில ஆளுநர்கள் , அட்டர்னி ஜெனரல் , கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளர் ஆகியோரின் நியமனங்கள்

ஜெனரல் (சிஏஜி) , மற்றும் தலைமை ஆணையர் மற்றும் தேர்தல் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் அவரது பெயரில் உருவாக்கப்படுகிறார்கள்.

சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்

1- பட்ஜெட் கூட்டத்தொடரின் போது குடியரசுத் தலைவர் எப்போதும் நாடாளுமன்றத்தில் முதலில் உரையாற்றுவார்.

2- நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளுக்கும் இடையே சட்டமியற்றும் செயல்முறையில் முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டால் , முட்டுக்கட்டையை உடைக்க குடியரசுத் தலைவர் கூட்டுக் கூட்டத்தைக் கூட்டுகிறார்.

3- புதிய மாநிலத்தை உருவாக்குதல் , அல்லது ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களின் எல்லையில் மாற்றங்கள் அல்லது மாநிலத்தின் பெயரை மாற்றுதல் போன்ற சட்டத்திற்கு ஜனாதிபதியின் அனுமதி கட்டாயமாகும்.

4- அரசியலமைப்பின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளைக் கையாளும் சட்டத்திற்கு ஜனாதிபதியின் ஒப்புதல் தேவை.

5- மக்களவையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பண மசோதாக்களுக்கு குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் தேவை.

6- நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்படும் அனைத்து மசோதாக்களும் சட்டமாக மாறுவதற்கு முன் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் தேவை.

7- பாராளுமன்றத்தின் இடைவேளையின் போது அவசரச் சட்டம் அல்லது அவசர சட்டத்தை வெளியிடுவதற்கு ஜனாதிபதி பொறுப்பு.

8- அவர் இரு அவைகளுக்கும் உறுப்பினர்களை நியமிக்கிறார்.

இராணுவ அதிகாரங்கள்

இந்திய ஆயுதப்படைகளின் உச்ச தளபதியாக ஜனாதிபதி பின்வரும் பாத்திரத்தை வகிக்கிறார்:

1- தலைவர்கள் உட்பட அனைத்து அதிகாரிகளின் நியமனங்களும் அவரால் செய்யப்படுகின்றன.

2- ஜனாதிபதியின் பெயரில் நாடு போரை அறிவிக்கிறது.

3- குடியரசுத் தலைவரின் பெயரால் நாடும் அமைதியை நிறைவு செய்கிறது

இராஜதந்திர பாத்திரங்கள்

உலகெங்கிலும் உள்ள பிற நாடுகளுடன் இராஜதந்திர மற்றும் நல்லுறவு உறவுகளை பேணுவதில் இந்திய ஜனாதிபதி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார்.

- 1- நாட்டின் தூதர்கள் மற்றும் உயர் ஸ்தானிகர்கள் வெளிநாட்டில் அவரது பிரதிநிதிகள்.
- 2- வெளிநாடுகளின் தூதரக பிரதிநிதிகளின் நற்சான்றிதழ்களையும் அவர் பெறுகிறார்.
- 3- குடியரசுத் தலைவர் மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் உடன்படிக்கைகளை பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு முன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துகிறார்.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதிக்கு நீதித்துறை அதிகாரங்கள் சிறப்புரிமை உண்டு.

- 1- அவர் நீதித்துறை பிழைகளை சரிசெய்கிறார்
- 2- மன்னிப்பு மற்றும் தண்டனையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கும் அதிகாரம் கொண்டது.
- 3- குடியரசுத் தலைவர் சட்ட மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தையும் கேட்கலாம்

அவசரகால அதிகாரங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு மூன்று வகையான அவசரகால அதிகாரங்களை வழங்குகிறது.

- 1- வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியிலிருந்து நாட்டின் பாதுகாப்பை ஆபத்தில் ஆழ்த்தும் எந்தவொரு தேசிய அவசரநிலையின் போதும் , அவசரகால நிலையை அறிவிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. இதையடுத்து மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமலுக்கு வருகிறது. இருப்பினும் , அத்தகைய அவசரநிலையை பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவை பரிந்துரை செய்ய வேண்டும்.
- 2- அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டம் ஒழுங்கு சீர்குலைவு காரணமாக அரசியல் அவசரநிலையின் அடிப்படையில் குடியரசுத் தலைவர் ஒரு மாநில அவசரநிலையை அறிவிக்க முடியும். இதையடுத்து மாநிலத்தில் ஆளுநர் ஆட்சி அமலுக்கு வருகிறது.
- 3- நாட்டின் அல்லது எந்தவொரு மாநிலத்தின் நிதி ஸ்திரத்தன்மை கடுமையாக பாதிக்கப்படும் போது தலையிட ஜனாதிபதிக்கு

அதிகாரம் உள்ளது. பொதுச் செலவினங்களில் கவனமாக இருக்குமாறு மாநில அரசுக்கு வழிகாட்டும் அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கு உண்டு.

இந்தியப் பிரதமர்: அதிகாரங்கடமைகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 75 இல் பிரதமரைப் பற்றி கூறுகிறது. அவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார் மற்றும் இந்திய மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். பிரதமர் மாநிலத்தின் நிர்வாகத் தலைவர். அவரது நியமனம், அவரது அதிகாரங்கள் மற்றும் தேசத்திற்கான அவரது கடமைகள் பற்றிய விவரங்களை இங்கே பாருங்கள்.

இந்தியப் பிரதமர்: அதிகாரங்கடமைகள்

குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்டு , பொதுத் தேர்தல் மூலம் இந்திய மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒரு நாட்டின் பிரதமர் இருப்பார் என்று இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 75வது பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.. இதனால் அவர் மக்கள் பிரதிநிதி. நாட்டு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முகநூல் நியமனம் , அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள் பற்றிய விவரங்களைப் பாருங்கள். கீழே உள்ள விவரங்களைப் பாருங்கள்.

அமைச்சரவையின் தலைவர் பிரதமர். அவர் அமைச்சர்கள் குழுவின் இணைந்து மையத்தில் நிர்வாக அதிகாரத்தை உருவாக்குகிறார். இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் பெயரளவிலான தலைவர் மட்டுமே , முக்கிய அதிகாரங்கள் இந்தியப் பிரதமரிடம் உள்ளன. சுருங்கச் சொன்னால் , குடியரசுத் தலைவர் மாநிலத் தலைவர் என்று குறிப்பிடப்பட்டாலும் , பிரதமர் அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

பிரதமரின் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்

1. அவர் தனது அரசியல் கட்சியின் உறுப்பினர்களின் பெயர்களை அமைச்சர்களாக நியமிக்க ஜனாதிபதியிடம் முன்மொழிகிறார்.

2. பல்வேறு அமைச்சர்களுக்குப் பொறுப்பு பகிர்வை அவர் முடிவு செய்கிறார் மேலும் அவர்களது அமைச்சரவையையும் மாற்றியமைக்கலாம்.
 3. அவர் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார் மற்றும் அதில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை மாற்ற முடியும்.
 4. அவர் தனது அமைச்சரவையில் இருந்து எந்த அமைச்சரையும் ராஜினாமா செய்வது அல்லது நீக்குவது பற்றி இந்திய ஜனாதிபதியிடம் பரிந்துரைக்கலாம்.
 5. அவர் அமைச்சரவையில் அமைச்சர்களின் செயல்பாட்டைக் கட்டுப்படுத்தி வழிநடத்துகிறார்.
 6. அவர் எப்போது வேண்டுமானாலும் ராஜினாமா செய்யலாம் மற்றும் அமைச்சரவையை கலைக்க இந்திய ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரைக்கலாம். லோக்சபாவை கலைத்து புதிய தேர்தலை நடத்த ஜனாதிபதிக்கு அவர் பரிந்துரை செய்யலாம்.
- நியமனங்கள் தொடர்பான உரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்:
பின்வருவனவற்றை நியமிப்பது பற்றி பிரதமர் ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரைக்கலாம்:-
1. இந்தியாவின் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர்
 2. இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல்
 3. இந்தியாவின் அட்வகேட் ஜெனரல்
 4. UPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள்
 5. தேர்தல் ஆணையர்கள் தேர்வு
 6. நிதி ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர்
- இந்திய நாடாளுமன்றம் தொடர்பான உரிமைகள்/அதிகாரங்கள்:
பிரதம மந்திரி கீழ் சபையின் தலைவர் மற்றும் பின்வரும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த முடியும்:
1. நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கையை அவர் தீர்மானிக்கிறார்.
 2. அவர் மத்திய அரசின் சபாநாயகர்.
 3. அவர் பாராளுமன்றத்தில் ஆளும் கட்சியின் தலைவர்.

4. NITI ஆயோக் தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் , தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் , தேசிய நிர்வக கவுன்சில் ஆகியவற்றின் தலைவர் ஆவார்.

5. அரசியல் மட்டத்தில் அவசர காலத்தில் பேரிடர் மேலாண்மை குழுவின் தலைவராக இருந்தார்.

6. அவர் அனைத்து சக்திகளுக்கும் அரசியல் தலைவர்.

இந்திய ஜனாதிபதியுடனான உறவு:-

இந்திய அரசியலமைப்பில் பின்வரும் கட்டுரைகள் இந்திய ஜனாதிபதிக்கும் பிரதமருக்கும் இடையிலான உறவை விளக்குகின்றன:-

பிரிவு 74: தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல்வேறு விஷயங்களில் குடியரசுத் தலைவருக்கு ஆலோசனை வழங்க , பிரதமர் தலைமையில் ஒரு அமைச்சரவை இருக்கும். பிரதம மந்திரிகளின் ஆலோசனையின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதி முடிவுகளை எடுப்பார் , இருப்பினும், அமைச்சரவை எடுக்கும் முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு அவர் கோரலாம் , இருப்பினும் மறுபரிசீலனைக்குப் பிறகு அத்தகைய எந்த முடிவும்/ஆலோசனையும் அவர் பின்பற்ற வேண்டும்.

பிரிவு 75: பிரதமரை இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் நியமிப்பார் மற்றும் பிரதமரின் ஆலோசனையின் அடிப்படையில் மற்ற அமைச்சர்களும் அவரால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இந்திய ஜனாதிபதியின் விருப்பம் மற்றும் விருப்பம் வரை அமைச்சர்கள் தங்கள் பதவியை அனுபவிக்க முடியும். அமைச்சர்களின் அமைச்சரவை இந்திய நாடாளுமன்றத்திற்கு கூட்டாகப் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

பிரதமரின் கடமைகள்:

1. கேபினட் அமைச்சர்கள் செய்த அனைத்து வேலைகளையும் இந்திய ஜனாதிபதியிடம் தெரிவிக்க.

2. எந்த ஒரு அவசர நிலை அல்லது வெளியுறவுக் கொள்கை அல்லது அவசர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் இந்திய ஜனாதிபதிக்கு விளக்குவது.

3. இந்திய அரசு மற்றும் ஒன்றியத்தின் செயல்பாட்டை ஜனாதிபதிக்கு தெரிவிக்க.

இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் போது , டாக்டர் அம்பேத்கர் , அமெரிக்க ஜனாதிபதியுடன் ஒப்பிடக்கூடிய ஒரு செயலாளராக இந்திய பிரதமரின் பங்கை பட்டியலிட்டார். எனவே , இந்தியாவில், ஜனாதிபதி பெயரளவிலான தலைவர் என்றும் , பிரதமர் அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத் தலைவர் என்றும் கூறலாம்.

பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகள்

மாநிலங்களவை (ராஜ்யசபா)

ராஜ்யசபா 250 உறுப்பினர்களுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும். இவர்களில் 12 பேர் இலக்கியம் , அறிவியல், கலை மற்றும் சமூக சேவை போன்ற விஷயங்களில் சிறப்பு அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவத்திற்காக ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்பட்டவர்கள். மீதமுள்ள இடங்கள் பல்வேறு மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு, அவற்றின் மக்கள்தொகை விகிதத்தில் தோராயமாக ஒதுக்கப்படுகின்றன ; இருப்பினும், ஒவ்வொரு மாநிலமும் குறைந்தபட்சம் ஒரு உறுப்பினரால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறது. குடியரசுத் தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட 12 உறுப்பினர்களையும் சேர்த்து தற்போது மாநிலங்களவையில் மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கை 245 ஆகும்.

மாநிலங்களவையில் உள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் பிரதிநிதிகளும் மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றம் சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கும் விதத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். சபையில் உறுப்பினராவதற்கான குறைந்தபட்ச வயது 30 ஆண்டுகள்.

மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகளால் நிரப்பப்படும் ராஜ்யசபாவில் இடங்கள் ஒதுக்கீடு

ராஜ்யசபா கலைப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல , ஆனால் முடிந்தவரை, அதன் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் சட்டப்படி பாராளுமன்றத்தால் செய்யப்பட்ட விதிகளின்படி ஒவ்வொரு இரண்டாவது ஆண்டும் காலாவதியாகும் போது விரைவில் ஓய்வு பெறுவார்கள். ராஜ்யசபா உறுப்பினரின் சாதாரண பதவிக்காலம் தேர்தல் அல்லது நியமனம் செய்யப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஆகும். மக்கள் மன்றம் (லோக்சபா)

மக்களவை, பெயரே குறிக்கும் வகையில் , வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் நேரடித் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது. அரசியலமைப்பின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படும் சபையின் அதிகபட்ச பலம் 552 - மாநிலங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த 530 உறுப்பினர்கள் வரை, யூனியன் பிரதேசங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த 20 உறுப்பினர்கள் வரை மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கு மேல் இல்லை என்றால் , ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும். சபையில் சமூகம் போதுமான அளவில் பிரதிநிதித்துவம் பெறவில்லை என்பது அவரது கருத்து. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கைக்கும் மாநிலத்தின் மக்கள்தொகைக்கும் இடையே உள்ள விகிதம் , நடைமுறையில், அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் வகையில் , சபையின் மொத்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படுகிறது. மக்களவை உறுப்பினருக்கான தகுதி வயது 25 ஆண்டுகள். மக்களவையில் தற்போது 545 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

லோக்சபா, விரைவில் கலைக்கப்படாவிட்டால் , அதன் முதல் கூட்டத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட தேதியிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகள் தொடர்கிறது மற்றும் ஐந்து ஆண்டுகள் காலாவதியானது , அவை

கலைக்கப்பட்டதாக செயல்படுகிறது. எவ்வாறாயினும் , ஒரு அவசரநிலை பிரகடனம் நடைமுறையில் இருக்கும் போது , இந்த காலக்கெடு பாராளுமன்றத்தால் சட்டத்தின் மூலம் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறைக்கு மிகாமல் நீட்டிக்கப்படலாம் மற்றும் பிரகடனம் செயல்படுவதை நிறுத்திய ஆறு மாதங்களுக்கு அப்பால் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அதிகமாக இருக்கக்கூடாது.

1952 இல் நாட்டில் நடைபெற்ற முதல் பொதுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து, முதல் மக்களவை 1952 மே 13 அன்று முதல் முறையாக கூடியது. இரண்டாவது மக்களவை 10 மே 1957 அன்று, மூன்றாவது மக்களவை 16 ஏப்ரல் 1962 அன்று, தி. நான்காவது மக்களவை 16 மார்ச் 1967, ஐந்தாவது மக்களவை 1971 மார்ச் 19, ஆறாவது மக்களவை 25 மார்ச் 1977, ஏழாவது மக்களவை 21 ஜனவரி 1980, எட்டாவது மக்களவை 1985 ஜனவரி 15, ஒன்பதாவது மக்களவை 18 டிசம்பர் 1989, பத்தாவது மக்களவை 9 ஜூலை 1991, பதினொன்றாவது மக்களவை 22 மே 1996, பன்னிரண்டாவது மக்களவை 23 மார்ச் 1998, பதின்மூன்றாவது மக்களவை 20 அக்டோபர் 1999 மற்றும் பதினான்காவது மக்களவை ஜூன் 2, 2004 அன்று.

செயல்பாடுகள்

இரு அவைகளின் முக்கிய பணி சட்டங்களை உருவாக்குவது. ஒவ்வொரு மசோதாவும் சட்டமாகும் முன் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டு குடியரசுத் தலைவரால் ஒப்புதல் பெறப்பட வேண்டும். பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றக்கூடிய பாடங்கள் இந்திய அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில் யூனியன் பட்டியலின் கீழ் குறிப்பிடப்பட்ட பாடங்களாகும். பரவலாகப் பார்த்தால் , யூனியன் பாடங்கள் என்பது , வசதி, செயல்திறன் மற்றும் பாதுகாப்பு காரணங்களுக்காக அகில இந்திய அடிப்படையில் நிர்வகிக்கப்படும் முக்கியமான பாடங்களாகும். பாதுகாப்பு , வெளியுறவு, இரயில்வே, காப்பீடு, தகவல் தொடர்பு , நாணயம் மற்றும் நாணயம் , வங்கி, வருமான வரி , சுங்கம், கலால் வரி , அணு ஆற்றல் , மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு போன்றவை முக்கிய யூனியன் பாடங்கள் ஆகும்.

அரசியலமைப்பின் அட்டவணை , சாதாரண காலங்களில் கூட , சில சூழ்நிலைகளில், மாநிலங்களுக்கு பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்ட துறைக்குள் வரும் ஒரு விஷயத்தின் மீது பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை ஏற்க முடியும்.

மேலும், இந்தியா அல்லது அதன் எந்தப் பகுதியின் பாதுகாப்புக்கு போர் அல்லது வெளி ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதக் கிளர்ச்சி அச்சுறுத்தல் ஏற்படும் போது , குடியரசுத் தலைவரால் அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்படும்போது , நாடாளுமன்றம் முழுவதுமாக அல்லது எதற்காகவும் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரத்தைப் பெறுகிறது. மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்த வரையில், இந்தியப் பகுதியின் ஒரு பகுதி. இதேபோல் , ஒரு மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால் , அந்த மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தால் அல்லது அதன் கீழ் செயல்படுத்தப்படும். இது தவிர , அரசியலமைப்பு அதிகாரம் அல்லது அரசியலமைப்பின் திருத்தத்தைத் தொடங்குவதற்கான அதிகாரத்தையும் அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்குகிறது.

சட்டங்களை இயற்றுவது மட்டுமின்றி , பாராளுமன்றம் தீர்மானங்கள், ஒத்திவைப்பு பிரேரணைகள் , விவாதங்கள், அமைச்சர்களிடம் உறுப்பினர்களால் கேட்கப்படும் கேள்விகள் , குழுக்கள் போன்றவற்றின் மூலம் , நாட்டின் நிர்வாகத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு , மக்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க முடியும்.

தலைமைப் பொறுப்பாளர்கள்

பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு சபைக்கும் அதன் சொந்த தலைமை அதிகாரிகள் உள்ளனர். மக்களவையில் , தலைமை அதிகாரிகள், அதாவது சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் இருவரும் அதன் உறுப்பினர்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ராஜ்யசபாவில் , இந்திய துணைக்

குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்காலத் தலைவராக உள்ளார். விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி, நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு தேர்தல் கல்லூரியின் உறுப்பினர்களால் அவர் ஒரு மாற்று வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். எவ்வாறாயினும், ராஜ்யசபாவின் துணைத் தலைவர், ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களால் தங்களுக்குள் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

சபைத் தலைவர்

நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவைக்கும் ஒரு தலைவர் இருக்கிறார். மக்களவையில் பெரும்பான்மைக் கட்சியின் தலைவராக இருக்கும் பிரதமர், மக்களவை உறுப்பினராக இல்லாதபோது தவிர, மக்களவையில் அவைத் தலைவராகச் செயல்படுகிறார். வடக்கில், பிரதமர் மக்களவை உறுப்பினராக இல்லாதபோது, அவர் மக்களவை உறுப்பினராக இருக்கும் ஒரு அமைச்சரை மக்களவையின் அவைத் தலைவராக நியமிக்கிறார்/பரிந்துரைக்கிறார். ராஜ்யசபா உறுப்பினரான மூத்த அமைச்சரை, ராஜ்யசபாவின் அவைத் தலைவராக பிரதமரால் நியமிக்கிறார்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர்

நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவைக்கும் ஒரு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இருக்கிறார். நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் சட்டம், 1977, 'எதிர்க்கட்சித் தலைவர்' என்ற சொல்லை ராஜ்யசபா அல்லது லோக்சபா உறுப்பினராக வரையறுக்கிறது. அரசுக்கு அதிக எண்ணிக்கையில் பலம் உள்ளதால், மாநிலங்களைத் தலைவர் அல்லது மக்களவைத் தலைவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசுக்கு எதிர்ப்பு.

அமர்வுகள்

பொதுவாக, ஒரு வருடத்தில் பாராளுமன்றத்தின் மூன்று அமர்வுகள் நடைபெறும்: (i) பட்ஜெட் கூட்டத்தொடர் (பிப்ரவரி-மே); (ii)

மழைக்கால அமர்வு (ஜூலை-ஆகஸ்ட்) ; மற்றும் (iii) குளிர்கால அமர்வு (நவம்பர்-டிசம்பர்).

நீதி அமைப்பு

நீதித்துறை என்பது சட்டத்தை விளக்கும் , சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பது மற்றும் நீதியை நிர்வகிப்பது போன்ற அரசாங்கத்தின் ஒரு கிளை ஆகும். சட்டங்கள் அவற்றின் அர்த்தத்தை விளக்குவதற்கும் விளக்குவதற்கும் நீதிமன்றங்கள் இல்லாத இறந்த கடிதங்கள் போன்றவை. நீதித்துறை என்பது ஜனநாயகத்தின் கண்காணிப்பு நாய் , அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர் மற்றும் சுதந்திரத்தின் வெற்றியாளர். இந்தியாவில் நீதித்துறையின் அமைப்பு ஒரு பிரமிடு போன்றது.

உச்ச நீதிமன்றம் உச்சத்தில் உள்ளது , அதன் கீழே , உயர் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன , படிநிலையில் அடுத்த படியாக மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் நீதித்துறை பிரமிட்டின் அடிப்பகுதியில் துணை நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. இந்தியாவில் , மத்திய பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களின் கீழ் எழும் தகராறுகளை மேலிருந்து கீழ் வரை நீதிமன்றங்கள் கையாளுகின்றன.

நீதித்துறையின் செயல்பாடுகள்

நீதி நிர்வாகம்: குறிப்பிட்ட வழக்குகள் அல்லது சர்ச்சைகளுக்கு சட்டத்தைப் பயன்படுத்துதல். நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வந்து உரிய விருதுகளையும் தீர்ப்பையும் வழங்கும்போது. நீதிபதியின் உருவாக்கம் சட்டத்தை உருவாக்குதல் கொடுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் முரண்படும் போது, நீதிபதிகள் தங்கள் ஞானம் மற்றும் பொது அறிவு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பொருத்தமான சட்டத்தை முடிவு செய்தனர். 'தேர்வு முடிவு' என்ற கோட்பாட்டின் கீழ், நீதிபதிகளின் முந்தைய முடிவு , வரவிருக்கும் இதே போன்ற வழக்குகளுக்குக் கட்டுப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர்: மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையே அல்லது சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகத்திற்கு இடையே உள்ள அதிகார வரம்பு மோதல்கள் நீதிமன்றத்தால்

தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதியையும் மீறும் எந்தவொரு சட்டம் அல்லது நிறைவேற்று ஆணையும் நீதித்துறையால் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது அல்லது செல்லாது என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. எ.கா. தனிநபர்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் ஒரு கூட்டாட்சி மாநிலத்தில் யூனியன் மற்றும் யூனிட்டுகளுக்கு இடையே சமநிலையை உறுதிப்படுத்துகிறது. அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாவலர்: அரசாங்கம் அல்லது வேறு எந்த சங்கம் அல்லது தனிநபரின் அத்துமீறலுக்கு எதிராக மக்களின் உரிமைகளை நீதித்துறை பாதுகாக்கிறது. உயர் நீதிமன்றங்கள் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை ஹேபியஸ் கார்பஸ் , மாண்டமஸ், செர்டியோராரி, குவோ-வாரன்டோ போன்றவற்றில் பொருத்தமான ரிட்கள் மூலம் செயல்படுத்துகின்றன.

ஆலோசனை செயல்பாடு: இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றம் , உச்ச நீதிமன்றம், அரசியலமைப்பு கேள்விகளுக்கு ஆலோசனைக் கருத்தை வழங்கலாம். தலைமை நிர்வாகி விரும்பும் போது , உண்மையான தகராறு இல்லாத நிலையில் கூட இத்தகைய அறிவுரை வழங்கப்படுகிறது.

மேற்பார்வை செயல்பாடு: உயர் நீதிமன்றங்கள் , பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், கீழ் நீதிமன்றங்களின் பணிகளை மேற்பார்வையிடும் பணியை வழங்குகின்றன. உயர் நீதிமன்றங்கள் இந்தியாவில் உள்ள துணை நீதிமன்றங்களின் பணியை மேற்பார்வை செய்கின்றன.

நீதித்துறை சாராத அல்லது நிர்வாக செயல்பாடுகள்: நீதிமன்றங்கள் போன்ற இதர செயல்பாடுகள் சில உரிமங்களை வழங்கலாம், இறந்த நபர்களின் சொத்துக்களை நிர்வகிக்கலாம் மற்றும் பெறுநர்களை நியமிக்கலாம். அவர்கள் திருமணங்களை பதிவு செய்கிறார்கள் ; மைனர் குழந்தைகள் மற்றும் பைத்தியக்காரர்களின் பாதுகாவலர்களை நியமிக்கவும். சில மாநிலங்களில், வேற்றுக்கிரகவாசிகளுக்கு குடியுரிமை வழங்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. உயர் நீதிமன்றங்கள் தங்கள்

அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்கள் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்த அதிகாரம் வழங்கப்படுகின்றன.

உச்ச நீதிமன்றம்

இந்திய தலைமை நீதிபதி நியமனம்: இந்திய தலைமை நீதிபதி நியமனத்திற்கு எந்த நடைமுறையும் இல்லை. மூத்த நீதிபதியை தலைமை நீதிபதியாக நியமிப்பதற்கான ஒரு மரபு பின்பற்றப்பட்டது , அது திருமதி இந்திரா காந்தியால் உடைக்கப்படும் வரை , உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூன்று மூத்த நீதிபதிகளை நீக்கி நீதிபதி ஏ.என்.ரேயை தலைமை நீதிபதியாக நியமித்தார். உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதி மட்டுமே தலைமை நீதிபதி ஆவதற்கு தகுதியுடையவர் என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. தற்போது மூத்த நீதிபதிகளை தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கும் மாநாடு நடந்து வருகிறது.

நீதிபதிகள் நியமனம் (கலை. 124): உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதியும் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுவார் , குடியரசுத் தலைவர் தேவை என்று கருதும் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு. தலைமை நீதிபதியைத் தவிர வேறு ஒரு நீதிபதியை நியமிக்கும் பட்சத்தில், இந்திய தலைமை நீதிபதியிடம் எப்போதும் கலந்தாலோசிக்கப்படும். உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் வழக்கு எனப்படும் பல்வேறு வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தால் ஆலோசனை செயல்முறை முறையான , விரிவான மற்றும் பயனுள்ளதாகக்கப்பட்டுள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் நான்கு மூத்த நீதிபதிகளை தலைமை நீதிபதி கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்றும் , இரண்டு நீதிபதிகள் பாதகமான கருத்தை தெரிவித்தால் , தலைமை நீதிபதி பரிந்துரையை அரசுக்கு அனுப்பக் கூடாது என்றும் உச்ச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. இதனால், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போது நீதித்துறையுடன் கலந்தாலோசிப்பது என்ற வார்த்தை நடைமுறையில் இணக்கமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

நீதிபதியாக நியமனம் செய்வதற்கான தகுதிகலை. 124):

எந்த நபரும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு தகுதியுடையவராக இருக்கமாட்டார்கள்:

- இந்தியாவின் குடிமகன்; மற்றும்
- குறைந்தபட்சம் 5 ஆண்டுகள் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்துள்ளார்; அல்லது
- குறைந்தபட்சம் 10 ஆண்டுகள் உயர் நீதிமன்றத்தின் வழக்கறிஞராக இருந்துள்ளார்; அல்லது
- ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி, ஒரு புகழ்பெற்ற அதிகார வரம்பு (ஒரு உயர் தகுதி வாய்ந்த கல்வியாளர் / சட்டப் பேராசிரியர்)

பதவிக்காலம்:

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி ஒருவர் 65 வயது வரை பதவியில் இருப்பார். நியமனத்திற்கான குறைந்தபட்ச வயது நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. ஒரு நீதிபதி எந்த நேரத்திலும் ஜனாதிபதிக்கு கடிதம் மூலம் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். சிறப்பு (இரட்டைப் பெரும்பான்மை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் ஒரு உரையை முன்வைத்த பின்னர் வெளியிடப்பட்ட உத்தரவின் மூலம் அவர் ஜனாதிபதியால் நீக்கப்படலாம்.

அத்தகைய நீக்கம் பின்வரும் அடிப்படையில் இருக்கலாம்:

1. நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது
2. இயலாமை.

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம்:

தலைமை நீதிபதி - 1 லட்சம் மற்றும் இதர நீதிபதிகள் - 90,000 (இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து). தற்காலிக தலைமை நீதிபதி நியமனம் (கலை. 126): உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் இல்லாத பட்சத்தில், அவ்வாறு இல்லாத போது, குடியரசுத் தலைவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை தற்காலிக தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கலாம்.

தற்காலிக நீதிபதிகள் (கலை.127):

குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன் தலைமை நீதிபதி, அந்த உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, ஒரு தற்காலிக நீதிபதியாக உச்ச நீதிமன்ற அமர்வுகளில் கலந்து கொள்ளுமாறு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியைக் கேட்கலாம். தற்காலிக நீதிபதிக்கு உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் அனைத்து அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் சிறப்புரிமைகள் இருக்கும்.

ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகளின் வருகை (கலை. 128): தலைமை நீதிபதி, குடியரசுத் தலைவரின் முன் ஒப்புதலுடன், உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இருப்பதற்குத் தகுதியுடைய ஒரு ஓய்வுபெற்ற உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியைக் கோரலாம். உச்ச நீதிமன்றம் அவரது கொடுப்பனவுகளை ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கலாம். உச்ச நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் சிறப்புரிமைகள் அவருக்கு இருக்கும். ஆனால் அவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாகக் கருதப்படமாட்டார்.

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் கலை நீக்கம். 124(4): உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்யும் முறை, இது ஒரு குற்றச்சாட்டு போன்ற செயல்முறையாகும். ஒரு நீதிபதி தனது பதவியில் இருந்து நீக்கப்படலாம்:

1. தவறான நடத்தை அல்லது
2. இயலாமை.

அகற்றுவது பின்வரும் படிக்களை உள்ளடக்கியது: ஒரு நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்ய வேண்டி குடியரசுத் தலைவரிடம் உரையை சமர்ப்பிப்பதற்கான ஒரு பிரேரணையில் குறைந்தபட்சம் 100 மக்களவை உறுப்பினர்கள் கையெழுத்திட வேண்டும் (லோக்சபாவில் அறிவிப்பு வழங்கப்பட்டால்). தலைவர் அல்லது சபாநாயகர் (சம்பந்தமாக) அவர் பொருத்தமாக கருதும் நபர்களை கலந்தாலோசித்து, கிடைக்கக்கூடிய விஷயங்களைக் கருத்தில் கொள்ளலாம் மற்றும் பிரேரணையை ஒப்புக் கொள்ளலாம் அல்லது

ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கலாம். பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் , 3 நபர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு அமைக்கப்படும்:

1. ஒருவர் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் நீதிபதிகளில் இருந்து வருவார்.
2. ஒருவர் தலைமை நீதிபதி மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் இருந்து வருவார்.
3. ஒருவர் புகழ்பெற்ற சட்ட வல்லுநராக இருக்க வேண்டும். நீதிபதி தவறாக நடந்து கொண்டதாக அல்லது இயலாமையால் அவதிப்பட்டதாகக் கமிட்டி முடிவு செய்தால் , அந்தக் குழுவின் அறிக்கையுடன் நீதிபதியை நீக்குவதற்கான பிரேரணை நிலுவையில் உள்ள அவையில் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். பிரேரணை ஒவ்வொரு சபையாலும் அந்த சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையாலும் , அந்த சபையின் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்குக் குறையாத பெரும்பான்மையாலும் வாக்களித்தாலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் , ஜனாதிபதியிடம் உரையாற்றினார்.

நீதிபதியை நீக்கி குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவு பிறப்பிக்கிறார். குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவின்படி , நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் உரையாற்றிய பிறகு , அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் & 2/3 க்குக் குறையாத உறுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்படும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது மற்றும் வாக்களித்தது.

லோக்சபா: 100 உறுப்பினர்கள் கையொப்பமிட்டால் , அவை முன் ஒரு பிரேரணைக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படும்.

ராஜ்யசபா: 50 உறுப்பினர்கள் கையொப்பமிட்டால் , அவை முன் ஒரு பிரேரணைக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படும்.

நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமையின் அடிப்படையில் மட்டுமே. பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்ட நீதிபதிக்கு 14 நாட்களுக்கு முன் நோட்டீஸ் கொடுத்த பின்னரே. 3 பேர் கொண்ட

நீதித்துறை குழு SC இன் நீதிபதி மற்றும் 2 பேர் (SC அல்லது HC அல்லது புகழ்பெற்ற நீதிபதிகள்) தலைமையில் உருவாக்கப்பட்டது. இது தொடர்பான அறிக்கை இரு அவைகளாலும் ஜனாதிபதியாலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

செயல் சி.ஜே& தற்காலிக நீதிபதிகள்

செயல் தலைமை நீதிபதி நியமனம்:

தலைமை ஜே. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தால் அல்லது சேவை செய்ய இயலாமல் இருந்தால் ஜனாதிபதியால்.

தற்காலிக நீதிபதிகள் நியமனம்:

நீதிமன்றத்தில் ஏதேனும் அமர்வை நடத்த அல்லது தொடர SC நீதிபதிகளின் கோரம் பற்றாக்குறை இருந்தால் , குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன் இந்திய தலைமை நீதிபதி & சம்பந்தப்பட்ட உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு , SC-யில் அமருமாறு நீதிபதிகளின் வருகையை எழுத்துப்பூர்வமாகக் கோரவும். குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு தற்காலிக நீதிபதிகள் (நீதிபதிகள் SC இன் நீதிபதிகளாக இருக்க தகுதியுடையவர்கள்).

எஸ்சியின் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள் , குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு, எஸ்சியின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றினால் , சிஜேயின் கோரிக்கையின் பேரில் தற்காலிக நீதிபதிகளாக எஸ்சியில் அமரலாம். SC அல்லது HC நீதிபதிக்கு எதிரான குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் தொடங்குவதற்கு CJ களின் ஒப்புதல் தேவை. ஓய்வு பெற்ற பிறகு , SC இன் நீதிபதி எந்த நீதிமன்றத்திலும் பயிற்சி செய்யவோ அல்லது நீதிபதியாக செயல்படவோ தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரம்:

அரசியலமைப்புச் சட்டம் பின்வரும் விதிகளின் மூலம் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கிறது: இந்தியத் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்து குடியரசுத் தலைவரால் நியமனங்கள் செய்யப்படுகின்றன. கடுமையான பதவி நீக்க நடவடிக்கை மூலம் நீதிபதிகளை நாடாளுமன்றம் நீக்க வேண்டும். அவர்களை நிர்வாகத்தால் நீக்க முடியாது. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம் , கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் (CFI) வசூலிக்கப்படுகின்றன, மேலும் அவை அவர்களுக்கு பாதகமாக மாறக்கூடாது. ஒரு நீதிபதியின் நடத்தையை பாராளுமன்றத்திலோ அல்லது எந்த சட்டமன்றத்திலோ விவாதிக்க முடியாது (Art.121 மற்றும் 211). உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி , உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரத்தில் வாதிடவோ அல்லது செயல்படவோ தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

அசல் அதிகார வரம்பு:

மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பைப் போலல்லாமல் SC இன் அசல் அதிகார வரம்பு 1 வது முறையாக ஒரு வழக்கை விசாரிக்கும் அதிகாரமாகும். முற்றிலும் கூட்டாட்சி தன்மையில் அதாவது , UOI (யூனியன்) v/s மாநிலம் அல்லது மாநிலங்கள் - UOI மற்றும் எந்த மாநிலம் / மாநிலங்கள் ஒருபுறம் & மாநிலம் / மாநிலங்கள் - இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவற்றுக்கு இடையேயான சட்டப் பிரச்சினை சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு சர்ச்சையையும் தீர்மானிக்க பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ளது. மாநிலங்களில். எவ்வாறாயினும் , 7வது திருத்தம் , 1956 இன் படி , SC இன் அசல் அதிகார வரம்பு 1950 ஜனவரி 26 ஆம் தேதிக்கு முன் செயல்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தம் , ஒப்பந்தம் போன்றவற்றின் விதிகளால் எழும் சர்ச்சைகளுக்கு நீட்டிக்கப்படாது.

கட்டுரை 71 இன் படி , ஜனாதிபதி மற்றும் துணைத் தலைவர் தேர்தல் தொடர்பான அனைத்து சர்ச்சைகளும் மாநிலங்களின் அசல் அதிகார வரம்பிற்கு SC விலக்கு மூலம் கையாளப்படுகின்றன

(Art.131). 26 ஜனவரி 1950க்கு முன் நிறைவேற்றப்பட்ட மற்றும் அன்றிலிருந்து செயல்பாட்டில் உள்ள ஒப்பந்தம் , ஒப்பந்தம் போன்றவற்றின் விதிகளின் காரணமாக எழும் சர்ச்சைகள் காரணமாக மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மோதல்களில். எந்தவொரு மாநிலத்துக்கும் இடையேயான நதியில் நீரின் பயன்பாடு , விநியோகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு தொடர்பான சர்ச்சைகளில் SC இன் அதிகார வரம்பை நாடாளுமன்றம் சட்டப்படி விலக்கலாம்.

பின்வரும் வழக்குகளில் பிரத்தியேக அதிகார வரம்பு:

- இந்திய அரசாங்கம் மற்றும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே.
- இந்திய அரசாங்கம் மற்றும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் ஒரு பக்கத்தில் , ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் மறுபுறம்.
- இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே. சட்டப்பூர்வ உரிமையின் இருப்பு அல்லது அளவைச் சார்ந்திருக்கும் சட்டம் அல்லது உண்மையின் எந்தவொரு கேள்வியையும் இந்த சர்ச்சை உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும். சட்டப்பூர்வ உரிமை என்பது நீதிமன்றச் சட்டத்தால் செயல்படுத்தக்கூடியது. இது ஒரு நேர்மறையான சட்டத்தின் அடிப்படையிலானதாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் அரசியல் பரிசீலனைகளின் விஷயமாக இருக்கக்கூடாது மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு:

அரசியலமைப்பு விஷயங்கள் Art.132)

- அ. அரசியலமைப்பை விளக்குவது தொடர்பான சட்டத்தின் கணிசமான கேள்வியை உள்ளடக்கியது என்று HC சான்றளித்தால் மேல்முறையீடு SC க்கு பொய்யாகிறது.
- பி. உயர்நீதிமன்றம் சான்றிதழை வழங்க மறுத்தால் , SC மேல்முறையீட்டுக்கு ஒரு சிறப்பு விடுப்பு வழங்கலாம்.

- சிவில் விவகாரங்கள்: உயர் நீதிமன்றத்தின் சிவில் வழக்குத் தீர்ப்பில் இருந்து SC க்கு மேல்முறையீடு சான்றளித்தால்:
- c. இந்த வழக்கு பொதுவான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டத்தின் கணிசமான கேள்வியை உள்ளடக்கியது.
- ஈ. உயர்நீதிமன்றத்தின் கருத்துப்படி , இந்த கேள்வியை எஸ்சி முடிவு செய்ய வேண்டும். எனவே , சிவில் விஷயங்களில் எந்த மேல்முறையீடும் SC க்கு உரிமையின் விஷயமாக இல்லை , அது மேலே உள்ள 2 நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் உயர் நீதிமன்றம் ஒரு சான்றிதழை வழங்கும் போது மட்டுமே உள்ளது.
- குற்றவியல் விஷயங்கள் (Art.134): கிரிமினல் விஷயங்களில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கு அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளை வழங்குகிறது:
- இ. உயர்நீதிமன்றம் ஒருவருக்கு மரண தண்டனை விதித்திருந்தால்
- f. உயர்நீதிமன்றம் கீழ் நீதிமன்றத்தில் இருந்து ஒரு வழக்கை வாபஸ் பெற்றிருந்தால் மற்றும் அத்தகைய விசாரணையில் , கீழ் நீதிமன்றம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு மரண தண்டனை விதித்துள்ளது.
- g. மேல்முறையீட்டின் பேரில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விடுவிப்பதற்கான உத்தரவை ரத்து செய்து அவருக்கு மரண தண்டனை அல்லது ஆயுள் தண்டனை அல்லது 10 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத காலத்திற்கு (வழக்குகளில் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு பொருந்தாது) வழக்கு SC-க்கு மேல்முறையீடு செய்ய ஏற்றது என்று HC சான்றளித்தால். இராணுவ நீதிமன்றத்தின்) மேல்முறையீடு செய்ய சிறப்பு அனுமதி வழங்குதல் - பிரிவு 136 விதிகள் 131 மற்றும் 133 முறையே அரசியலமைப்பு , சிவில் மற்றும் குற்றவியல் விஷயங்களில் இருந்து உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்ய வழங்குகிறது.

- ம. சட்டப்பிரிவு 136ன் கீழ் , ராணுவ நீதிமன்றங்கள் தவிர நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்தின் எந்தவொரு தீர்ப்பு , ஆணை, தீர்மானம், தண்டனை அல்லது உத்தரவு ஆகியவற்றிலிருந்து மேல்முறையீடு செய்ய சிறப்பு அனுமதி வழங்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. முந்தைய கட்டுரைகளில் , மேல்முறையீடுகள் உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்மானங்களிலிருந்து மட்டுமே பாய்கின்றன.
- நான். பிரிவு 136 அத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கவில்லை. இந்த கட்டுரையின் கீழ் , உச்சநீதிமன்றம் ஒரு துணை நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்தின் மேல்முறையீட்டை விசாரிக்கலாம். தொழில்துறை தீர்ப்பாயங்கள் , தேர்தல் தீர்ப்பாயங்கள், மத்திய வருவாய் வாரியம் , மத்திய அரசு , இரயில்வே கட்டண தீர்ப்பாயம் போன்றவற்றில் இருந்து மேல்முறையீடு செய்ய சட்டம் வழங்காத இடங்களிலும் கூட. ஆலோசனை அதிகார வரம்பு (ஆலோசனை பங்கு மட்டும்):
- ஜே. பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தால் , சட்டத்தின் அல்லது உண்மையின் கேள்விக்கு ஜனாதிபதி நீதிமன்றத்தை குறிப்பிடலாம். இருப்பினும், நீதிமன்றம் தனது ஆலோசனையை வழங்குவது கட்டாயமில்லை.
- கே. மேலும் , 26 ஜனவரி 1950க்கு முன் நிறைவேற்றப்பட்ட மற்றும் அது செயல்பாட்டில் உள்ள உடன்படிக்கை , ஒப்பந்தம் போன்றவற்றின் விதிகளால் எழும் சர்ச்சைகள் தொடர்பான SC யின் கருத்தைப் பார்க்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அத்தகைய வழக்கில் , நீதிமன்றம் தனது கருத்தை ஜனாதிபதிக்கு வழங்குவது கட்டாயமாகும் (இந்த வழக்குகளில் , எஸ்சி வெளிப்படுத்தும் கருத்து இயற்கையில் ஆலோசனை மட்டுமே & ஜனாதிபதியை பிணைக்கவில்லை).

மறுஆய்வு அதிகார வரம்பு

- தீர்ப்பில் தவழ்ந்திருக்கக்கூடிய ஏதேனும் தவறு அல்லது பிழையை அகற்றும் நோக்கில் அது வழங்கிய தீர்ப்பு அல்லது உத்தரவை மதிப்பாய்வு செய்யும் அதிகாரம்
- SC ஆல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டாலும் , இந்தியாவின் அனைத்து நீதிமன்றங்களிலும் ஒரு பிணைப்பு விளைவை ஏற்படுத்துகிறது , ஆனால் SC க்கே இல்லை.
- உச்ச நீதிமன்றம் பதிவு நீதிமன்றமாக:
- பதிவுகள் & நீதித்துறை நடவடிக்கைகள் எந்தவொரு நீதிமன்றத்தின் முன் ஆதார மதிப்புள்ளவை. அதன் சொந்த அதிகார வரம்பைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் உள்ளது
- நீதிமன்ற அவமதிப்பு:
- (உச்சநீதிமன்றம் தன் அவமதிப்பைத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் கொண்டது).
- சிவில்: எந்தவொரு நீதிபதிக்கும் அல்லது நீதிமன்றத்தின் பிற செயல்முறைகளுக்கும் வேண்டுமென்றே கீழ்ப்படியாமை.
- கிரிமினல்: நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தை அவதூறு செய்யும் அல்லது அவதூறு செய்ய முனையும் அல்லது எந்தவொரு நீதித்துறை நடவடிக்கைகளிலும் தலையிட முனையும் எந்தவொரு விஷயத்தையும் வெளியிடுவது அல்லது எந்தச் செயலையும் செய்தல்.

உயர் நீதிமன்றங்கள்

மாநிலங்களில் உள்ள நீதித்துறை உயர் நீதிமன்றத்தையும் அதற்கு கீழே உள்ள துணை நீதிமன்றங்களின் அமைப்பையும் கொண்டுள்ளது. மாநிலத்தில் உள்ள நீதித்துறையின் உச்சத்தில் உயர்நீதிமன்றம் உள்ளது. பிரிவு 214 ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் உயர் நீதிமன்றத்தை வழங்குகிறது ஆனால் 231வது பிரிவின் கீழ் பாராளுமன்றத்தால் நிறுவப்பட்ட இரண்டு அல்லது அதற்கு

மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு பொதுவான உயர் நீதிமன்றங்கள் இருக்கலாம். பிரிவு 230ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு யூனியன் பிரதேசங்களுக்கும் நீட்டிக்கப்படலாம். தற்போது 24 உயர் நீதிமன்றங்கள் மட்டுமே உள்ளன. ஒரு உயர்நீதிமன்றம் அதன் பிராந்திய அதிகார எல்லைக்குள் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பெஞ்சுகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.

- இந்திய உயர் நீதிமன்றச் சட்டம், 1861

- உயர் நீதிமன்றங்கள் கல்கத்தா , பம்பாய் & மெட்ராஸில் நிறுவப்பட்டது.

- அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உயர் நீதிமன்றம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது , ஆனால், 2 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு பொது உயர்நீதிமன்றத்தை நிறுவும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திற்கு உள்ளது.

- உயர் நீதிமன்றத்தின் வலிமை நெகிழ்வானது (எஸ்சி போலல்லாமல் - இது பாராளுமன்றத்தால் அதிகரிக்கப்படலாம்).

- குடியரசுத் தலைவர் அவ்வப்போது உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளை நியமிக்கலாம், உயர் நீதிமன்றத்தின் முன் பணியின் அளவைக் கருத்தில் கொண்டு. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமனம்:

உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமனம் செய்வதற்கான முன்மொழிவை அந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை ஜே.யால் செய்ய வேண்டும். NJAC - 6 உறுப்பினர்கள் அதாவது இந்தியத் தலைமை நீதிபதி (தலைவர் , பதவியில் இருந்து) , மற்ற இரண்டு மூத்த நீதிபதிகள் NJAC அமைப்பின் பரிந்துரைகளைப் பொறுத்து நியமனம் செய்யப்படுகிறது. இந்திய தலைமை நீதிபதிக்கு அடுத்ததாக உச்ச நீதிமன்றத்தின் - பதவியில் இருந்து , மத்திய சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சர் , பதவியில் இருந்து, இரண்டு முக்கிய நபர்கள் (அவர்களில் ஒருவர் SC அல்லது ST அல்லது OBC அல்லது சிறுபான்மை சமூகங்கள் அல்லது ஒரு பெண்) , 3 ஆண்டுகளுக்கு, மறு நியமனத்திற்குத் தகுதியற்றவர் , பின்வருவனவற்றைக் கொண்ட குழுவால் பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும்: இந்தியத் தலைமை நீதிபதி-

இந்தியப் பிரதமர் - மக்களவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் (அவ்வாறு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இல்லாத இடத்தில் மக்களவையில் தனிப்பெரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்).

ஆணைக்குழுவின் பணிகள்: இவ்வாறு நியமனம் செய்ய ஜனாதிபதிக்கு நபர்களை பரிந்துரை செய்தல்:

- இந்திய தலைமை நீதிபதி.
 - உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள்.
 - உயர் நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் மற்ற நீதிபதிகள்.
 - உயர் நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் பிற நீதிபதிகளை ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து வேறு எந்த உயர் நீதிமன்றத்திற்கும் மாற்றுவது. பரிந்துரைக்கப்பட்ட நபர்கள் திறமை மற்றும் நேர்மையுடன் இருப்பதை உறுதி செய்தல்.
- செயல் தலைமை நீதிபதி , கூடுதல் நீதிபதிகள் & தற்காலிக நீதிபதிகள் நியமனம்

தலைமை நீதிபதி நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாலோ அல்லது பணியாற்றத் தகுதியற்றவராக இருந்தாலோ குடியரசுத் தலைவரால் உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி நியமனம். கூடுதல் நீதிபதிகள் நியமனம், 2 ஆண்டுகள் நீட்டிக்கப்படாத காலத்திற்கு , தகுதி வாய்ந்த நபர்களை கூடுதல் நீதிபதிகளாக நியமித்தல் (ஹெச் சியின் வணிகத்தில் தற்காலிக அதிகரிப்பு இருப்பதாக குடியரசுத் தலைவர் நினைக்கும் போது) தற்காலிக நீதிபதிகள் , குடியரசுத் தலைவரின் முன் அனுமதியுடன் , ஓய்வுபெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளைக் கோரலாம். உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் பதவிக்காலம் , 62 ஆண்டுகள் தற்காலிகமாக உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாக அமர்ந்து செயல்பட வேண்டும். உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வயது தொடர்பான எந்தவொரு சர்ச்சையும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நீக்குவது தொடர்பாக இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்து குடியரசுத் தலைவரால் முடிவு செய்யப்படும். உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஜனாதிபதிக்கு கடிதம் மூலம் ராஜினாமா செய்யலாம் ; அல்லது. SC

நீதிபதிகளைப் போலவே அதே நீக்குதல் செயல்முறை மூலம். ரூ. 90,000 மற்றும் மற்றவை - ரூ. 80,000, மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து. பதவிப் பிரமாணம் - கவர்னர் முன் (உச்சநீதிமன்ற வழக்கைப் போல் குடியரசுத் தலைவர் முன் போலல்லாமல்).

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளுக்கான தகுதி

இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும். குறைந்தபட்சம் 10 வருடங்கள் அல்லது இந்தியப் பகுதியில் நீதித்துறை அலுவலகத்தை நடத்தியிருக்க வேண்டும். தொடர்ந்து 10 ஆண்டுகள் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராக இருந்திருக்க வேண்டும். ஓய்வு பெற்ற பிறகு , உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி ஒருவர் , உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பில் பதவி வகித்த SC அல்லது HCயைத் தவிர , இந்தியாவில் உள்ள எந்தவொரு அதிகாரத்தின் முன்பும் நீதிமன்றத்திலோ அல்லது எந்த அதிகாரத்தின் முன்பும் வாதிட முடியாது.

அசல் அதிகார வரம்பு

- 2000க்கு மேல் உள்ள சிவில் வழக்குகளில்.
- கிரிமினல் வழக்குகளில் , ஜனாதிபதி மாஜிஸ்திரேட்டுகளால் அவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது.

மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு

அனைத்து உயர் நீதிமன்றங்களும் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளில் தங்கள் துணை நீதிமன்றங்களில் இருந்து மேல்முறையீடு செய்கின்றனர். எவ்வாறாயினும் , நாட்டின் ஆயுதப்படைகள் தொடர்பான சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் மீது அவர்களுக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை.

ரிட் அதிகார வரம்பு

- உயர் நீதிமன்றத்தின் கீழ் ரிட்களை வழங்குவதற்கான அதிகார வரம்பு SC ஐ விட பெரியது.
- FR மீறப்பட்டால் மட்டுமே SC அவற்றை வழங்க முடியும் , அதே சமயம் HC அவற்றை வழங்க முடியும், இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமல்ல, ஒரு சாதாரண சட்ட உரிமை மீறப்பட்ட போதும்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் நிர்வாக மற்றும் மேற்பார்வை செயல்பாடுகள்:

- HC அவர்களுக்கு கீழ்ப்பட்ட நீதிமன்றங்களின் பணியை மேற்பார்வையிடுகிறது & கட்டுப்படுத்துகிறது.
- அவர்களின் வணிகத்தின் பரிவர்த்தனைகளுக்கான சட்ட விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள். உதாரணமாக. இடமாற்றங்கள் , இடுகைகள், பதவி உயர்வுகள் போன்றவை.
- ஆயுதப் படைகளைக் கையாளும் நீதிமன்றங்களுக்குப் பொருந்தாது (எச்.சி. நீதிமன்றமாகச் செயல்படுகிறது மற்றும் அதன் சொந்த அவமதிப்பைத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் உள்ளது)

நீதிமன்றங்களின் கண்காணிப்பு:

- பிரிவு 227ன் கீழ் , ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் அது அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துகின்ற பிரதேசங்கள் முழுவதும் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களின் மீது கண்காணிப்பு அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. கண்காணிப்பு என்பது நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை ஆகிய இரண்டையும் உள்ளடக்கியது.
- கண்காணிப்பு அதிகாரம் என்பது , அற்பமான திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு அல்லாமல் , துணை நீதிமன்றங்களை அவற்றின் அதிகார வரம்பிற்குள் வைத்திருப்பதற்காக , மிகக் குறைவாகவும் , பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒரு அசாதாரண அதிகாரமாகும்.
- மேல்முறையீடு அல்லது மறுபரிசீலனைக்கு எந்த ஏற்பாடும் இல்லாவிட்டாலும், கடுமையான அநீதி அல்லது பயன்படுத்தாத அல்லது அதிகார வரம்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் போன்ற வழக்குகளில் உயர் நீதிமன்றம் தலையிட வேண்டும்.
- சில வழக்குகளை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுதல் (பிரிவு 228): கீழ்நிலை நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள வழக்கு , அரசியலமைப்பின் விளக்கத்தைப் பற்றிய சட்டத்தின் கணிசமான கேள்வியை உள்ளடக்கியது என்று உயர்நீதிமன்றம் திருப்தி அடைந்தால், உயர் நீதிமன்றம் வழக்கைத் திரும்பப் பெறுகிறது. சட்டத்தின் கேள்வியைத் தீர்மானித்து , வழக்கை அது திரும்பப்

பெறப்பட்ட இடத்திலிருந்து நீதிமன்றத்திற்குத் திருப்பி விடுங்கள் அல்லது வழக்கைத் தீர்ப்பது.

துணை நீதித்துறை மீதான கட்டுப்பாடு:

மாநிலத்தின் நீதித்துறையின் தலைவராக , உயர் நீதிமன்றம் சில விஷயங்களில் துணை நீதித்துறையின் மீது நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றுள்ளது. துணை நீதிமன்றங்களில் நகரத்தின் மாவட்ட நீதிபதிகள் , சிவில் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் பெருநகர நீதிபதிகள் மற்றும் நீதித்துறை சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

கீழ்க்கண்ட விஷயங்களில் இந்த துணை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் மீதான கட்டுப்பாடு உயர் நீதிமன்றத்தால் செயல்படுத்தப்படுகிறது:

1. மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம் , பதவி உயர்வு மற்றும் பதவி உயர்வு விவகாரத்தில் உயர் நீதிமன்றத்தை ஆளுநரால் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

2. மாநிலத்தின் நீதித்துறை சேவைக்கு நபர்களை நியமிப்பதில் , கவர்னரால், மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்துடன் இணைந்து உயர் நீதிமன்றம் கலந்தாலோசிக்கப்படுகிறது.

3. மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு , நீதித்துறை சேவையைச் சேர்ந்த நபர்களுக்கு பணியமர்த்தல் மற்றும் பதவி உயர்வு வழங்குதல் மற்றும் விடுப்பு வழங்குதல் மற்றும் மாவட்ட நீதிபதி பதவிக்குக் குறைவான எந்தப் பதவியையும் வகிப்பது உள்ளிட்டவை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

துணை நீதிமன்றங்களின் கண்காணிப்பு

நீதித்துறை மற்றும் நிர்வாக இயல்புகள் அனைத்திலும் அனைத்து துணை நீதிமன்றங்களின் மீது கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் உரிமை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளது.

உயர் நீதிமன்றம் அதன் மேற்பார்வை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது, கீழ் நீதிமன்றங்களிலிருந்து எந்தத் தகவலையும் பெறலாம்; இந்த நீதிமன்றங்களின் நடைமுறை மற்றும்

நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான பொதுவான விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகளை உருவாக்கி வெளியிடலாம் ; மேலும் அது தேவையெனக் கருதும் வகையில் , அவ்வப்பொழுது அவ்வாறான வழிகாட்டல்களை வழங்கலாம்.

இது கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் அதிகாரிகளுக்கான நியமனம் , பதவி உயர்வு , பதவி உயர்வு மற்றும் விடுப்பு தொடர்பான விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்கலாம்.

தகுதிகள் மற்றும் நீதிபதிகள் நியமனம்

கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் , சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்து ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த நாட்களில் , பெரும்பாலான மாநிலங்களில் நீதிபதிகள் உட்பட நீதித்துறை அதிகாரிகள் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தால் நடத்தப்படும் போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இறுதியாக ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

குறைந்தபட்சம் ஏழு ஆண்டுகள் வழக்கறிஞராக இருக்கும் அல்லது மாநில அல்லது மத்திய அரசின் அரசுப் பணியில் உள்ள ஒருவர், அவர்/அவள் தேவையான சட்டத் தகுதிகளைப் பெற்றிருந்தால், மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இருக்கத் தகுதியுடையவர்.

பதவி அமைப்பு:

சுப்ரீம் கோர்ட்டின் வழிகாட்டுதலின்படி , நாடு முழுவதும் உள்ள கீழ்நிலை நீதித்துறையின் நீதித்துறை அதிகாரிகளுக்கு , அதாவது மாவட்ட அல்லது கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதிகள் , சிவில் நீதிபதி (மூத்த பிரிவு) மற்றும் சிவில் நீதிபதி (ஜூனியர் பிரிவு) என ஒரே மாதிரியான பதவி கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. சிவில் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் , செஷன்ஸ் நீதிபதி , கூடுதல் செஷன்ஸ் நீதிபதி , தலைமை ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் மற்றும் ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் , முதலியன. இந்திய உச்ச நீதிமன்றங்கள்

மாவட்டங்களில் துணை அல்லது கீழ் நீதிமன்றங்கள் சிவில் நீதிமன்றங்கள் குற்றவியல் நீதிமன்றங்கள் வருவாய் நீதிமன்றங்கள் மாவட்ட நீதிபதி மாவட்ட நீதிபதி மற்றும் மாவட்ட & செஷன்ஸ் நீதிபதி வருவாய் துணை நீதிபதி குடும்ப பெருநகர் அல்லது I வகுப்பு மாஜிஸ்திரேட் கமிஷனர், கலெக்டர் முன்சிப் II வகுப்பு மாஜிஸ்திரேட் தஹசில்தார் சிறிய காரண நீதிமன்றம் , லோக்அதாலத் III வகுப்பு மாஜிஸ்திரேட் உதவி. தாசில்தார்

நீதிமன்றங்களின் அடுத்த தொகுப்பு மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிபதி நீதிமன்றங்கள் என விவரிக்கப்படுகிறது , இதில் கூடுதல் நீதிபதி, கூட்டு நீதிபதி அல்லது உதவி நீதிபதி நீதிமன்றங்களும் அடங்கும். மாவட்ட அளவில் உள்ள மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிபதியின் நீதிமன்றம் அசல் அதிகார வரம்பின் முதன்மை நீதிமன்றமாகும்.

இதற்கு மாவட்ட மற்றும் செஷன்ஸ் நீதிபதி என்ற அதிகாரி தலைமை தாங்குகிறார். ஒரு விதியாக , ஒரே அதிகாரி இரண்டு சட்டங்களின் கீழும் அதிகாரத்துடன் முதலீடு செய்யப்படுகிறார் மற்றும் மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிமன்றம் எனப்படும் நீதிமன்றத்திற்கு தலைமை தாங்குகிறார். பணிச்சுமையைப் பொறுத்து , ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றம் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மாவட்டங்களில் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்கலாம்- சில மாநிலங்களில் , சிவில் மற்றும் அமர்வு நீதிபதி என்று அழைக்கப்படும் நீதிமன்றம் உள்ளது. இந்த நீதிமன்றங்கள் பொதுவாக வரம்பற்ற பண அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளன மற்றும் நீதிமன்றத்தின் பொறுப்பான அதிகாரிக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரத்தைப் பொறுத்து , அது குற்றவியல் வழக்குகளைக் கையாள முடியும். சில மாநிலங்களில் , வரம்பற்ற பண அதிகார வரம்பைக் கொண்ட இந்த நீதிமன்றங்கள் சிவில் நீதிபதி (மூத்த பிரிவு) நீதிமன்றங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன , மற்ற மாநிலங்களில் அவை துணை நீதிபதிகளின் நீதிமன்றங்கள் என்று விவரிக்கப்படுகின்றன. கூடுதலாக , சிறிய காரணங்களுக்கான நீதிமன்றங்கள் என்று அழைக்கப்படும் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன.

முதல் அமைச்சர்

ஒரு அமைச்சு அமைவதற்கான முதல் படி முதலமைச்சரின் பதவியாகும். சட்டமன்றத் தேர்தலில் அதிகபட்ச வாக்குகளைப் பெறும் கட்சித் தலைவர் மாநிலத்தின் முதலமைச்சராக நியமிக்கப்படுகிறார். முதலமைச்சர் மாநிலத்தின் நிர்வாகத் தலைவர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். தற்போதைய முதல்வர் பதவி அரவிந்த் கெஜ்ரிவால் கையில் உள்ளது. முதலமைச்சரை நியமிப்பதே ஆளுநரின் பணி. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் (28 மாநிலங்கள்) மற்றும் 2 யூனியன் பிரதேசங்களுக்கும் (தற்போது டெல்லி மற்றும் புதுச்சேரி) முதலமைச்சர் நியமிக்கப்படுகிறார். அவர் மாநில அரசின் சக்திவாய்ந்த அதிகாரி. அரசியல் சாசனத்தின் 164வது பிரிவு முதலமைச்சர் மற்றும் பிற அமைச்சர்களை நியமிப்பதில் ஆளுநரின் பங்கை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. அரசியலமைப்பின் 167வது பிரிவில் முதலமைச்சரின் கடமைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பிரதமர் எப்படி மத்தியிலும் மாநிலத்துக்கு முதல்வர்.

முதலமைச்சரின் கடமைகள்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 167வது பிரிவு , ஒரு முதலமைச்சர் நிறைவேற்ற வேண்டிய முக்கியப் பொறுப்புகளைக் கூறுகிறது.

கவர்னர் குறித்து

அட்வகேட் ஜெனரல் , தலைவர் மற்றும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் உறுப்பினர்கள் போன்ற முக்கியமான அதிகாரிகளை நியமிக்கும் விவகாரங்களில் ஆளுநருக்கு முதல்வர் ஆலோசனை வழங்குகிறார். சட்டப்பிரிவு 167, அமைச்சரவையால் வழங்கப்படும் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டம் தொடர்பான முடிவுகள் குறித்து ஆளுநரை ஒப்புக்கொள்ள வைக்கும் பொறுப்பு முதலமைச்சருக்கு உள்ளது. அமைச்சர்கள் குழு தொடர்பாக முதலமைச்சரின் அதிகாரப் பங்கு மாநில சட்டப் பேரவை என்பது அமைச்சர்கள் குழுவின் கூட்டுக் கடமையாகும். அமைச்சர்கள் குழுவில் அந்தந்த அமைச்சகங்கள்

அல்லது துறையின் தலைவர்களாக இருக்கும் அமைச்சர்கள் அடங்குவர். எ.கா. ஜவுளி அமைச்சகம் , வெளிவிவகார அமைச்சகம் , முதலியன. மந்திரி சபை என்பது அமைச்சரவை என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

- இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 164வது பிரிவின்படி , ஆளுநரின் விருப்பத்தின் போது அமைச்சர்கள் பதவி வகிப்பார்கள்.
- முதல்வர் பதவிக்கு வலுவூட்டும் வகையில் அமைச்சர்கள் குழு செயல்படுகிறது.
- முதலமைச்சரின் ஒப்புதலின் பேரில் , அமைச்சர்களை ஆளுநர் நியமிப்பார்.
- அமைச்சர்கள் மத்தியில் இலாகாக்கள் ஒதுக்கீடு மற்றும் மறுசீரமைப்பு முதலமைச்சரின் விருப்பப்படி உள்ளது.
- பேரவையின் போது , எந்தப் பேரம் பேசினாலும் அதன் கவுன்சிலுக்கு வழிகாட்டுவதும் பாதுகாப்பதும் முதலமைச்சரின் பொறுப்பாகும்.
- கவுன்சில் எடுக்கும் முடிவு உறுதியானதா மற்றும் தெளிவானதா என்பதை சரிபார்ப்பதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார்.
- முதலமைச்சரின் ராஜினாமா அல்லது மரணம் அமைச்சர்கள் குழுவை தானாக நிறுத்துவதற்கு வழிவகுக்கிறது.
- அமைச்சர் ஒருவருடன் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்டாலும் , அமைச்சரை நீக்குவது குறித்து ஆளுநருக்கு அவர் ஆலோசனை வழங்கலாம்.
- மாநிலத்தில் நிலவும் அரசியல் சூழ்நிலைகளும் அமைச்சர்கள் குழுவைப் பொறுத்தவரை முதல்வரின் பலத்தை தீர்மானிக்கின்றன.
- ஒரு மாநில அல்லது பிராந்திய கட்சி செயல்பட்டால் முதலமைச்சரின் நிலை வலுப்பெறும்.

- ஒரு பிராந்திய அல்லது மாநிலக் கட்சி , பெயர் குறிப்பிடுவது போல் ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியம் அல்லது மாநிலத்தில் மட்டுமே செயல்படுகிறது மற்றும் மாநில எல்லைகளுக்கு வெளியே செயல்படாது.
- வெவ்வேறு அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடையே ஒரு கூட்டணி இருக்கும் போது, ஒரு கூட்டணி நடக்க முற்படுகிறது, அது ஒரு கூட்டணி ஆட்சி என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.
- அனைத்து கட்சிகளும் ஒன்றிணைந்து ஆட்சியை நடத்த ஒத்துழைக்க வேண்டும்.
- ஆனால், இந்த ஆட்சி வடிவம் முதலமைச்சரின் பலத்தில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும்.
- இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், முதல்வர் அவர்கள் மத்தியில் ஒரு நடுநிலையைக் கண்டறிந்து , கூட்டணி அல்லது கட்சியின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே சமநிலையை பராமரிக்க வேண்டும்.

சட்டமன்றம் குறித்து

சட்டமன்றத்தில் கூடும் அனைத்து எம்எல்ஏக்கள் (சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்) சட்டமன்றம் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு சட்டமன்றம் ஒரு கவர்னர் மற்றும் ஒரு வீடு அல்லது இரண்டு வீடுகளால் உருவாக்கப்படுகிறது. இரு அவைகளும் விதான் பரிஷத் என்றும் அழைக்கப்படும் சட்டமன்றக் குழு மற்றும் விதான் சபை என்றும் அழைக்கப்படும் சட்டமன்றம் ஆகும்.

ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம்/விதானசபையின் அமைப்பு அதிகபட்சம் 500 உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும் , குறைந்தபட்சம் 60 உறுப்பினர்கள் அல்ல. மாநிலத்தில் உள்ள பிராந்தியத் தொகுதிகளில் நடைபெறும் தேர்தல்கள் சட்டப் பேரவைத் தேர்வுக்கு வழிவகுக்கும். ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்ற கவுன்சில்/விதான் பரிஷத், மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தில் உள்ள மொத்த உறுப்பினர்களில் அதிகபட்சமாக மூன்றில் ஒரு பங்கையும் , குறைந்தபட்சம் 40 உறுப்பினர்களையும் கொண்டுள்ளது. அரசின்

கொள்கைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கான சட்டத்தின் முன்மொழிவுக்கு முதல்வர் கணக்கு காட்டுகிறார்.

அதுமட்டுமின்றி, முதல்வர் அறிக்கைகள் வெளியிடுகிறார் , விவாதங்களை மத்தியஸ்தம் செய்கிறார் , பல செயல்பாடுகள் குறித்து சட்டசபைக்கு நன்கு தெரியப்படுத்துகிறார்.

தலைமைச் செயலாளர் தலைமையிலான செயலகம் மாநில நிர்வாகத்தைக் கையாள முதலமைச்சருக்கு உதவுகிறது போன்ற மூத்த நிலை பதவிகளுக்கான நியமனங்களுக்கு ஒப்புதல் Es, துணை நிலை, HOD (துறைத் தலைவர்) மற்றும் பொதுத் துறையில் உள்ள பதவிகள் போன்றவை முதலமைச்சரால் உருவாக்கப்படுகின்றன.

அவர்களின் செயல்திறன் நிர்வாக அமைப்புகள் மற்றும் கட்சித் தொண்டர்கள், குறைகளை உள்ளடக்கிய முதல்வரின் சொந்த வழிகளால் மதிப்பிடப்படுகிறது.

மாநில அரசின் தலைமை செய்தி தொடர்பாளர்

NITI ஆயோக்கின் ஆளும் குழு உறுப்பினர் [நிதி ஆயோக்கின் தலைவர் இந்தியாவின் பிரதமர் (PM)]. முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் கவர்னர் , சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளை கூட்டி, ஒத்திவைக்கலாம். மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் உறுப்பினர் மாநிலத் தலைவராக இருப்பதால் , பல்வேறு தரப்பு மக்களுடன் முதல்வர் உரையாடி அவர்களின் குறைகளைக் கேட்டறிந்து, அதன் மூலம் அவற்றுக்கு தீர்வு தேடுகிறார். மத்தியில் பிரதமரின் பதவியைப் போலவே அவரது பதவியும் முக்கியமானது. அவசரநிலையின் ஒரு மணி நேரத்தில் நெருக்கடி மேலாளராகப் பணியாற்றுகிறார்கள்.

மாநில திட்டக்குழுவின் தலைவர் பதவி முதல்வர் தலைமையில் உள்ளது. சட்டப்பிரிவு 167, முதலமைச்சரின் கடமைகள் ஒரு முதலமைச்சரின் முக்கிய பணிப் பாத்திரங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது. பிரிவு 164- அமைச்சருக்கான பிற விதிகள்,மாநில ஆளுநர் (பிரிவு 152-162)

அரசியலமைப்பின் ஆறாம் பகுதி இந்திய கூட்டாட்சியின் மற்ற பாதி, அதாவது மாநிலங்களைக் கையாள்கிறது. 152-237 வரையிலான கட்டுரை மாநிலங்கள் தொடர்பான பல்வேறு விதிகளைக் கையாள்கிறது. இது மாநிலங்களின் நிறைவேற்று , சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. பிரிவு 152 மாநிலத்தின் வரையறையைப் பற்றி தெளிவுபடுத்துகிறது , அதே நேரத்தில் அடுத்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பு மாநிலங்களின் ஆளுநர்களின் பாத்திரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை பட்டியலிடுகிறது. கட்டுரை 152 : வரையறை

இந்த பகுதியில் , சூழல் இல்லையெனில் , "மாநிலம்" என்ற சொற்றொடரில் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் சேர்க்கப்படவில்லை.

கவர்னர்

பிரிவு 153: மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள்

ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு ஆளுநர் இருப்பார்: இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரே நபரை ஆளுநராக நியமிப்பதை இந்தக் கட்டுரையில் உள்ள எதுவும் தடுக்காது.

பிரிவு 154: அரசின் நிர்வாக அதிகாரம்

(1) மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் ஆளுநரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, இந்த அரசியலமைப்பின்படி அவருக்கு நேரடியாகவோ அல்லது அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகள் மூலமாகவோ செயல்படுத்தப்படும்.

(2) இந்தக் கட்டுரையில் எதுவும் இல்லை-

(அ) வேறு எந்த அதிகாரத்தின் மீதும் தற்போதுள்ள சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட எந்தப் பணிகளையும் ஆளுநருக்கு மாற்றுவதாகக் கருதப்படுதல்; அல்லது

(ஆ) ஆளுநருக்குக் கீழ்ப்பட்ட எந்த அதிகாரத்தின் மீதும் நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் சட்டப் பணிகளை வழங்குவதைத் தடுக்கிறது.

பிரிவு 155: கவர்னர் நியமனம்

ஒரு மாநிலத்தின் கவர்னர் ஜனாதிபதியால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் உத்தரவு மூலம் நியமிக்கப்படுவார்.

பிரிவு 156: ஆளுநரின் பதவிக்காலம்

(1) குடியரசுத் தலைவரின் விருப்பத்தின் போது ஆளுநர் பதவி வகிப்பார்.

(2) ஆளுநர், குடியரசுத் தலைவருக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்தின் மூலம் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம்.

(3) இக்கட்டுரையின் மேற்கூறிய விதிகளுக்கு உட்பட்டு , கவர்னர் ஒருவர் தனது பதவியில் நுழைந்த தேதியிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகள் பதவியில் இருப்பார்:

ஆனால், ஒரு ஆளுநர் , அவரது பதவிக்காலம் முடிவடைந்த போதிலும், அவரது வாரிசு தனது பதவியில் நுழையும் வரை தொடர்ந்து பதவியில் இருப்பார்.

பிரிவு 157: ஆளுநராக நியமனம் செய்வதற்கான தகுதிகள்

இந்தியக் குடிமகனாக இருந்து முப்பத்தைந்து வயது நிறைவடையாதவரை, ஆளுநராக நியமிக்க எந்த நபரும் தகுதி பெற மாட்டார்கள்.

பிரிவு 158: கவர்னர் அலுவலகத்தின் நிபந்தனைகள்

(1) கவர்னர், முதல் அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்த மாநிலத்தின் நாடாளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்றத்தின் ஒரு சபையின் உறுப்பினராக இருக்கக்கூடாது , மேலும் அத்தகைய நாடாளுமன்றத்தின் அல்லது சட்டமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருந்தால் மாநில ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டால் , அவர் ஆளுநராக அவர் பதவிக்கு வரும் தேதியில் அந்த மாளிகையில் தனது இருக்கையை காலி செய்ததாகக் கருதப்படுவார்.

(2) கவர்னர் வேறு எந்த லாபப் பதவியையும் வகிக்கக் கூடாது.

(3) ஆளுநருக்கு தனது உத்தியோகபூர்வ இல்லங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு வாடகை செலுத்தப்படாமலேயே உரிமையுண்டு , மேலும் சட்டப்படி பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும்

ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சிறப்புரிமைகள் மற்றும் அதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படும் வரையில் , இரண்டாம் அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஊதியங்கள் , கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சலுகைகள்.

(3A) ஒரே நபர் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டால் , ஆளுநருக்குச் செலுத்த வேண்டிய ஊதியங்கள் மற்றும் படிகள் , குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவின்படி தீர்மானிக்கும் விகிதத்தில் மாநிலங்களிடையே ஒதுக்கப்படும்.

(4) ஆளுநரின் ஊதியங்கள் மற்றும் படிகள் அவரது பதவிக் காலத்தில் குறைக்கப்படக்கூடாது.

பிரிவு 159: ஆளுநரால் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி

ஆளுநரின் பணிகளைச் செய்யும் ஒவ்வொரு ஆளுநரும் , ஆளுநரின் பணிகளைச் செய்யும் ஒவ்வொரு நபரும் , அவரது அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன் , உயர் நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி முன்னிலையில் மாநிலம் தொடர்பான அதிகார வரம்பை அல்லது அவர் இல்லாத பட்சத்தில் , மூத்த அதிபராக இருக்க வேண்டும். அந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி , ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி கிடைக்கும். உறுப்புரை 160: குறிப்பிட்ட தற்செயல்களில் ஆளுநரின் செயல்பாடுகளை டிஸ்சார்ஜ் செய்தல் இந்த அத்தியாயத்தில் வழங்கப்படாத எந்தவொரு தற்செயலிலும் ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநரின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்குத் தகுந்ததாகக் கருதும் குடியரசுத் தலைவர் அத்தகைய ஏற்பாட்டைச் செய்யலாம்.

பிரிவு 161: மன்னிப்பு, முதலியவற்றை வழங்க ஆளுநரின் அதிகாரம் ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநருக்கு மன்னிப்பு , தளர்வு, அவகாசம் அல்லது தண்டனையை நீக்குதல் அல்லது தண்டனையை இடைநிறுத்துதல், நீக்குதல் அல்லது மாற்றுதல் ஆகியவற்றுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. மாநிலம் விரிவடைகிறது.

பிரிவு 162: அரசின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் அளவு

இந்த அரசியலமைப்பின் விதிகளுக்கு உட்பட்டு , ஒரு மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் , மாநில சட்டமன்றத்திற்கு சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் உள்ள விஷயங்களுக்கு நீட்டிக்கப்படும்: ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் மற்றும் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் கொண்ட எந்தவொரு விஷயத்திலும் , மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் இந்த அரசியலமைப்பு அல்லது எந்த சட்டத்தால் வெளிப்படையாக வழங்கப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டது மற்றும் வரையறுக்கப்படும். யூனியன் அல்லது அதன் அதிகாரிகளின் மீது பாராளுமன்றத்தால்.

மாநில ஆளுநர் தொடர்பான தகவல் பிட்கள்

ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் நிர்வாக அதிகாரங்கள் , சட்டமன்றம் (நிதி அதிகாரங்கள் உட்பட) மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் என பரவலாக வகைப்படுத்தலாம். மன்னிக்கும் அதிகாரம் ஆளுநருக்கு இருந்தாலும் மரண தண்டனையை மன்னிக்க முடியாது. 163 -167, 174-176, 200-201, 213, 217, 233-234 போன்ற தொடர்புடைய கட்டுரைகளும் உள்ளன, அவை ஒரு மாநில ஆளுநரின் செல்வாக்கு மண்டலத்தைத் தொடுகின்றன. குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஆளுநர் ஒரு மசோதாவை ஒதுக்கும்போது , ஆளுநரின் ஒப்புதல் தேவையில்லை (அப்போது குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் மட்டுமே தேவைப்படும்). குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக ஆளுநரால் ஒதுக்கப்பட்ட மாநில மசோதாவுக்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கக் கடமைப்பட்டவர் அல்ல , மேலும் அவர் அந்த மசோதாவை 'என்' முறை மறுபரிசீலனைக்காக வீடுகளுக்குத் திருப்பி அனுப்பலாம்.

மாநில சட்டசபை

சட்டமன்றம் அல்லது விதான் சபை என்பது இந்தியாவின் ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பாகும். இது ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் கீழ் சபையாகும் (சட்டமன்றம் என்பது இருசபை சட்டமன்றத்தைக் கொண்ட மாநிலங்களில் மேலவை). விதான் சபை

என்பது வயது வந்தோர் தேர்தல் வாக்குரிமை மூலம் மாநில மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய சட்டசபை ஆகும். சட்டப் பேரவைக்கான தேர்தல் மூலம், மாநில முதல்வர், அவரது அமைச்சர்கள் குழு மற்றும் மற்ற எம்எல்ஏக்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

மாநில சட்டசபைகளுக்கு ஒரே மாதிரியான இடங்கள் ஒதுக்கப்படவில்லை; அது மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டசபைக்கான இடங்களின் எண்ணிக்கை அந்தந்த மாநிலங்களின் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு முடிவு செய்யப்படுகிறது. உதாரணமாக, உத்தரப்பிரதேசத்தின் சட்டமன்றம் 404 சட்டமன்ற இடங்களைக் கொண்டுள்ளது, ஏனெனில் மாநிலத்தின் மக்கள்தொகை அனைத்து இந்திய மாநிலங்களிலும் அதிகமாக உள்ளது. இதேபோல், சிக்கிம் சட்டமன்றம் அதன் சிறிய மக்கள்தொகை காரணமாக வெறும் 32 இடங்களைக் கொண்டுள்ளது.

விதானசபா உறுப்பினர் தகுதி

விதானசபா உறுப்பினர் பதவியை பெற விரும்பும் ஒருவர் பின்வரும் தகுதிகளை பெற்றிருக்க வேண்டும்:

1. அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.
2. அவர் 25 வயதுக்குக் குறையாமல் இருக்க வேண்டும்.
3. அவர் நல்ல மனதுடன் இருக்க வேண்டும்.
4. தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட எந்த குற்றப் பதிவும் அவர் கொண்டிருக்கக் கூடாது.
5. அவர் திவாலாகிவிடக்கூடாது.
6. அவர் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் ஏதேனும் ஒரு தொகுதியிலிருந்து வாக்காளராக இருக்க வேண்டும்.

விதானசபாவில் தலைமை அதிகாரிகள்

சபாநாயகர் விதான் சபையின் அனைத்து கூட்டங்களையும் நடத்தும் பொறுப்பு. சபாநாயகர் இல்லாத போது துணை சபாநாயகர் சபைக்கு தலைமை தாங்குவார். சபாநாயகர் விதானசபாவில்

விவாதங்கள் மற்றும் விவாதங்களை நிர்வகித்து நடுநிலையான தீர்ப்பை வழங்குகிறார். சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் இருவரும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

விதான் சபையின் சட்டமன்ற அதிகாரங்கள்

சட்டமன்றத் துறையில் , அரசியலமைப்பின் மூலம் இரு அவைகளுக்கும் சமமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. சட்டம் இயற்றுவது சட்டமன்றத்தின் முக்கிய பொறுப்பு மற்றும் செயல்பாடு ஆகும்.

விதான சபையின் பிரத்தியேக அதிகாரங்கள்

- நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் விதானசபுவதாவில் தான் தொடங்கப்படும்.
- பண மசோதாவைப் பொறுத்தவரை , விதான் சபா மட்டுமே அதிகாரம்.
- சாதாரண மசோதாக்களில் , விதான் சபையின் முடிவே இறுதியானது.
- மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையுடன் , விதான் சபை , விதான் பரிஷத்தை உருவாக்கவோ அல்லது கலைக்கவோ ஜனாதிபதியிடம் கோரலாம்.
- மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் கன்கர்ரென்ட் லிஸ்டில் உள்ள ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் அதற்கு உண்டு.
- இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் பங்கு வகிக்கின்றனர். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியை தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்.

யூனியன்-மாநில உறவுகள் / மையம்-மாநில உறவுகள்

இந்தியாவை 'மாநிலங்களின் ஒன்றியம்' என்று வர்ணித்தாலும், அரசியலமைப்பு நாட்டில் ஒரு கூட்டாட்சி ஆட்சி முறையை வழங்குகிறது. முதலாவதாக , இந்தியக் கூட்டமைப்பு என்பது

சுயேச்சையான அலகுகளுக்கு இடையேயான உடன்படிக்கையின் விளைவாக இல்லை என்பதையும் , இரண்டாவதாக, இந்தியக் கூட்டமைப்பின் அலகுகள் கூட்டமைப்பிலிருந்து வெளியேற முடியாது என்பதையும் இந்தச் சொல் குறிக்கிறது.

இந்தியா என்பது மாநிலங்களின் ஒன்றியம். இந்திய அரசியலமைப்பு மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரங்களை பிரித்துள்ளது , இது அரசியலமைப்பிற்கு ஒரு கூட்டாட்சி தன்மையை அளிக்கிறது , அதே நேரத்தில் நீதித்துறை ஒரு படிநிலை கட்டமைப்பில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

மத்திய-மாநில உறவுகள் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன, அவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

(A) சட்டமன்ற உறவுகள் (பிரிவு 245-255)

(B) நிர்வாக உறவுகள் (பிரிவு 256-263)

© நிதி உறவுகள் (கட்டுரை 268-293)

சட்டமன்ற உறவுகள்

பகுதி XI இல் உள்ள கட்டுரைகள் 245 முதல் 255 வரை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான சட்டமன்ற உறவுகளின் வெவ்வேறு அம்சங்களைக் கையாள்கிறது. இவற்றில் அடங்கும்:

(1) பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் பிராந்திய அதிகார வரம்பு.

(2) சட்டமன்றப் பாடங்களின் விநியோகம்

(3) மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்த வரையில் சட்டமியற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

(4) மையத்தின் கட்டுப்பாட்டு மாநில சட்டம்

இருப்பினும், அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்ற அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிக்க வழங்குகிறது. சட்டமியற்றும் பாடங்கள் பட்டியல் I (யூனியன் பட்டியல்) , பட்டியல் II (ஒன்றான பட்டியல்) மற்றும் பட்டியல் III (மாநிலப் பட்டியல்) எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தற்போது, யூனியன் பட்டியலில் வெளியுறவு , பாதுகாப்பு, ரயில்வே, தபால் சேவைகள் , வங்கி, அணுசக்தி, தகவல் தொடர்பு , நாணயம் போன்ற பாடங்களை உள்ளடக்கிய 100 பாடங்கள் உள்ளன. தற்போது மாநிலப் பட்டியலில் 61 பாடங்கள் உள்ளன. இந்தப் பட்டியலில் காவல்துறை , பொது ஒழுங்கு , சாலைகள், சுகாதாரம், விவசாயம், உள்ளாட்சி, குடிநீர் வசதி , சுகாதாரம் போன்ற பாடங்கள் உள்ளன.

தற்போது, ஒரே நேரத்தில் 52 பாடங்கள் உள்ளன. கல்வி , காடுகள், வன விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் பாதுகாப்பு , மின்சாரம், தொழிலாளர் நலன், குற்றவியல் சட்டம் மற்றும் நடைமுறை , சிவில் நடைமுறை, மக்கள்தொகை கட்டுப்பாடு மற்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, மருந்துகள் போன்ற பாடங்கள் பட்டியலில் அடங்கும். சட்டப்பிரிவு 245, மாநிலங்களுக்கு அவற்றின் நிர்வாக அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக சில சந்தர்ப்பங்களில் வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

249வது பிரிவு, தேசிய நலன் கருதி மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி சட்டம் இயற்றுவதற்கு நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

சட்டப்பிரிவு 250ன் கீழ், தேசிய அவசரநிலை (பிரிவு 352ன் கீழ்) நடைமுறையில் இருக்கும் போது , மாநிலப் பட்டியல் தொடர்பான விஷயங்களில் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது.

சட்டப்பிரிவு 252ன் கீழ் , இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு அவர்களின் ஒப்புதலுடன் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளது.

நிர்வாக உறவுகள்

பிரிவு 256 முதல் 263 வரை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நிர்வாக உறவுகளைக் குறிக்கிறது. பிரிவு 256 கூறுகிறது, "ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரமும்

பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் மற்றும் அந்த மாநிலத்தில் பொருந்தும் எந்தவொரு தற்போதைய சட்டங்களுக்கும் இணங்குவதை உறுதிசெய்யும் வகையில் செயல்படுத்தப்படும் , மேலும் யூனியனின் நிர்வாக அதிகாரம் அத்தகையவற்றை வழங்குவதற்கு நீட்டிக்கப்படும். அந்த நோக்கத்திற்காக இந்திய அரசாங்கத்திற்குத் தோன்றக்கூடிய ஒரு மாநிலத்திற்கான வழிகாட்டுதல்கள் அவசியம்”.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பு

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒத்துழைப்பையும் ஒருங்கிணைப்பையும் பாதுகாக்க அரசியல் சட்டம் பல்வேறு விதிகளை வகுத்துள்ளது. இவற்றில் அடங்கும்:

- (i) பிரிவு 261, "இந்தியாவின் எல்லை முழுவதும் யூனியன் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் பொதுச் செயல்கள் , பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கு முழு நம்பிக்கையும் கடன் வழங்கப்பட வேண்டும்" என்று கூறுகிறது.
- (ii) உறுப்புரை 262ன் படி , மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி அல்லது நதிப் பள்ளத்தாக்கின் நீரின் பயன்பாடு, விநியோகம் அல்லது கட்டுப்பாடு தொடர்பான எந்தவொரு சர்ச்சை அல்லது புகாரையும் தீர்ப்பதற்கு நாடாளுமன்றம் சட்டப்படி வழங்கலாம்.
- (iii) மாநிலங்களுக்கிடையேயான தகராறுகளை விசாரிக்கவும் ஆலோசனை செய்யவும் , சில அல்லது அனைத்து மாநிலங்கள் , அல்லது யூனியன் மற்றும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களில் உள்ள விஷயங்களை விசாரிக்கவும் விவாதிக்கவும் , மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவுவதற்கு 263வது பிரிவு குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. பொதுவான ஆர்வம் வேண்டும்.
- (iv) உறுப்புரை 307 இன் படி , மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தக சுதந்திரம் தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகளின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பொருத்தமானதாக

கருதும் அதிகாரத்தை பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் நியமிக்கலாம்.

அவசரநிலையின் போது மத்திய-மாநில உறவுகள்

(i) தேசிய அவசரநிலையின் போது (பிரிவு 352ன் கீழ்), மாநில அரசு மத்திய அரசுக்கு அடிபணிகிறது. மாநிலத்தின் அனைத்து நிர்வாக செயல்பாடுகளும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருகின்றன.

(ii) ஒரு மாநில அவசரநிலையின் போது (பிரிவு 356 இன் கீழ்), மாநில அரசின் அனைத்து அல்லது ஏதேனும் செயல்பாடுகள் மற்றும் மாநிலத்தில் ஆளுநர் அல்லது அதிகாரத்தால் வழங்கப்பட்ட அல்லது செயல்படுத்தக்கூடிய அனைத்து அல்லது எந்த அதிகாரத்தையும் குடியரசுத் தலைவர் தனக்குத்தானே எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் தவிர.

(iii) நிதி அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது (பிரிவு 360 இன் கீழ்), திசைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிதி உரிமையின் நியதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும், குடியரசுத் தலைவர் போன்ற பிற வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கும் எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் யூனியன் வழிகாட்டுதல்களை வழங்கலாம். நோக்கத்திற்காக தேவையான மற்றும் போதுமானதாக கருதுங்கள்.

நிதி உறவுகள்

அரசியலமைப்பு பகுதி XII இன் பிரிவு 268-293 இல் மத்திய-மாநில நிதி உறவுகளைக் கையாள்கிறது.

வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல்

அரசியலமைப்புச் சட்டம் மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு சுதந்திரமான வருவாய் ஆதாரங்களை வழங்கியுள்ளது.

இது பின்வரும் வழிகளில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்களை ஒதுக்குகிறது:

(i) யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாடங்களுக்கு வரி விதிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ளது.

(ii) மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு வரி விதிக்க பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ளது

மாநில பட்டியல்

(iii) நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாடங்களுக்கு வரி விதிக்க அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

(iv) எஞ்சிய பொருள்கள் தொடர்பான விஷயங்களில் வரிகளை விதிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ளது.

இருப்பினும், வரி வருவாய் பகிர்வு விஷயத்தில்,

268வது பிரிவு , யூனியனால் வரிகள் விதிக்கப்படுகின்றன , ஆனால் அவை மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்படுகின்றன;

யூனியனால் விதிக்கப்படும் சேவை வரி மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களால் வசூலிக்கப்பட்டது மற்றும் கையகப்படுத்தப்பட்டது (பிரிவு 268-A); யூனியனால் விதிக்கப்பட்ட மற்றும் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் (பிரிவு 269); யூனியனால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் ஆனால் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் (பிரிவு 270). யூனியனின் நோக்கங்களுக்காக சில கடமைகள் மற்றும் வரிகள் மீதான கூடுதல் கட்டணம் (பிரிவு 271) பிரிவு 275 இன் கீழ் , எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் மானியங்களை வழங்குவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது, ஏனெனில் பாராளுமன்றம் உதவி தேவை என்று தீர்மானிக்கலாம், மேலும் வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு வெவ்வேறு தொகைகள் நிர்ணயிக்கப்படலாம்.

பிரிவு 282ன் கீழ் , யூனியன் அல்லது மாநிலம் எந்தவொரு பொது நோக்கத்திற்காகவும் எந்தவொரு மானியத்தையும் செய்யலாம், இருப்பினும் அந்த நோக்கமானது பாராளுமன்றம் அல்லது மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் சட்டங்களை இயற்றலாம். 352வது பிரிவின் கீழ் , தேசிய அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது , மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வருவாய்ப் பங்கீட்டை குடியரசுத் தலைவர் மாற்றலாம்.

சட்டப்பிரிவு 360ன் கீழ், நிதி நெருக்கடியின் போது, யூனியனின் நிறைவேற்று அதிகாரம் எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் வழிகாட்டுதல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிதி உரிமையின் நியதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும், குடியரசுத் தலைவர் தேவையான மற்றும் போதுமானதாகக் கருதும் வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கும் வழிகாட்டுகிறது. அதன் காரணம்.

மத்திய-மாநில உறவுகள் தொடர்பான முதல் நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையத்தின் முக்கியமான பரிந்துரைகள்:

பிரிவு 263 இன் கீழ் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவுதல் முடிந்தவரை மாநிலங்களுக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் மாநிலங்களுக்கு நிதி ஆதாரங்கள் அதிக அளவில் பரிமாற்றம் மாநிலங்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றும் வகையில் அதிகாரப் பகிர்வுக்கான ஏற்பாடுகள் மாநிலங்களுக்கான கடன்களின் முன்னேற்றம் என்பது 'உற்பத்திக் கொள்கையுடன்' தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும். மத்திய ஆயுதப் படைகளை மாநிலங்களில் அவர்களின் கோரிக்கையின் பேரில் அல்லது வேறு வழிகளில் அனுப்புதல் மாநில அவசரநிலையின் போது, 356 வது பிரிவின் கீழ், ஒரு மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால் ஜனாதிபதி ஆட்சியை விதிக்க முடியும்.

யூனியன் பிரதேசங்கள்

யூனியன் பிரதேசங்கள் (UTs) கூட்டாட்சி பிரதேசங்கள் மற்றும் அவை இந்திய யூனியன் அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. அவை மத்திய நிர்வாகப் பகுதிகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. யூனியன் பிரதேசங்களில், லெப்டினன்ட் கவர்னர்கள் (எல்ஜிக்கள்) இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். எல்ஜிக்கள் UT நிர்வாகிகளாக பணியாற்றுகின்றனர்.

பின்னணி

யூனியன் பிரதேசங்கள் மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1956 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. UT என்ற கருத்து அரசியலமைப்பு (ஏழாவது திருத்தம்) சட்டம், 1956 மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.

யூடிகளின் தேவை

யூடிகள் உருவாவதற்கான பல்வேறு காரணங்கள் அடங்கும் - அத்தகைய பிரதேசங்கள் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாத அளவுக்கு சிறியதாகவோ அல்லது சுற்றியுள்ள மாநிலங்களுடன் இணைக்க முடியாத அளவுக்கு வேறுபட்டதாகவோ (பொருளாதார ரீதியாக , கலாச்சார ரீதியாக மற்றும் புவியியல் ரீதியாகவோ) அல்லது நிதி ரீதியாக பலவீனமாகவோ அல்லது அரசியல் ரீதியாக நிலையற்றதாகவோ உள்ளன. மேற்கூறிய காரணங்களால் , அவை தனித்தனி நிர்வாக அலகுகளாக நீடிக்க முடியாது மற்றும் யூனியன் அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். சிலர் இருப்பிடம் அல்லது சிறப்பு அந்தஸ்து கொடுத்து யூடி ஆக்கப்பட்டனர். டாமன் மற்றும் டையூவின் யூனியன் பிரதேசங்கள் போர்த்துகீசியர்களின் ஆட்சியின் கீழும், பாண்டிச்சேரி பிரெஞ்சு ஆட்சியின் கீழும் இருந்தது.

அவர்கள் சுற்றியுள்ள மாநிலங்களை விட வித்தியாசமான கலாச்சாரத்தைக் கொண்டுள்ளனர் , மேலும் இந்த அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் பயனுள்ள நிர்வாகத்தை வழங்குவதற்கும் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் தேவைப்படலாம். லட்சத்தீவுகள் மற்றும் அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் இந்தியாவின் பிரதான நிலப்பகுதியிலிருந்து வெகு தொலைவில் அமைந்துள்ளன மற்றும் மூலோபாய இடங்களை ஆக்கிரமித்துள்ளன. தேசிய பாதுகாப்புக் கண்ணோட்டத்தில் அவர்கள் மீதான மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடு அவசியமாகக் கருதப்படலாம்.

தில்லி இந்தியாவின் நிர்வாகத் தலைநகர் ஆகும் , அதே சமயம் சண்டிகர் ஹரியானா மற்றும் பஞ்சாப் ஆகிய இரு மாநிலங்களின் நிர்வாகத் தலைநகர் ஆகும். நாட்டின் தலைநகராக இருப்பதால் , இந்தியாவின் அரசியலில் தில்லி ஆக்கிரமித்துள்ள சிறப்பு இடம் , அதன் மீது மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டை அவசியமாக்குகிறது. 1956 இல், எங்களிடம் 14 மாநிலங்களும் ஆறு யூனியன் பிரதேசங்களும் இருந்தன. பல ஆண்டுகளாக , மாநிலங்களின் எண்ணிக்கை 28 ஆகவும், யூனியன் பிரதேசங்கள் 8 ஆகவும் அதிகரித்தது.

ஹரிமாச்சல பிரதேசம் , மணிப்பூர், திரிபுரா, சிக்கிம், கோவா, அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் மிசோரம் ஆகியவை 1960 களில் இருந்து முழு மாநிலங்களாக மாறிய சில யூனியன் பிரதேசங்கள் ஆகும்.

இந்தியாவில் உள்ள யூனியன் பிரதேசங்கள்

இந்தியாவில் தற்போது 8 யூனியன் பிரதேசங்கள் உள்ளன - டெல்லி, அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் , சண்டிகர், தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ , ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர், லடாக், லட்சத்தீவு மற்றும் புதுச்சேரி. 2019 ஆம் ஆண்டில் , ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் , 2019 இந்திய நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது மற்றும் அது ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தை இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்களாக மறுசீரமைத்தது - ஜம்மு காஷ்மீர் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம். இணைப்பில் ஜம்மு & காஷ்மீரின் முன்னாள் நிலை பற்றி மேலும் படிக்கவும்.

2020 ஆம் ஆண்டில் , தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ ஆகியவை தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ எனப்படும் ஒரு யூனியன் பிரதேசமாக இணைக்கப்பட்டன.

UTs தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகள்

அரசியலமைப்பின் பகுதி VIII இல் உள்ள 239 முதல் 241 வரையிலான பிரிவுகள் யூனியன் பிரதேசங்களைப் பற்றியது மற்றும் அவற்றின் நிர்வாக அமைப்பில் சீரான தன்மை இல்லை. 239 வது பிரிவின் கீழ் அசல் அரசியலமைப்பு , நிர்வாகிகள் மூலம் குடியரசுத் தலைவரால் நேரடியாக யூனியன் பிரதேசங்களை நிர்வகிப்பதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. 1962 ஆம் ஆண்டு 239A சட்டப்பிரிவு கொண்டு வரப்பட்டது, யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு சட்டமன்றங்களை

உருவாக்க பாராளுமன்றத்தை அனுமதிக்கிறது. இந்த திசையில் , இந்த பிரதேசங்களின் மக்களின் ஜனநாயக அபிலாஷைகளை நிறைவேற்ற சில யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு சட்டமன்றம் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழு வழங்கப்பட்டது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 239AA அரசியலமைப்பு (69வது திருத்தம்) சட்டம் , 1991ல் டெல்லியின் தேசிய தலைநகர் பிரதேசத்திற்கான சிறப்பு விதிகளின்படி சேர்க்கப்பட்டது.

சட்டப்பிரிவு 240ன் கீழ் , அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள் , லக்ஷ்வதீப, தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி , டாமன் மற்றும் டையூ மற்றும் புதுச்சேரியின் அமைதி , முன்னேற்றம் மற்றும் நல்லாட்சிக்கான விதிமுறைகளை உருவாக்க குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. புதுச்சேரியை பொறுத்தமட்டில் , சட்டசபை இடைநிறுத்தப்பட்டாலோ அல்லது கலைக்கப்பட்டாலோ மட்டுமே குடியரசுத் தலைவர் சட்டத்தை இயற்றலாம். குடியரசுத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ஒழுங்குமுறை , நாடாளுமன்றத்தின் செயலுக்கு நிகரான பலத்தையும் விளைவையும் கொண்டுள்ளது.

241வது பிரிவு , பாராளுமன்றம் சட்டப்படி ஒரு யூனியன் பிரதேசத்திற்கு உயர் நீதிமன்றத்தை அமைக்கலாம் அல்லது அரசியலமைப்பின் அனைத்து நோக்கங்களுக்காக அல்லது ஏதேனும் ஒரு பிரதேசத்தில் உள்ள நீதிமன்றத்தை உயர் நீதிமன்றமாக அறிவிக்கலாம் என்று கூறுகிறது. டெல்லியின் என்சிடிக்கு மட்டுமே தனி உயர்நீதிமன்றம் உள்ளது.

அரசியலமைப்பு நிலை:

- யூனியன் பிரதேசங்களை நிர்வாகிகள் மூலம் நிர்வகிப்பதற்கு மையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது.
- புதுச்சேரி மற்றும் டெல்லி தவிர யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு சொந்தமாக சட்டமன்றங்கள் எதுவும் இல்லை. எனவே , ஏழாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்துப் பட்டியல்களின் கீழும் ஏதேனும் ஒரு பாடத்தின் மீது சட்டங்களை இயற்றும்

அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளது. இந்த அதிகாரம் புதுச்சேரி மற்றும் டெல்லியையும் உள்ளடக்கியது.

- மத்திய உள்துறை அமைச்சகம் , சட்டம், நிதி மற்றும் பட்ஜெட் , சேவைகள் மற்றும் நிர்வாகிகள் நியமனம் தொடர்பான யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களுக்கும் மத்திய அமைச்சகம் ஆகும்.

மாநிலத்திற்கும் யூனியன் பிரதேசத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு

- இந்தப் பகுதியில் , இந்தியாவில் உள்ள ஒரு மாநிலத்திற்கும் யூனியன் பிரதேசத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்.

- இந்திய மாநிலங்கள் சட்டமியற்றும் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதன் மூலம் யூனியன் அரசாங்கத்துடன் ஒரு கூட்டாட்சி உறவை அனுபவிக்கும் அதே வேளையில் , யூனியன் பிரதேசத்தின் விஷயத்தில் , அனைத்து சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களும் மத்திய அரசாங்கத்துடனான ஒரு ஒற்றையாட்சி உறவாகும். இந்திய அரசு.

- ஒரு மாநிலம் என்பது ஒரு தொகுதிப் பிரிவாகும் மற்றும் அதன் சொந்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தைக் கொண்டுள்ளது , இது ஒரு யூனியன் பிரதேசம் ஒரு சிறிய நிர்வாக அலகு மற்றும் டெல்லி, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மற்றும் பாண்டிச்சேரி தவிர யூனியன் அரசாங்கத்தால் ஆளப்படும் போது சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

- ஒரு ஆளுநர் மாநிலத்தின் அரசியலமைப்புத் தலைவராகவும் , இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் யூனியன் பிரதேசத்தின் நிர்வாகத் தலைவராகவும் உள்ளார். மேலும் , ஒரு மாநில ஆளுநரின் பதவியிலிருந்து நிர்வாகியின் நிலை முற்றிலும் வேறுபட்டது. அரசியலமைப்பின் கீழ் சுதந்திரமான பதவியான ஆளுநருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விருப்புரிமை அவருக்கு/அவளுக்கு இல்லை. நிர்வாகி மத்திய அரசின் ஏஜென்ட்.

- மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதலமைச்சர் மாநிலத்தை நிர்வகிப்பவர், யூனியன் பிரதேசம் இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாகி அல்லது லெப்டினன்ட் கவர்னரால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.
- யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு தன்னாட்சி அதிகாரங்கள் இல்லாத நிலையில் மாநிலங்கள் தன்னாட்சி அதிகாரங்களை அனுபவிக்கின்றன.
- இணைக்கப்பட்ட கட்டுரையில் மாநிலத்திற்கும் யூனியன் பிரதேசத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பற்றி மேலும் படிக்கவும். யூனியனுக்கு இடையிலான வேறுபாடு:
 - அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் , சண்டிகர், தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ , லடாக் மற்றும் லட்சத்தீவு ஆகிய யூனியன் பிரதேசங்களில் சட்டமன்றம் இல்லை , அதே சமயம் டெல்லி, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மற்றும் புதுச்சேரி யூனியன் பிரதேசங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றத்தையும் அரசாங்கத்தையும் கொண்டுள்ளன.
 - புதுச்சேரி யூனியன் பிரதேசத்தின் சட்டமன்றம் , அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள பட்டியல் II அல்லது பட்டியல் III இல் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் தொடர்பாக , யூனியன் பிரதேசம் தொடர்பாக இந்த விஷயங்கள் பொருந்தும் வரை சட்டங்களை உருவாக்கலாம். டெல்லியின் தேசிய தலைநகர் பிரதேசத்தின் சட்டமன்றத்திற்கும் இந்த அதிகாரங்கள் உள்ளன. பட்டியல் II இன் உள்ளீடுகள் 1, 2 மற்றும் 18 ஆகியவை சட்டப் பேரவையின் சட்டமன்றத் திறனுக்குள் இல்லை.
 - ஒவ்வொரு யூனியன் பிரதேசமும் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாகி மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. மேலும் ஒரு நிர்வாகியின் பெயரைக் குறிப்பிடுவது குடியரசுத் தலைவரே. அது லெப்டினன்ட் கவர்னர் அல்லது தலைமை ஆணையர் அல்லது நிர்வாகியாக இருக்கலாம்.

• இந்தியாவில், டெல்லி, புதுச்சேரி, லடாக், ஜே&கே, மற்றும் அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் ஆகிய ஐந்து யூனியன் பிரதேசங்கள் லெப்டினன்ட்-கவர்னரால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன , மீதமுள்ள 3 யூனியன் பிரதேசங்கள் ஒரு நிர்வாகியால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன.

• சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு:

• யூனியன் பிரதேசங்களில் சட்டமன்றம் அமைப்பது தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி , அது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட , அல்லது பகுதியளவு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் ஓரளவுக்கு பரிந்துரைக்கப்படும் ஒரு அமைப்பாகும்.

• பகுதியளவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் ஓரளவு நியமனம் செய்யப்பட்ட சட்டமன்றம் ஜனநாயக அபிலாஷைகளை நிலைநாட்ட முடியாது. 1963 ஆம் ஆண்டு யூனியன் பிரதேசங்கள் சட்டத்தில் ஒரு எளிய திருத்தம் 50% க்கும் அதிகமான நியமன உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டமன்றத்தை உருவாக்க முடியும். ஒரு பிரதானமாக பரிந்துரைக்கப்பட்ட சபை பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை ஊக்குவிக்க முடியாது.

நியமன வெளியீடு:

• பாண்டிச்சேரியைப் பொறுத்தவரையில் வேட்புமனுத்தாக்கல் செயல்முறை அரசியல்மயமாக்கப்படுவதற்கு வாய்ப்புள்ளது.

• மத்திய அரசு , அரசை கலந்தாலோசிக்காமல் , சட்டசபைக்கு உறுப்பினர்களை நியமித்தது , இதை எதிர்த்து நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்பட்டது.

• ராஜ்யசபாவிற்கு உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்வதற்கான சட்டப்பிரிவு 80ன் கீழ் , எந்தெந்த பகுதிகளில் இருந்து உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள் என்பதை குறிப்பிடுவது போலல்லாமல் , புதுச்சேரி சட்டசபைக்கு நியமனம் செய்யும்போது , அத்தகைய தகுதிகள் 239A அல்லது அரசாணையில் குறிப்பிடப்படவில்லை. யூனியன் பிரதேசங்கள் சட்டம். இது அவர் அல்லது அவள் பொருத்தமானவரா என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் யாரையும் மத்திய அரசு பரிந்துரைக்கும் களத்தைத் திறக்கிறது.

நிர்வாகியின் அதிகாரம்:

- யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு தேவையான சுயாட்சி வழங்கப்படவில்லை, இதனால் அவை முழுமையான ஜனநாயக அமைப்பை இழக்கின்றன. யூனியன் பிரதேசங்களில் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டர்/லெப்டினன்ட் கவர்னருக்கு மகத்தான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
- யூனியன் பிரதேசங்களின் அரசாங்கச் சட்டத்தின் பிரிவு 44 மற்றும் அரசியலமைப்பின் 239 AA(4) இன் கீழ், நிர்வாகிகள் அமைச்சர்கள் குழுவின் முடிவுகளுடன் உடன்படவில்லை மற்றும் இறுதி முடிவிற்காக அவற்றை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்ப உரிமை உண்டு. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தை முழுவதுமாக புறக்கணித்து இந்த விஷயத்தில் அவர் அல்லது அவள் பொருத்தமானதாக கருதும் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் நிர்வாகி எடுக்கலாம். இது யூனியன் பிரதேசத்தை நிர்வாகி மூலம் கட்டுப்படுத்த மத்திய அரசை அனுமதிக்கிறது மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களில் சுதந்திரமான மற்றும் தன்னாட்சி அரசாங்கத்தின் யோசனைக்கு தடையாக உள்ளது.
- மத்திய அரசின் ஆலோசனையின் பேரில் குடியரசுத் தலைவர் முடிவெடுக்கிறார். எனவே, உண்மையில், சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையை இறுதியாக தீர்மானிக்கும் மத்திய அரசுதான்.
- டில்லி வெர்சஸ் யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2019) வழக்கில் SC குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும், நிர்வாகி தனது அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்தி, பிராந்தியத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டை விரக்தியடையச் செய்யக்கூடாது மற்றும் அனைத்து முறைகளும் சமரசம் செய்யத் தவறிய பிறகு அதைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அவருக்கும் மந்திரி சபைக்கும் இடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடுகள், இதில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை.

UNIT II

அமைச்சரவை செயலாளரின் அதிகாரங்கள்

அமைச்சரவை செயலாளரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள் மற்றும் அவர்களின் பதவி பற்றி நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அனைத்தும். இந்தியா மிகப்பெரிய ஜனநாயக நாடு, ஒவ்வொரு நபரையும் மனதில் வைத்து எழுதப்பட்ட மிக நீண்ட அரசியலமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. வாழும் ஆவணத்தை உருவாக்கும் போது இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பிரிவின் தேவைகளும்

வளர்ச்சியும் கருதப்பட்டது. இந்திய ஜனநாயகம் நிர்வாக , நீதித்துறை மற்றும் சட்டமன்றம் என அழைக்கப்படும் மூன்று முக்கிய கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது , நாட்டின் வெவ்வேறு அம்சங்களை ஒதுக்கியுள்ளது

அமைச்சரவை செயலாளரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள்

கேபினட் செயலாளர் நாட்டின் மிக மூத்த மற்றும் முக்கிய ஐஏஎஸ் அதிகாரி ஆவார். அவர் பிரதம மந்திரிகளுக்கு நேரடியாக பொறுப்புக்கூற வேண்டியவர் மற்றும் பல்வேறு நாட்டு அதிகாரிகளுக்கு தலைமை தாங்குகிறார். எனவே , அமைச்சரவை செயலாளர் பல்வேறு பொறுப்புகளை நிறைவேற்றினார் , அவை கீழே விவாதிக்கப்படுகின்றன.

அமைச்சரவைச் செயலாளர் நாட்டின் பிரதமர் மற்றும் ஜனாதிபதி மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகியோருக்குப் பொறுப்பானவர், அங்கு அவர் அமைச்சரவை எடுக்கும் முடிவுகள் மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளின் அனைத்து முக்கிய தகவல்களையும் நாட்டின் தலைவருக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

அமைச்சரவை செயலகத்தில் உள்ள அனைத்து அதிகாரிகள் மற்றும் அமைச்சகங்களுக்கு இடையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் காரணத்தால், அமைச்சரவை செயலாளர் பதவி முக்கிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது சுமுகமான செயல்பாட்டின் பொதுவான இணைப்பாகும் , இது ஒரு குறிப்பிட்ட அமைச்சகத்திற்கோ அல்லது பிரதமரின் அலுவலகத்திற்கோ கூட ஒதுக்கப்படவில்லை. அமைச்சரவைக்கு இடையே தகராறுகள் அல்லது ஏதேனும் குழப்பம் ஏற்பட்டால் அனைத்து தகவல்தொடர்புகளையும் செயலாளர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

அமைச்சரவை மற்றும் இராணுவம் , RAW மற்றும் நாட்டின் சிவில் பிரிவு போன்ற நாட்டின் முக்கிய கூறுகள் உள்ளன , இது அரசாங்கத்தின் அனைத்து துறைகளையும் ஒரே நேரத்தில் அழைக்க முடியும் என்பதையும் , தகவல்தொடர்பு மையமானது செயலகத்தின் தலைவரிடமே உள்ளது என்பதையும் உறுதி செய்கிறது. .

கேபினட் செயலாளரே இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து சிவில் சர்வீஸ்களின் தலைவராகவும் உள்ளார். நாட்டின் மிகவும் விரும்பப்படும் அதிகாரத்துவ பதவியின் பக்கச்சார்பற்ற மற்றும் ஒழுக்கமான செயல்பாட்டை உறுதி செய்வது அவரது பொறுப்பு.

ஒரு அமைச்சரவை செயலாளர் அமைச்சரவை மற்றும் பிரதமரின் ஆலோசகர் ஆவார். அரசாங்கத்தின் பல்வேறு பதவிகளில் ஆலோசனை மற்றும் பரிந்துரைகளை வழங்கும் மூத்த அதிகாரி அவர். இது தவிர , கேபினட் செயலர் , அமைச்சரவை செயலகத்தின் தலைவராகவும், மாநிலங்களின் தலைமைச் செயலர்களாகவும் செயல்படுகிறார்.

இந்திய சிவில் சர்வீஸில் கேபினட் செயலர் பதவி மிகவும் விரும்பத்தக்கது மற்றும் சக்தி வாய்ந்தது. இது அனைத்து அமைச்சரவைகளுக்கும் இடையிலான இணைப்பு மற்றும் அரசாங்கத்தின் சுமுகமான செயல்பாட்டில் முக்கிய கையை வழங்குகிறது.

அடிப்படைக் கடமைகள் : பகுதிIVA (கட்டுரை 51A)

• இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி IVA அடிப்படைக் கடமைகளைப் பற்றியது. தற்போதைய நிலவரப்படி , 11 அடிப்படைக் கடமைகள் உள்ளன. முதலில் , இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் இந்தக் கடமைகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. 42வது மற்றும் 86வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டங்களால் அடிப்படைக் கடமைகள் சேர்க்கப்பட்டன.

• குடிமக்கள் இந்தக் கடமைகளைச் செய்ய அரசியலமைப்பின் மூலம் தார்மீகக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். எவ்வாறாயினும் , வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளைப் போலவே, இவையும் நியாயப்படுத்த முடியாதவை, அவற்றின் மீறல் அல்லது இணங்காத பட்சத்தில் எந்த சட்ட அனுமதியும் இல்லாமல்.

• அடிப்படைக் கடமைகள் என்ற கருத்தை இந்தியா சோவியத் ஒன்றியத்திடம் இருந்து கடன் வாங்கியது.

• இந்தியக் குடிமக்களின் 11 அடிப்படைக் கடமைகள்: அடிப்படை உரிமைகள், மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் மற்றும் அடிப்படைக் கடமைகள் ஆகியவை இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதிகளாகும் மாநில. இந்த பகுதிகள் 1947 மற்றும் 1949 க்கு இடையில் இந்திய அரசியலமைப்பு சபையால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பிற்கு இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.

• தேசபக்தியை மேம்படுத்துவதற்கும் இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பாதுகாப்பதற்கும் பங்களிக்கும் அனைத்து குடிமக்களின் தார்மீகக் கடமைகளாக அடிப்படைக் கடமைகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பின் பகுதி IV-A இல் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள கடமைகளால் தனிநபர்களும் தேசமும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். அவை, உத்தரவுக் கோட்பாடுகளைப் போலவே, சட்டமியற்றும் சட்டம் அவற்றைச் செயல்படுத்தும் வரை நீதிமன்றங்களால் செயல்படுத்த முடியாது.

இந்தியாவின் அடிப்படைக் கடமைகள்

- அரசியலமைப்பிற்கு கட்டுப்பட்டு தேசிய கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை மதிக்கவும்
- சுதந்திரப் போராட்டத்தின் இலட்சியங்களைப் பின்பற்றுங்கள்
- இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாத்தல்
- நாட்டைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் அழைக்கப்படும் போது தேசிய சேவைகளை வழங்குதல்
- பொதுவான சகோதரத்துவத்தின் ஸ்பிரிட்
- கலப்பு கலாச்சாரத்தை பாதுகாத்தல்
- இயற்கை சூழலைப் பாதுகாத்தல்
- அறிவியல் மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்
- பொதுச் சொத்துகளைப் பாதுகாத்தல்
- சிறந்து விளங்க பாடுபடுங்கள்

6-14 வயதுக்குட்பட்ட தங்கள் குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புவது அனைத்து பெற்றோர்/பாதுகாவலர்களின் கடமை.

இந்திய குடிமக்களின் அடிப்படை கடமைகள்: வரலாற்றின் ஒரு பார்வை

இந்திய சுதந்திர இயக்கம் சுதந்திர இந்திய அரசின் நோக்கங்களாக சுதந்திரம் மற்றும் சமூக நலன் கொள்கைகளை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டது , இது அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை பெற்றெடுத்தது. சிவில் உரிமைகள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் இன்றியமையாத அங்கமாக இருந்தது , பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கும் அவர்களின் இந்திய மக்களுக்கும் இடையிலான பாகுபாட்டை அகற்றுவது INC இன் குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகும். 1917 மற்றும் 1919 க்கு இடையில், INC இந்த விருப்பத்தை வெளிப்படையாகக் கூறிய தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொண்டது. சட்டத்தின் முன் சமத்துவத்திற்கான இந்தியர்களின் உரிமைகள் , சுதந்திரமான கருத்து மற்றும் ஜூரி விசாரணைகள் ஆகியவை இந்தத் தீர்மானங்களில் கூறப்பட்ட கோரிக்கைகளில் அடங்கும்.

1946 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கான கேபினட் மிஷன் , பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தின் கடைசி கட்டங்களில் அதிகார மாற்ற செயல்முறையின் ஒரு பகுதியாக இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் ஒரு அரசியலமைப்பு சபையை பரிந்துரைத்தது. கேபினட் மிஷனின் கருத்தின்படி , அடிப்படை உரிமைகள், சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பு மற்றும் பழங்குடியினரின் ஆளுகையின் தன்மை மற்றும் நோக்கம் குறித்து ஆலோசனை வழங்கும் ஆலோசனைக் குழு ஒன்று பேரவையில் இருக்கும். இதன் விளைவாக , ஆலோசனைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. பிப்ரவரி 1947 இல், ஜே.பி.கிருபலானியின் தலைமையில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான பன்னிரெண்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட துணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது. ஏப்ரல் 1947 வாக்கில், துணைக்குழு அடிப்படை உரிமைகள் வரைவை முடித்து அதன் அறிக்கையை

குழுவிடம் சமர்ப்பித்தது. அந்த மாதத்தின் பிற்பகுதியில் , குழு அதை சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தது , இது அடுத்த ஆண்டு உரிமைகளை விவாதித்து மறுஆய்வு செய்தது , இறுதியில் டிசம்பர் 1948 இல் பெரும்பாலான பதிப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டது. அடிப்படை உரிமைகள் மீதான துணைக்குழுவால் தயாரிக்கப்பட்ட வழிகாட்டுதல் யோசனைகள், இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் சோசலிச கருத்துக்கள் மற்றும் அயர்லாந்து அரசியலமைப்பில் உள்ள ஒப்பிடக்கூடிய கொள்கைகளால் தாக்கம் செலுத்தப்பட்டது. 1976 இல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 42 வது திருத்தம் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்க்கிறது.

6 முதல் 14 வயது வரை உள்ள குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புவது அனைத்து பெற்றோர் மற்றும் பாதுகாவலர்களின் பொறுப்பாகும்.

பிரிவு 51A: அடிப்படைக் கடமைகள்

இது ஒவ்வொரு இந்திய குடிமகனின் கடமையாகும் -

(அ) அரசியலமைப்பிற்கு கட்டுப்பட்டு அதன் இலட்சியங்கள் மற்றும் நிறுவனங்களான தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை மதிக்க வேண்டும்;

(ஆ) சுதந்திரத்திற்கான நமது தேசியப் போராட்டத்திற்கு உத்வேகம் அளித்த உன்னத இலட்சியங்களைப் போற்றவும் பின்பற்றவும்;

(c) இந்தியாவின் இறையாண்மை , ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்தவும் பாதுகாக்கவும்;

(ஈ) நாட்டைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் அவ்வாறு செய்ய அழைக்கப்படும் போது தேசிய சேவையை வழங்குதல்;

(இ) மத, மொழி மற்றும் பிராந்திய அல்லது பிரிவு வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இந்திய மக்கள் மத்தியில் நல்லிணக்கம் மற்றும் பொதுவான சகோதரத்துவ உணர்வை மேம்படுத்துதல் ; பெண்களின் கண்ணியத்தை இழிவுபடுத்தும் செயல்களை கைவிட வேண்டும்;

(எஃப்) நமது கலப்பு கலாச்சாரத்தின் வளமான பாரம்பரியத்தை மதிப்பது மற்றும் பாதுகாத்தல்;

(g) காடுகள், ஏரிகள், ஆறுகள் மற்றும் வனவிலங்குகள் உள்ளிட்ட இயற்கை சூழலைப் பாதுகாத்து மேம்படுத்துதல் மற்றும் உயிரினங்கள் மீது இரக்கம் காட்டுதல்;

(எச்) அறிவியல் மனப்பான்மை , மனிதநேயம் மற்றும் விசாரணை மற்றும் சீர்திருத்த உணர்வு ஆகியவற்றை வளர்ப்பது;

(i) பொதுச் சொத்துக்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் வன்முறையைக் கைவிடுதல்;

(j) தனிமனித மற்றும் கூட்டுச் செயல்பாட்டின் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்க பாடுபடுதல் , இதனால் நாடு தொடர்ந்து முயற்சி மற்றும் சாதனைகளின் உயர் மட்டங்களுக்கு உயரும்.

(k) பெற்றோரின் பாதுகாவலர் , அவரது குழந்தை அல்லது 6-14 வயதுக்கு இடைப்பட்ட ஒரு வார்டு மூலம் கல்விக்கான வாய்ப்புகளை வழங்குதல்.

பொறுப்புகள்

ஒரு தேசத்தின் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் இருக்கும் தார்மீகக் கடமைகள் அடிப்படைப் பொறுப்புகள் ஆகும் , மேலும் இந்தியாவில் , தேசபக்தியை ஊக்குவிக்கவும் , இந்தியாவின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தவும் அரசியலமைப்பின் IV-A இல் 11 அடிப்படைக் கடமைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவின் அடிப்படைக் கடமைகள் முதலில் இல்லை. இந்திய அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது; மாறாக, 42வது மற்றும் 86வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டங்கள் அவற்றை அறிமுகப்படுத்தியது. அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளின் பட்டியல் , அத்துடன் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் ஆகியவை இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதிகளாகும் , அவை மாநிலங்கள் அதன் குடிமக்களுக்கான முக்கிய கடமைகள் மற்றும் இந்திய குடிமக்களாக அவர்களின் பொறுப்புகள் மற்றும் உரிமைகளை விவரிக்கின்றன. அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சம உரிமைகள் இருப்பதைப் போலவே , பிற உரிமைகளையும் (பிரிவு 21 இல் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளபடி)

நிலைநிறுத்துவதற்கும், இந்த உரிமைகள் மீறப்படாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதற்கும் அவர்களுக்கும் சமமான அடிப்படைக் கடமை உள்ளது. அதனுடன் தொடர்புடைய அடிப்படைக் கடமைகளை நிறைவேற்றாமல், ஒரு நபர் சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அனைத்து நன்மைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை அனுபவிக்க எதிர்பார்க்க முடியாது. இந்திய அரசியலமைப்பு , பொதுவாக நிலத்தின் சட்டம் என்று அழைக்கப்படுகிறது , இது முதலில் 1946 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது, இந்தியாவின் சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றம் முதல் முறையாக கூடியது. டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் அரசியல் நிர்ணய சபையின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அரசியலமைப்பு முதன்மையை தெளிவுபடுத்தும் கருத்து உண்மையான பிரதிநிதித்துவத்தை கோரியது,

எனவே ஆகஸ்ட் 29, 1947 இல் ஒரு வரைவுக் குழு உருவாக்கப்பட்டது. நிரந்தர மற்றும் கட்டமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பை உருவாக்க , டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் வரைவுக் குழுவின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். குடியரசுக் கட்சி அரசு , நாடாளுமன்ற மேலாதிக்கம் , சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைப்பு , அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் கூட்டாட்சி அமைப்பு ஆகியவை அரசியலமைப்பின் அடிப்படை பண்புகள் ஆகும், அதில் வரைவுக் குழு கவனம் செலுத்தியது. வரைவுக் குழு அரசியலமைப்பின் முதல் வரைவை நவம்பர் 4, 1947 அன்றும், இறுதி வரைவை நவம்பர் 26, 1949 அன்றும் சமர்ப்பித்தது. வரைவுக் குழுவால் வழங்கப்பட்ட கையால் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு வரைவு ஜனவரி 24, 1950 இல் கையெழுத்திடப்பட்டு, ஜனவரியில் சட்டமானது. 26, 1950. உலகின் மிக நீளமானதாகக் கருதப்படும் இந்திய அரசியலமைப்பு, ஒரு முன்னுரை, 25 பகுதிகள், 12 அட்டவணைகள், 448 கட்டுரைகள் மற்றும் இன்றுவரை 101 திருத்தங்களைக் கொண்டுள்ளது. இது முதலில் எழுதப்பட்டபோது 22 பகுதிகளிலும் 8 அட்டவணைகளிலும் வெறும் 385 கட்டுரைகளைக் கொண்டிருந்தது. இந்திய அரசியலமைப்பு மற்ற நாடுகளில் இருந்து

பல அரசியலமைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது , மேலும் நாட்டின் மிக உயர்ந்த சட்டத்தை in முடிக்க 2 ஆண்டுகள், 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்கள் ஆனது.

இந்திரா காந்தியால் உருவாக்கப்பட்ட ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி , அரசியலமைப்பை ஆராய்ந்து மாற்றியமைக்க தேசிய அவசரநிலை பிரகடனத்திற்குப் பிறகு, 1976 இல் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்க்க பரிந்துரைத்தது. இந்தியாவின் மிக நீண்ட காலம் மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சராக இருந்த சர்தார் ஸ்வரன் சிங் இந்தக் குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். . 42 வது திருத்தத்தின் மூலம் இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் அடிப்படைக் கடமைகளை கோட்டுக் காட்டிய முகவுரை உட்பட அவரது முன்மொழிவுகளின் அடிப்படையில் அரசியலமைப்பில் பல மாற்றங்களை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. இருப்பினும் , இந்திய அரசியலமைப்பின் 51 ஏ, பகுதி IV-A இன் கீழ் , 2002 இல் 86 வது திருத்தத்தின் மூலம் ஆரம்ப பத்து கடமைகள் பதினொன்றாக உயர்த்தப்பட்டது.

இந்தியாவில் அமைச்சரவைக் குழுக்கள்: பொருள் , செயல்பாடுகள் மற்றும் வகைகள்

அமைச்சரவைக் குழுக்கள் அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்டவை. இரண்டு வகையான அமைச்சரவைக் குழுக்கள் உள்ளன - நிலை மற்றும் தற்காலிகக் குழுக்கள். நிலையான அமைச்சரவைக் குழுக்கள் நிரந்தரமானவை , அதேசமயம் தற்காலிக அமைச்சரவைக் குழுக்கள் தற்காலிகமானவை மற்றும் சிறப்புப் பிரச்சினைகளைக் கையாள்கின்றன. சமீபத்தில் தேசிய ஜனநாயக கூட்டணி அரசு பல்வேறு அம்சங்களில் 8 குழுக்களை மீண்டும் அமைத்தது. இந்தக் கட்டுரையைப் படித்து பல்வேறு வகையான கமிட்டிகள் மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

கேபினட் அமைச்சர்களின் பணிச்சுமையை குறைக்க அமைச்சரவை குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குழுக்கள் கொள்கைப் பிரச்சினையின் ஆழமான ஆய்வு மற்றும் பயனுள்ள

ஒருங்கிணைப்பை எளிதாக்குகின்றன. இத்தகைய குழுக்கள் தொழிலாளர் பிரிவின் முதன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. சமீபத்தில் NDA அரசாங்கம் நாட்டில் வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதற்கும் திறன் மேம்பாட்டை மேம்படுத்துவதற்கும் இரண்டு புதிய குழுக்களை சேர்த்தது.

1. அமைச்சரவையின் நியமனக் குழு (ACC)
2. விடுதிக்கான அமைச்சரவைக் குழு (CCA)
3. பொருளாதார விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு (CCEA)
4. நாடாளுமன்ற விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு (CCPA)
5. அரசியல் விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு (CCPA)
6. பாதுகாப்புக்கான அமைச்சரவைக் குழு (CCS)

இரண்டு புதிய குழுக்கள்

1. முதலீடு மற்றும் வளர்ச்சிக்கான அமைச்சரவைக் குழு
2. வேலைவாய்ப்பு மற்றும் திறன் மேம்பாட்டுக்கான அமைச்சரவைக் குழு

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் அம்சங்கள்

1. அமைச்சரவைக் குழுக்கள் அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு அமைப்பாகும், அதாவது அவை அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை.
2. பிரதம மந்திரி அமைச்சரவையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டு வெவ்வேறு அமைச்சரவைக் குழுக்களை அமைக்கிறார் மற்றும் இந்தக் குழுக்களுக்கு குறிப்பிட்ட செயல்பாடுகளை ஒதுக்குகிறார். பிரதம மந்திரி குழுக்களின் எண்ணிக்கையை மாற்றலாம் மற்றும் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளை மாற்றலாம்.
3. பிரதமர் அத்தகைய குழுவில் உறுப்பினராக இருந்தால் , அவர் குழுவின் தலைவராக செயல்படுகிறார்.
4. உறுப்பினர் எண்ணிக்கை மூன்று முதல் எட்டு வரை மாறுபடும். பொதுவாக, கேபினட் அமைச்சர்கள் மட்டுமே இந்தக் குழுக்களில் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் , சில நேரங்களில்

அமைச்சரவை அல்லாத அமைச்சர்களும் குழுவில் உறுப்பினராக இருக்கலாம் அல்லது சிறப்பு அழைப்பாளர்களாக இருக்கலாம்.

5. அவர்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கிறார்கள் மற்றும் அமைச்சரவையின் பரிசீலனைக்கான முன்மொழிவுகளை உருவாக்குகிறார்கள் மற்றும் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விஷயங்களில் முடிவுகளை எடுக்கிறார்கள். இருப்பினும், அத்தகைய முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்ய அமைச்சரவைக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

பல்வேறு அமைச்சரவைக் குழுக்களின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. அமைச்சரவையின் நியமனக் குழு

இந்த குழு பிரதமர் தலைமையில் உள்ளது. இந்த குழுவில் உள்துறை அமைச்சர் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகத்தின் பொறுப்பு அமைச்சர் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். குழுவின் முக்கியமான பணிகள்:

(i) அமைச்சரவை செயலகம், பொது நிறுவனங்கள், வங்கிகள் மற்றும் நிதி நிறுவனங்களில் உள்ள அனைத்து உயர்மட்ட நியமனங்கள் தொடர்பாக முடிவெடுப்பது.

(ii) சம்பந்தப்பட்ட துறை அல்லது அமைச்சகம் மற்றும் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனுக்கு இடையேயான நியமனங்கள் தொடர்பான அனைத்து கருத்து வேறுபாடு வடிக்குகளையும் முடிவு செய்தல்.

(iii) மத்திய அரசின் இணைச் செயலாளருக்கு நிகரான அல்லது அதைவிட உயர் பதவியில் உள்ள அதிகாரிகளின் பிரதிநிதிகள், மேல்முறையீடுகள் மற்றும் நினைவுச் சின்னங்களை பரிசீலித்து முடிவு செய்தல்.

2. விடுதிக்கான அமைச்சரவைக் குழு

இந்தக் குழுவில் பல்வேறு அமைச்சகங்களைச் சேர்ந்த கேபினட் அமைச்சர்கள் ஒருவரைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளனர். குழுவின் முக்கியமான பணிகள்:

- (i) பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கான அரசாங்க தங்குமிடங்கள் மற்றும் தங்குமிடங்களை ஒதுக்குவதை நிர்வகிப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்கள் அல்லது விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளைத் தீர்மானித்தல்
- (ii) தகுதியில்லாத நபர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் பல்வேறு வகைகளுக்கு அரசு தங்குமிடங்களை ஒதுக்குவது மற்றும் அவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் வாடகை விகிதம் குறித்து முடிவு செய்தல்
- (iii) தற்போதுள்ள மத்திய அரசு அலுவலகங்களை டெல்லிக்கு வெளியே உள்ள இடங்களுக்கு மாற்றுவது மற்றும் டெல்லியில் புதிய அலுவலகங்கள் அமைக்கப்படுவதற்கான முன்மொழிவுகளை பரிசீலிக்க.

3. பொருளாதார விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு

இந்தக் குழுவின் தலைவர் பிரதமர். பல்வேறு அமைச்சகங்களின் கேபினட் அமைச்சர்கள் இதன் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். அதன் முக்கியமான செயல்பாடுகள்:

- (i) பொருளாதாரத் துறையில் அரசாங்க நடவடிக்கைகளை வழிநடத்துதல் மற்றும் ஒருங்கிணைத்தல்.
- (ii) பொருளாதாரப் போக்குகளை மதிப்பாய்வு செய்யவும் , நாட்டில் நிலையான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த கொள்கை கட்டமைப்பை உருவாக்கவும்.
- (iii) சிறு மற்றும் குறு விவசாயிகள் உட்பட கிராமப்புற வளர்ச்சி தொடர்பான நடவடிக்கைகளின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்தல்
- (iv) கூட்டுத் துறை நிறுவனங்களை நிறுவுவதற்கான அமைச்சகங்களின் முன்மொழிவுகள் சம்பந்தப்பட்ட தொழில்துறை உரிம வழக்குகளைக் கையாள்வது
- (v) முதலீட்டை விலக்குவது தொடர்பான சிக்கல்களைக் கருத்தில் கொள்ள

குழுவிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட மற்ற பணிகள்:

(i) உலக வர்த்தக அமைப்பு தொடர்பான பிரச்சினைகளை பரிசீலித்து முடிவெடுப்பது.

(ii) இந்திய தனித்துவ அடையாள ஆணையம் தொடர்பான சிக்கல்களைக் கருத்தில் கொள்ள

(iii) பொது விலைகளைக் கண்காணிக்கவும் , அத்தியாவசிய மற்றும் விவசாயப் பொருட்களின் கிடைக்கும் தன்மை மற்றும் ஏற்றுமதியை மதிப்பீடு செய்யவும் மற்றும் திறமையான பொது விநியோக முறைக்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவும்

4. அரசியல் விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு

இந்த குழு பிரதமர் தலைமையில் உள்ளது. பல்வேறு

அமைச்சகங்களின் கேபினட் அமைச்சர்கள் இதன் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். அதன் முக்கியமான செயல்பாடுகள்:

(i) மத்திய-மாநில உறவுகள் தொடர்பான பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்க

(ii) பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளை பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் பரிசீலிக்க வேண்டும்

(iii) வெளி அல்லது உள் பாதுகாப்பு தாக்கங்கள் இல்லாத வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் தொடர்பான கொள்கை விஷயங்களைக் கையாள்வது

5. நாடாளுமன்ற விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு

இந்தக் குழுவில் பல்வேறு அமைச்சர்களைச் சேர்ந்த கேபினட் அமைச்சர்கள் உள்ளனர். மத்திய உள்துறை அமைச்சர் குழுவின் தலைவராக உள்ளார். குழுவின் செயல்பாடுகள்:

(i) பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்க அலுவல்களின் முன்னேற்றத்தைக் கண்காணித்தல் மற்றும் அத்தகைய வணிகத்தை சுமுகமாகவும் திறமையாகவும் நடத்துவதற்குத் தேவையான வழிகாட்டுதல்களை வழங்குதல்

(ii) பாராளுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்படும் அதிகாரபூர்வமற்ற மசோதாக்கள் மற்றும் தீர்மானங்கள் மீதான அரசாங்கத்தின் அணுகுமுறையை ஆராய்ந்து பரிசீலிக்க

(iii) அகில இந்தியக் கண்ணோட்டத்தில் மாநில சட்டமன்றங்களால் மேற்கொள்ளப்படும் சட்டங்களை மதிப்பாய்வு செய்ய

(iv) பார்லிமென்ட் சபைகளை அழைப்பது அல்லது நிறுத்துவது போன்ற திட்டங்களை பரிசீலிக்க

6. பாதுகாப்புக்கான அமைச்சரவைக் குழு

இந்தக் குழுவின் தலைவர் பிரதமர். நிதி , பாதுகாப்பு, உள்துறை மற்றும் வெளிவிவகார அமைச்சர்கள் இதன் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.

குழுவின் முக்கியமான பணிகள்:

(i) தற்காப்பு தொடர்பான அனைத்து சிக்கல்களையும் கையாள்வது

(ii) சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு மற்றும் உள் பாதுகாப்பு தொடர்பான பிரச்சினைகளைக் கையாள்வது

(iii) பாதுகாப்பு தொடர்பான விவகாரங்களில் வெளியுறவு

விவகாரங்கள் தொடர்பான கொள்கை விஷயங்களைக் கையாள்வது

(iv) தேசிய பாதுகாப்பில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளை கையாள்வது

(v) தேசிய பாதுகாப்பு தொடர்பான மனிதவள தேவைகளை மதிப்பாய்வு செய்ய

(vi) அணு ஆற்றல் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் கருத்தில் கொள்ள

7. உள்கட்டமைப்புக்கான அமைச்சரவைக் குழு

பல்வேறு அமைச்சரவை அமைச்சர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட இந்தக் குழு பிரதமர் தலைமையில் உள்ளது. குழுவின் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு:

(i) முந்நூறு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகும் அனைத்து உள்கட்டமைப்பு தொடர்பான திட்டங்களையும் பரிசீலித்து முடிவெடுப்பது

(ii) குறிப்பிட்ட திட்டங்களில் தனியார் துறை முதலீட்டை எளிதாக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிசீலித்து முடிவு செய்தல்

(iii) செயல்திறனுக்கான வருடாந்திர அளவுருக்கள் மற்றும் இலக்குகளை வகுத்தல் மற்றும் உள்கட்டமைப்பு திட்டங்களின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்தல்

(iv) பல்வேறு காரணங்களால் உறுதிசெய்யப்பட்ட செலவு மதிப்பீடுகள்/திருத்தப்பட்ட செலவு மதிப்பீடுகள் அதிகரிக்கும் நிகழ்வுகளைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பிரதமர் அலுவலகம்

பிரதம மந்திரியின் அலுவலகம் , பிரதமரின் பங்கு , பொறுப்புகள் மற்றும் செயல்பாடுகளை திறம்பட செய்ய உதவும் ஒரு நிறுவனமாக கருதப்படலாம். பின்னோக்கிச் சென்றால் , 1947ல் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகுதான் முதல் பிரதமர் பதவி உருவாக்கப்பட்டது. இந்தியப் பிரதமராக இருப்பவர் அரசாங்கத்தின் தலைமை நிர்வாகியாகவும் கருதப்படலாம். பிரதம மந்திரி அலுவலகம் (PMO) அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட அமைப்பாகக் கருதப்படும்போது, இந்திய அரசியலமைப்பில் PMO பற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை. இந்தியாவில் முதன்முறையாக , 1961 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் வணிக விதிகளின் ஒதுக்கீடு மூலம் PMO இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக கருதப்பட்டது. பிஎம்ஓ இந்தியப் பிரதமரின் செயலாளரால் வழிநடத்தப்படுகிறது மற்றும் செயலாளரிடம் 1977 முதல் இந்தப் பொறுப்பு உள்ளது. இப்போது பிரதமரின் செயலாளரே பிரதமரின் முதன்மைச் செயலாளராகவும் இருக்கிறோம்.

பிரதமர் அலுவலகம் (PMO) இந்தியப் பிரதமரின் ஊழியர்களைக் கொண்ட ஒரு நிறுவனமாகக் கருதப்படலாம். உடனடிப் பணியாளர்களுடன், பிரதமருக்குப் புகாரளிக்க பல நிலைகளில் பல்வேறு ஆதரவு ஊழியர்கள் உள்ளனர். இந்த அலுவலகம் இந்திய பிரதமரின் முதன்மை செயலாளர் தலைமையில் உள்ளது. பிரதமருக்கு செயலக உதவியை வழங்குவது பிஎம்ஓவின் முக்கிய பொறுப்பு.

PMO இன் அமைப்பு

பின்வரும் புள்ளிகளைப் பயன்படுத்தி PMO இன் கட்டமைப்பை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்:

- PMO அரசியல் அர்த்தத்தில் பிரதமரின் தலைமையில் உள்ளது.
- PMO நிர்வாக அர்த்தத்தில் பிரதமரின் முதன்மை செயலாளர் தலைமையில் உள்ளது.
- பிரதமர் அலுவலகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் பிரதமர்களின் கூடுதல் செயலாளர்கள் ஒன்று அல்லது இரண்டு பேர் இருக்கலாம்.
- பிரதமர் அலுவலகத்தின் ஒரு பகுதியாக பிரதமரின் 5 இணைச் செயலாளர்கள் உள்ளனர்.
- PMO இன் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் பல இயக்குநர்கள் , செயலாளர்கள் மற்றும் இளநிலை செயலாளர்கள் இருக்கலாம்.

ஒரு பிரதமருக்கும் அரசாங்கத்தில் உள்ள மற்ற அமைச்சர்களுக்கும் இடையிலான இணைப்பு PMO என்றும் நாம் நினைக்கலாம்.

PMO இன் செயல்பாடுகள்

PMO அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கமாக இருந்தால் அதற்கு சில செயல்பாடுகள் இருக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படையானது. PMO இன் பல்வேறு செயல்பாடுகள் உள்ளன மேலும் சில முக்கியமானவை கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன

- அரசாங்கத்தில் பிரதம மந்திரி தலைமை நிர்வாகியாக இருப்பதால் , அவர் சரியான வழியில் மற்றும் திசையில் செயல்பட வேண்டும். பிரதம மந்திரி அல்லது தலைமை நிர்வாகி என்ற பொறுப்பை நிறைவேற்ற பிரதமருக்கு உதவுவதே பிளம்ஓவின் பணி.
- பிரதமருக்கு வரும் வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் வணிக விதிகளின் கீழ் வரும் அனைத்து குறிப்புகளையும் PMO கவனித்துக் கொள்கிறது.
- இந்தியப் பிரதமர் திட்டக் குழுவின் தலைவராகவும் இருக்கிறார் , மேலும் திட்டக் குழுவின் தலைவராக பிரதமரின் அனைத்துப் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்ற PMO உதவுகிறது.
- பிரதமரிடம் சமர்ப்பிக்கப்படும் புதிய வழக்குகளை பரிசீலித்து மேம்படுத்துவதில் PMO உதவியை வழங்குகிறது.

• PMO இன் மக்கள் தொடர்புகளைக் கையாள்வதற்கும் PMO பொறுப்பாகும்.

PMO இன் நிலை

எந்த ஒரு அலுவலகத்தின் நிலையையும் , அந்த அலுவலகத்தின் உயர் அதிகாரிக்கும் இளையவருக்கும் இடையே உள்ள உறவின் மூலம் வரையறுக்கலாம் , அதேபோல் பிரதமருக்கும் முதன்மைச் செயலருக்கும் இடையிலான உறவே PMO நிலையை வரையறுக்கலாம். பின்வரும் புள்ளிகளைப் பயன்படுத்தி PMO இன் நிலையை நாம் வரையறுக்கலாம்.

• முதன்மைச் செயலாளர் மீது பிரதம மந்திரி வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையின் அளவு PMO இன் நிலையைத் தீர்மானிக்கிறது.

• முதன்மைச் செயலாளரின் பலவீனம் , பிரதமர் அலுவலகத்தை பலவீனப்படுத்தும் முடிவுகளை அமைச்சரவையிடம் கேட்க வைக்கிறது.

• அரசாங்கம் ஒரு கூட்டணியாக இருக்கும் சூழ்நிலையில் PMO உடன் ஒப்பிடுகையில், பெரும்பான்மை கட்சியால் ஆட்சி அமைக்கப்படும் போது PMO பலவீனமாக இருக்கலாம்.

• PMO இன் நிலையை தீர்மானிப்பதில் PMO ஊழியர்களின் ஆளுமை முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. நாட்டின் குடிமக்களுக்குப் பொருந்தும் வகையில் அமைச்சரவைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய முடிவுகளை எடுக்கும் திறன் ஊழியர்கள் இருக்க வேண்டும்.

முடிவுரை

PMO என்பது அரசாங்கத்திற்கான ஒரு நிறுவனமாகும் , இது இந்தியாவின் ஆட்சியை நடத்துவது தொடர்பான அனைத்துப் பொறுப்பையும் நிறைவேற்ற இந்தியப் பிரதமருக்கு உதவுகிறது. PMO வில் உடனடிப் பணியாளர்கள் மற்றும் துணைப் பணியாளர்கள் மற்றும் நிர்வாகப் பொருளில் இந்தியாவின் முதன்மைச் செயலர் தலைமையிலான PMO உட்பட பல்வேறு பணியாளர்கள் பணிபுரிகின்றனர் மற்றும் அவரது ஆளுமை PMO இன் நிலையை வரையறுக்கிறது.

மத்திய செயலகம்

- இந்திய நிர்வாக அமைப்பில் மத்திய செயலகத்தின் பங்கு மிகவும் மதிப்புமிக்க ஒன்றாகும். இந்த கட்டுரையில் மத்திய செயலகம் பற்றி மேலும் அறியவும்.
- இந்திய நிர்வாகத்தில் ஒரு முக்கிய பதவியை வகிக்கும் , மத்திய செயலகம் என்பது இந்திய மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ள துறைகள் அல்லது அமைச்சகங்களின் தொகுப்பைக் குறிக்கிறது. ஒரு வழக்கைத் தீர்ப்பதற்கு முன் , ஒவ்வொரு செயலகத் துறையும் பிரச்சினை தொடர்பான பிற துறைகளைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். இது குறிப்பிட்ட அமைச்சர் அல்ல. நிர்வாகத் தலைவர்களாக அரசாங்கத்தின் பல்வேறு செயலாளர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இது அனைத்து நிர்வாகப் பணிகளுக்கும் முதுகெலும்பாக அமைகிறது, மத்திய செயலகம் தவிர மத்திய அரசின் அமைச்சகங்கள் மற்றும் அமைச்சரவை செயலகம் உட்பட இந்திய அரசாங்கத்தின் பல அலுவலகங்களில் செயல்படும் ஊழியர்கள் மற்றும் நிரந்தர அதிகாரத்துவத்தை வழங்குகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் 309 வது பிரிவின் அதிகாரத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது, இந்த நிர்வாக குழுக்கள் 1962 இன் மத்திய செயலக விதிகளால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன.

மத்திய செயலகத்தின் பங்கு

- ஒரு அமைச்சரின் வேலை , கிடைக்கும் தரவுகளின் அடிப்படையில் கொள்கைகளை உருவாக்குவது. அமைச்சர்கள் குறிப்பிட்ட தரவுகளை அணுக உதவுவதும் , அரசாங்கக் கொள்கைகளை வகுப்பதில் அவர்களுக்கு உதவுவதும் செயலகத்தின் பணியாகும்.
- செயலகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டமன்றத்தில் சில வரைவுகள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. நாடாளுமன்ற அவை மற்றும் நாடாளுமன்றக் குழுக்களில் நாடாளுமன்றக் கேள்விகளைக்

கேட்பதற்கும் பதிலளிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படும் தகவல்கள் இதில் உள்ளன.

- மத்திய செயலகம் என்பது அரசாங்கத்திற்கும் அதன் ஏஜென்சிகளுக்கும் இடையே உள்ள ஒரு ஒருங்கிணைந்த தகவல் தொடர்பு சேனலாகும்.
- அமைச்சர்கள் ஒரு விரிவான கண்ணோட்டத்தை உருவாக்க ஒரு செயலகத்தை ஆலோசனை செய்யலாம். நிதிக் கவலை ஏற்பட்டால் , நிதி அமைச்சகம் போன்ற பிற துறைகளிடம் விசாரித்து இதைச் செய்கிறார்கள்.

• அரசாங்கத்தின் முடிவுகள் மற்றும் கொள்கைகள் அலுவலகங்களில் திறம்பட செயல்படுத்தப்படுவதை அவர்கள் உறுதி செய்கிறார்கள்.

மத்திய செயலகத்தின் செயல்பாடுகள்

- மத்திய செயலக சேவை அமைப்பு இரண்டு கொள்கைகளில் கவனம் செலுத்துகிறது
- கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் கொள்கை அமலாக்கம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு
- ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளைச் செய்யும் உத்தியோகபூர்வ ஏஜென்சிகள் இல்லாத காரணத்தால் , மத்திய செயலகம் கட்டாயமாக்கப்படாவிட்டால், கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதை மேற்கொள்ளக் கூடாது. அவர்கள் மந்திரிகளுக்கு அவர்களின் பாராளுமன்ற மற்றும் கொள்கை உருவாக்கும் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்ற உதவுகிறார்கள். ஒரு செயலகம் விதிகள் , நடைமுறைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் சட்டத்தை உருவாக்க முடியும்
- நிரல் உருவாக்கம் மற்றும் செயலகத் திட்டமிடலுக்கான பங்களிப்புகள்
- அமைச்சகத் துறை நடவடிக்கைகளின்படி செலவினங்களின் பட்ஜெட் கட்டுப்பாடு
- மத்திய அளவில் பல்வேறு துறைகள் மற்றும் அமைச்சர்களின் ஒருங்கிணைப்புக்கு உதவுதல்.

செயலகம் மற்றும் நிர்வாக முகவர்

- மத்திய செயலகம் மற்றும் நிர்வாக நிறுவனங்களுக்கு இடையே ஆறு வகையான உறவுமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன:
 - நிர்வாகத் துறை மற்றும் அமைச்சகத்தின் தலைவர்களுக்கு இடையே ஒரு முழுமையான இணைப்பு. செயல்பாட்டு அல்லது வணிக நிறுவன நிறுவனங்கள் இந்த மாதிரியுடன் நடத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக, தபால்கள் மற்றும் தந்தி வாரியம் மற்றும் தகவல் தொடர்பு அமைச்சகம்
 - கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கும் அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கும் அதிகப் பொறுப்பைச் சேர்ப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட மூத்த அதிகாரி செயல்படுத்தும் துறையின் தலைவராகச் செயல்படுகிறார்.
 - நிர்வாகத் துறை மற்றும் அமைச்சின் அலுவலகம் , நிர்வாக அலுவலகம் மற்றும் செயலகம் ஆகிய இரு அதிகாரிகளுக்கும் சேவை செய்யும் பொதுவான அலுவலகத்துடன் இணைத்தல்
 - நிர்வாகத் துறை மற்றும் அமைச்சகத்திற்கு தனி அலுவலகம் உள்ளது, ஆனால் ஒரு பொதுவான கோப்புப் பணியகம் நிர்வாக நிறுவன அமைப்பில் அமைந்துள்ளது. உதாரணமாக , விமானப்படை தலைமையகம் மற்றும் பாதுகாப்பு அமைச்சகம்
 - தனித் துறைகள் உள்ளன , ஆனால் நிர்வாக அலுவலகத்தின் தலைவர் பதவியில் உள்ள செயலக அந்தஸ்தைக் கொண்டுள்ளார். நேரம் மற்றும் ஆவணங்களை சேமிக்க இது செய்யப்படுகிறது
 - நிர்வாக முகவர்கள் மற்றும் அமைச்சகங்கள் தனித்தனியான அலுவலகங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன , ஆனால் தன்னியக்கக் கடிதங்கள் மூலமாகவோ அல்லது வேறு எந்த வடிவத்திலோ தகவல்தொடர்பு வரிசையை நிறுவுகின்றன.
- மத்திய செயலக ஆட்சேர்ப்பு**
- முன்னதாக, மத்திய செயலக ஆட்சேர்ப்புக்கு இந்தியா மூன்று முறைகளைப் பின்பற்றியது.

- UPSC (யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்) நடத்தும் சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வுகள் மூலம் 50% துறை உறுப்பினர்கள் நேரடியாக ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர்.
- 25% பேர் ஆண்டு துறை தேர்வுகள் மூலம் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர்
- மீதமுள்ள 25% மற்ற பதவிகளில் இருந்து பதவி உயர்வு பெற்றனர்
- மேற்கூறிய ஆட்சேர்ப்பு முறைகள் 2003 இல் நிறுத்தப்பட்டன. தற்போது, 50% பேர் UPSC நடத்தும் வரையறுக்கப்பட்ட துறை சார்ந்த போட்டித் தேர்வின் மூலமாகவும் , மீதமுள்ள 50% பணி மூப்பு அடிப்படையில் பணிபுரிகின்றனர்.

குடியுரிமை: இந்திய குடிமகன்

- கல்வித் தகுதி: மாநில சட்டமன்றம் அல்லது மத்திய சட்டமன்றத்தின் சட்டத்தால் இணைக்கப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் ஏதேனும் ஒரு பாடத்தில் பட்டம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர்கள் மற்ற கல்வி நிறுவனங்களில் பட்டம் பெற்றிருக்கலாம் அல்லது பல்கலைக்கழக மானியக் குழு சட்டத்தின் பிரிவு 3 இன் கீழ் பல்கலைக்கழகங்களாக அறிவிக்கப்படலாம்
- வெளிநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களும் விண்ணப்பிக்கலாம், அது மத்திய அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு , அதே நோக்கத்திற்காக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்து சில வெளிநாட்டுப் பட்டங்கள் அங்கீகரிக்கப்படாமல் போகலாம் மற்றும் கமிஷனின் விருப்பப்படி மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும்.

தண்டனைக்கான காரணங்கள்

- ஒரு வேட்பாளர் தவறான நடத்தைக்காக தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படுவார் மற்றும் பின்வரும் சூழ்நிலைகளின் கீழ் ஆணையத்தால் குற்றவாளியாகக் கருதப்படுகிறார்;
- பரீட்சை மண்டபத்தில் நியாயமற்ற வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்துதல்

- சிதைக்கப்பட்ட அல்லது ஜோடிக்கப்பட்ட ஆவணங்களை சமர்ப்பித்தல்
- ஒரு நபரால் ஆள்மாறாட்டம் வாங்குதல் அல்லது ஆள்மாறாட்டம் செய்தல்
- அவரது வேட்புமனுவுக்கு நியாயமற்ற ஆதரவைப் பெறுதல்
- பொருள் தகவல்களை அடக்குதல் அல்லது தவறான அறிக்கைகளை உருவாக்குதல்
- பரீட்சை கூடங்களில் குற்றவியல் அடிப்படையில் பரீட்சார்த்தி அல்லது சக வேட்பாளருக்கு எதிராக தவறாக நடந்து கொள்வது முடிவுரை

ஒரு செயலகத்தின் பங்கு வெறுமனே கொள்கை உருவாக்கம் அல்ல, ஆனால் வழங்கப்பட்ட வழக்குகளின் பட்டியலை செயல்படுத்துவது மற்றும் பல்வேறு அமைச்சகங்கள் மற்றும் துறைகளுக்கு இடையே தகவல்தொடர்பு சேனலாக செயல்படுகிறது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் முழுமையாக நிறுவப்படுவதற்கு முன்பு இருந்தே பாத்திரங்கள் வேறுபட்டன. Lewellyn-Smith கமிட்டியின் படி , Montague Chelmsford Reforms நிறுவனம் இந்த சேவையை அதன் ஆஃப் ஷூட்களில் ஒன்றாக நிறுவியது. எவ்வாறாயினும் , மத்திய செயலக ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பாக கடந்த 2003 ஆம் ஆண்டு மாற்றத்திற்கு பின்னர் எந்த சீர்திருத்தங்களும் அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை.

நிர்வாக முகமைகள்

யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில் தற்போது நடைமுறையில் உள்ள மிகப்பெரிய விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்கவும் , செயல்படுத்தவும் மற்றும் மேற்பார்வையிடவும் நிர்வாக முகமைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. நிர்வாக முகமைகளை உருவாக்க இரண்டு முக்கிய வழிகள் உள்ளன: நிர்வாக முகமைகள் மற்றும் சட்டமன்ற முகவர். நிர்வாக முகமைகள் ஜனாதிபதியால் உருவாக்கப்படுகின்றன, அதே நேரத்தில் சட்டமன்ற முகவர் காங்கிரஸின் செயலால் நிறுவப்பட்டது. ஒரு நிர்வாக முகமைக்கும்

சட்டமியற்றும் முகமைக்கும் இடையே உள்ள முக்கிய வேறுபாடுகளில் ஒன்று, எந்த நேரத்திலும் ஒரு நிர்வாக முகமையின் தலைவரை காரணமின்றி அல்லது இல்லாமல் ஜனாதிபதி நீக்கலாம். ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பின் தலைவரை நீக்க , ஜனாதிபதி காரணத்தைக் காட்ட வேண்டும்.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு நிர்வாக அமைப்புகளை நிறுவுவதற்கு அல்லது அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை நியமிப்பதற்கு குறிப்பிட்ட மற்றும் நேரடி அதிகாரத்தை வழங்கவில்லை. எவ்வாறாயினும் , அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு II, பிரிவு 2, ஜனாதிபதி "ஒவ்வொரு நிர்வாகத் துறையிலும் உள்ள முதன்மை அதிகாரியின் கருத்தை எழுத்துப்பூர்வமாக கோரலாம்" என்று கூறுகிறது. அரசாங்கம் பெரியதாக வளர்ந்தவுடன் , ஜனாதிபதி தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் அவரது விவகாரங்களில் கவனம் செலுத்துவதற்கும் உதவும் ஒரு வழியாக நிர்வாக முகமைகள் வளர்ந்தன. இன்று , இந்த அலுவலகங்கள் தினசரி நிர்வாகம் மற்றும் நிர்வாக உத்தரவுகள் மற்றும் சட்டங்களை அமல்படுத்துவதில் ஈடுபட்டுள்ளன. மொத்தத்தில் , நிர்வாக முகமைகள் நான்கு மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்களை வேலைக்கு அமர்த்துகின்றன மற்றும் \$2.3 டிரில்லியனுக்கும் அதிகமான செயல்பாட்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை மேற்பார்வையிடுகின்றன.

நிர்வாக முகமைகள் நிர்வாக நடைமுறைகள் சட்டத்திற்கு (" APA") உட்பட்டவை, இது நிர்வாக முகவர் சட்டங்களை உருவாக்கி இயற்றும் செயல்முறையை நிர்வகிக்கிறது. நிர்வாக முகமைகள் தங்கள் அதிகார வரம்பிற்குள் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும் , விசாரணைகளை நடத்துவதற்கும் , அதற்கேற்ப தாங்கள் வெளியிடும் சட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதற்கும் அதிகாரம் கொண்டவை. தற்போதுள்ள பல நிர்வாக முகமைகள் தேசத்தின் பழமையான அதிகாரத்துவக் கூறுகளாகும். 1789 இல் நிறுவப்பட்டது , வெளியுறவுத்துறை அமெரிக்காவின் பழமையான நிர்வாக

நிறுவனமாகும். நன்கு அறியப்பட்ட நிர்வாக நிறுவனங்களின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் பின்வருமாறு:

- பாதுகாப்புத்துறை
- உள்நாட்டு பாதுகாப்பு திணைக்களம்
- கல்வித்துறை
- நீதித்துறை
- வணிகவியல் துறை
- மாநிலத் துறை
- தொழிலாளர் துறை

ஒவ்வொரு துறைக்கும் தலைவர்களை நியமிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. ஒவ்வொரு தலைவரும் அதிகாரப்பூர்வமாக அவரது துறையின் செயலாளர் , மாநில செயலாளர் , பாதுகாப்பு செயலாளர் அல்லது தொழிலாளர் செயலாளர் என குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். செயலாளர்கள் ஜனாதிபதியின் அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கியது மற்றும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச விவகாரங்களில் ஜனாதிபதிக்கு தினசரி அறிக்கைகள் மற்றும் வழிகாட்டல்களை வழங்குகிறார்கள். வெளியுறவுத்துறை உயர்மட்ட நிர்வாக நிறுவனமாகும் , மேலும் இது சர்வதேச இராஜதந்திரத்தை மேற்பார்வையிடுகிறது மற்றும் சர்வதேச உறவுகளை பாதிக்கும் பிரச்சினைகள் குறித்து ஜனாதிபதியை புதுப்பிக்கிறது. தேசியக் கொள்கையை உருவாக்குவதற்கும், வெளிநாட்டுச் சூழ்நிலைகளுக்குப் பதிலளிப்பதற்கும், ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கும் ஜனாதிபதிக்கு உதவுவதில் திணைக்களச் செயலாளர்கள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றனர். பலர் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை ஜனாதிபதியின் நிர்வாக ஆயுதங்கள் அல்லது உறுப்புகள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

சட்டத்தின்படி, ஜனாதிபதி காலமானாலோ , பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டாலோ அல்லது பதவியில் இருந்து விலகினாலோ , அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதி பதவிக்கு வரும்

வரிசையில் ஒரு பகுதியாக உள்ளனர். துணைத் தலைவர் , சபையின் சபாநாயகர் மற்றும் செனட்டின் ஜனாதிபதி சார்புத் தலைவர் ஆகியோருக்குப் பிறகு , வெளியுறவுத்துறை செயலாளர் , கருவூல செயலாளர் மற்றும் பாதுகாப்பு செயலாளர் ஆகியோர் ஜனாதிபதி பதவியை ஏற்க உள்ளனர்.

நிதி அமைச்சகம்

9, 10, 11 மற்றும் 12 ஆம் வகுப்புகளுக்கான 'இந்தியாவில் நிதி அமைச்சகம்' பற்றிய ஒரு கட்டுரை இங்கே உள்ளது. குறிப்பாக பள்ளி மற்றும் கல்லூரி மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட 'இந்தியாவில் நிதி அமைச்சகம்' பற்றிய பத்திகள் , நீண்ட மற்றும் குறுகிய கட்டுரைகளைக் கண்டறியவும்.

நிதி அமைச்சகத்தின் தோற்றம்:

- இந்தியாவில் நிதி அமைச்சகத்தின் தோற்றம் 1810 ஆம் ஆண்டு பொதுத் துறையிலிருந்து தனி நிதித் துறை உருவாக்கப்பட்டது.
- ஆனால் நிதித் துறைக்கான தனிச் செயலர் 1843 இல் மட்டுமே நியமிக்கப்பட்டார். 1810 முதல் 1816 வரை பொதுத் துறைச் செயலாளரின் பொறுப்பிலும் , 1816 முதல் 1830 வரை பிராந்தியத் துறை செயலாளரின் கீழும் , 1830 முதல் 1843 வரை பொதுத்துறை செயலாளர்.
- 1879 ஆம் ஆண்டில் நிதித் துறையானது நிதி மற்றும் வணிகத் துறையாக மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டது , இது 1905 ஆம் ஆண்டு வரை நிதித் துறை என மறுபெயரிடப்பட்டது.
- இந்திய அரசு சட்டம் , 1919 மூலம் கொண்டு வரப்பட்ட அரசியலமைப்பு மாற்றங்களுடன் , நிதித் துறையானது பொது நிதி , வருவாய், நாணயம் மற்றும் வங்கி , சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள், சிவில் கணக்குகள் , இராணுவ நிதி மற்றும் இராணுவக் கணக்குகள் என ஏழு கிளைகளாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது.

• ஆடிட்டர்-ஜெனரலுக்கு ஒரு சட்டபூர்வமான அந்தஸ்து ஒதுக்கப்பட்டது. இந்திய நிதியத்தின் மீது நிதித் துறைக்கு ஒரு அளவு கட்டுப்பாடு கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் , இந்திய அரசின் முழு வருவாய் மற்றும் செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் முழு அதிகாரமும் இந்திய அரசின் செயலாளரிடம் இருந்தது. அவருக்கு இந்திய அலுவலகத்தில் முழு அளவிலான நிதித்துறை உதவியாக இருந்தது.

• ஹால்டேன் கமிட்டி (1918) நிதி அமைச்சகத்தின் முக்கிய நிலைப்பாட்டை மற்ற மாநிலத் துறைகளுடன் மிக நன்றாக விளக்கியுள்ளது, "நிதித் துறையானது அனைத்து மாநிலத் துறைகளிலும் ஒரு விதிவிலக்கான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது செய்ய வேண்டிய சேவை - அரசின் அனைத்து செயல்பாடுகளையும் மேற்பார்வையிடுவதும் கட்டுப்படுத்துவதும் அவை நிதி நிலையை பாதிக்கும் வரை... வரிவிதிப்பு மற்றும் பிற வருவாயின் நேரடி நிர்வாகம் மட்டுமின்றி அனைத்து வகையான செலவினங்களின் கட்டுப்பாட்டையும் உள்ளடக்கியது. "

• இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் , 1935, இந்திய நிதி விவகாரங்களில் மாநிலச் செயலரின் கட்டுப்பாட்டை தளர்த்தவில்லை. இந்தச் சட்டம் மாகாண அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்களையும் அதிகரித்தது. நிதித்துறையின் அதிகாரங்கள் பெரிதும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

• சுதந்திரம் கிடைத்ததும் , இந்திய மாநிலச் செயலர் அலுவலகம் ஒழிக்கப்பட்டது. 1947 ஆம் ஆண்டில் நிதித் துறை இப்போது நிதி அமைச்சகமாக நியமிக்கப்பட்டது. இது செலவு , பொருளாதார விவகாரங்கள் மற்றும் வருவாய் என மூன்று பிரிவுகளாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது. 1949 இல் இது வருவாய் மற்றும் செலவு மற்றும் பொருளாதார விவகாரங்கள் ஆகிய இரண்டு துறைகளாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது.

1955 இல் இது நான்கு துறைகளாக மறுசீரமைக்கப்பட்டது:

(i) பொருளாதார விவகாரங்கள் துறை.

(ii) வருவாய் துறை;

(iii) செலவினத் துறை;

(iv) நிறுவனத்தின் சட்ட நிர்வாகத் துறை.

செப்டம்பர், 1963 இல், நிதி அமைச்சகத்தில் ஒரு புதிய ஒருங்கிணைப்புத் துறை சேர்க்கப்பட்டது. நவம்பர், 1964 இல், நிறுவன விவகாரங்கள் மற்றும் காப்பீட்டுத் துறை அமைக்கப்பட்டது, இது நிறுவன சட்ட நிர்வாகம் தொடர்பான பணிகளை எடுத்துக் கொண்டது. ஜனவரி, 1966 இல், நிறுவன விவகாரங்கள் மற்றும் காப்பீட்டுத் துறை ஒழிக்கப்பட்டது.

ஜூன், 1967 இல், ஒருங்கிணைப்புத் துறை ஒழிக்கப்பட்டது. இப்போது நிதி அமைச்சகத்தின் கீழ் மூன்று துறைகள் மட்டுமே உள்ளன, அதாவது வருவாய் மற்றும் காப்பீட்டுத் துறை, செலவினத் துறை மற்றும் பொருளாதார விவகாரங்கள் துறை. ஆகஸ்ட், 1969 இல், நிதி அமைச்சகத்தில் வங்கியியல் துறை சேர்க்கப்பட்டது.

நிதி அமைச்சகத்தின் அமைப்பு:

நிதி அமைச்சகம் கேபினட் அந்தஸ்துள்ள அமைச்சரின் பொறுப்பில் உள்ளது. அவருக்கு உதவியாக இரண்டு மாநில அமைச்சர்கள் உள்ளனர். தற்போது நிதி அமைச்சகம் பின்வரும் மூன்று துறைகளாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது:

1. வருவாய் துறை:

• மத்திய வருவாய் வாரியம், சுங்கம், வருமான வரி, மத்திய கலால், விற்பனை வரி, காப்பீடு, ஓபியம் மற்றும் முத்திரைத் தீர்வைகள், காசோலைகள், உறுதிமொழிக் குறிப்புகள், சரக்குக் கட்டணம், கடன் கடிதங்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களுக்கும் இந்தத் துறை பொறுப்பாகும். , காப்பீட்டுக் கொள்கைகள், பங்குகள் பரிமாற்றம், கடன் பத்திரங்கள், ப்ராக்ஸிகள் மற்றும் ரசீதுகள் மற்றும் அந்நியச் செலாவணி.

• இது நிதி விவகாரங்களில் அரசாங்கத்திற்கு அறிவுறுத்துகிறது, வரி கட்டமைப்பை மதிப்பாய்வு செய்கிறது, வரிவிதிப்புக்கான புதிய திட்டங்களை ஆய்வு செய்கிறது, வரிச் சட்டங்களை மாற்றுவதற்கான

சட்டத்தை ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் தங்கக் கட்டுப்பாட்டு விதிமுறைகளை நிர்வகிக்கிறது.

• வரிச் சட்டங்கள் மற்றும் அவற்றின் நிர்வாகத்தின் மூலம் , வரி வசூலிப்பவருக்கும் வரி செலுத்துபவருக்கும் இடையே பரஸ்பர நம்பிக்கையின் சூழலைக் கட்டியெழுப்பவும் , அரசாங்கத்தின் சமூக-பொருளாதாரக் கொள்கைகளை மேம்படுத்துவதற்கு பொருத்தமான சட்டத்தின் மூலம் ஊக்குவிப்புகளை வழங்கவும் மூன்று

நோக்கங்களை அடைய வருவாய்த் துறை முயற்சிக்கிறது.

• வருவாய் விஷயங்களில் , மத்திய நேரடி வரிகள் வாரியம் மற்றும் மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியம் ஆகிய இரண்டு சட்டப்பூர்வ வாரியங்களால் திணைக்களம் உதவுகிறது. வாரியத்தின் தலைவர் , கூடுதல் செயலர் மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரபூர்வ இணைச் செயலர்களின் மற்ற உறுப்பினர்களின் அதிகாரபூர்வ அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளார்.

• திணைக்களத்தின் கீழ் ஏழு இணைக்கப்பட்ட அலுவலகங்கள் மற்றும் அதிக எண்ணிக்கையிலான துணை அலுவலகங்கள் உள்ளன.

• இணைக்கப்பட்ட அலுவலகங்கள்: காப்பீட்டுத் துறை , சிம்லா; அமலாக்க இயக்குநரகம் , புது தில்லி ; ஆய்வு இயக்குநரகம் , புது தில்லி; ஆய்வு இயக்குநரகம் (வருமான வரி) , புது தில்லி ; ஆய்வு இயக்குநரகம் (வருமான வரி) , புலனாய்வு பிரிவு , புது தில்லி ; ஆய்வு இயக்குநரகம் (சுங்கம் மற்றும் மத்திய கலால்) , புது தில்லி ; புலனாய்வு இயக்குநரகம், புது தில்லி.

• கீழ்நிலை அலுவலகங்கள்: சுங்கம் , பம்பாய், கல்கத்தா, மெட்ராஸ், விசாகப்பட்டினம் மற்றும் காண்ட்லா ஆகியவற்றின் கலெக்டர்களின் அலுவலகங்கள்; மத்திய கலால் , பம்பாய், கல்கத்தா, மெட்ராஸ், பெங்களூர், புது தில்லி, ஷில்லாங், ஹைதராபாத், அலகாபாத், பரோடா, பாட்னா, பூனா, நாக்பூர், கொச்சி, கான்பூர், பஞ்சிம் மற்றும் பாண்டிச்சேரி ஆகியவற்றின் கலெக்டர்களின் அலுவலகங்கள் ; புள்ளியியல் மற்றும்

புலனாய்வு பிரிவு ; மத்திய வருவாய் கட்டுப்பாட்டு ஆய்வகம் ; போதைப்பொருள் ஆணையர் அலுவலகம்.

• காப்பீடு தொடர்பான அனைத்து விவகாரங்களையும் துறை கவனித்து வருகிறது , இதற்காக ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. செலவினத் துறை:

• நிதி விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் , நிதி அதிகாரங்களை வழங்குதல், இந்திய அரசாங்கத்தின் அனைத்து அமைச்சகங்கள் மற்றும் அலுவலகங்கள் தொடர்பான நிதித் தடைகள் , செலவுக் கணக்கு விஷயங்களில் அமைச்சகங்கள் மற்றும் அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கான ஆலோசனைகள் , தில்லி நிர்வாகம் தொடர்பான செலவுத் திட்டங்கள் ஆகியவற்றுக்கு இந்தத் துறை பொறுப்பாகும். தணிக்கை மற்றும் கணக்குத் துறை , பாதுகாப்புக் கணக்குத் துறை , உள்ளூர் வரிவிதிப்பு , மாநில நிதி , மூலதன பட்ஜெட் , திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாட்டு நிதி.

திணைக்களம் பின்வரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது:

(அ) ஸ்தாபனப் பிரிவு.

(ஆ) சிவில் செலவினப் பிரிவு.

பாதுகாப்பு பிரிவு.

(c) பணியாளர்கள் ஆய்வுப் பிரிவு

செலவு கணக்கு பிரிவு.

(f) திட்ட நிதிப் பிரிவு.

ஸ்தாபன பிரிவு:

மத்திய அரசு ஊழியர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் , இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்குத் துறை தொடர்பான நிர்வாக விஷயங்கள், அமைச்சகத்தின் துறை தொடர்பான நிதிப் பணிகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு நிதி விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் நிர்வாகத்திற்கு ஸ்தாபனப் பிரிவு முக்கியமாக பொறுப்பாகும்.

செலவினத் துறையின் நிதி மற்றும் நிர்வாகம்.

இந்த பிரிவின் தலைவர் , பணியாளர்கள்-ஆய்வுப் பிரிவின் பொறுப்பாளராகவும் உள்ளார்.

(அ) சிவில் செலவினப் பிரிவு:

கூடுதல் செயலாளர் அல்லது இணை செயலாளர் தலைமையில் தலா பத்து பிரிவுகள் உள்ளன.

இந்திய அரசின் அமைச்சகங்கள்/துறைகளுக்கு நிதி ஆலோசனை வழங்குவதுடன் , இந்தப் பிரிவுகளின் அலுவலர்கள் பல்வேறு பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் இயக்குநர்கள் குழுவிலும் , கணிசமான நிதி உதவி பெறும் தன்னாட்சி அமைப்புகளின் நிர்வாகக் குழுக்களிலும் அரசாங்கத்தின் நிதிப் பிரதிநிதிகளாகவும் செயல்படுகின்றனர். அரசாங்கத்திடம் இருந்து.

பாதுகாப்பு பிரிவு:

நான்கு கூடுதல் நிதி ஆலோசகர்கள் மற்றும் பல துணை நிதி ஆலோசகர்களின் உதவியுடன் நிதி ஆலோசகர் தலைமையில் இராணுவத்தின் பல்வேறு முதன்மைப் பணியாளர்கள் , கடற்படைத் தலைவர், விமானப்படைத் தலைவர் மற்றும் இயக்குநர் ஆகியோருடன் இணைந்த பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. ஆர்டனன்ஸ் தொழிற்சாலைகளின் ஜெனரல்.

இந்த பிரிவு பாதுகாப்பு தலைமையகம் , பாதுகாப்பு அமைச்சகம் மற்றும் அமைச்சகத்திற்கு நேரடியாக கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு நிதி ஆலோசனைகளை வழங்குகிறது. நிதி ஆலோசகர் (பாதுகாப்பு) எல்லை சாலைகள் மேம்பாட்டு வாரியத்தின் உறுப்பினராகவும் உள்ளார். பாதுகாப்பு அமைச்சின் செலவினங்களை ஆய்வு செய்தல் , அனுமதித்தல் மற்றும் கணக்கீடு செய்தல் ஆகியவற்றுக்கு இப்பிரிவு பொறுப்பாகும். பாதுகாப்பு கணக்குகளின் கட்டுப்பாட்டாளர் ஜெனரல் மூலம் பாதுகாப்பு ரசீதுகள் மற்றும் செலவினங்களின் உள் தணிக்கை, சரியான கணக்கியல் மற்றும் தொகுத்தல் ஆகியவற்றிற்கும் நிதி ஆலோசகர் பொறுப்பு.

பணியாளர்கள் ஆய்வுப் பிரிவு:

பணியாளர் ஆய்வுப் பிரிவின் செயல்பாடு , பணி அளவீட்டு ஆய்வுகளின் முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப , இந்திய அரசின் கீழ் உள்ள அமைச்சகங்கள்/அலுவலகங்களில் பணியாளர் நிலையை தொடர்ந்து மதிப்பாய்வு செய்வதாகும். திட்டத்தில் சேர்க்கப்படாத அமைச்சகங்கள்/அலுவலகங்கள் மற்றும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் சிறப்புக் கோரிக்கையின் பேரில் தற்காலிக மதிப்பாய்வுகளையும் அலகு மேற்கொள்கிறது. பணிப் படிப்பின் மற்ற அம்சங்கள் , நடைமுறைகள் மற்றும் முறைகள் எளிமைப்படுத்துதல் போன்றவை , உள்துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் நிர்வாகச் சீர்திருத்தத் துறையின் பொறுப்பாகும்.

செலவு கணக்கு பிரிவு:

இது பல்வேறு துறைகளில் எழும் அனைத்து செலவு கணக்கு வேலைகளையும் கையாள்கிறது. இது கோரிக்கையின் பேரில் , செலவு மற்றும் பொருளாதார ஆய்வுகள் மற்றும் தனியார் மற்றும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் கணக்குகள் பற்றிய விசாரணைகளையும் மேற்கொள்கிறது.

(எ.:ப்) திட்ட நிதிப் பிரிவு:

இது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான மாநில திட்டங்களைக் கையாள்கிறது. தொழில்துறை நிறுவனங்கள் , நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம் மற்றும் வெள்ளக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டங்களில் முதலீடு செய்வதற்கான மாநிலங்களின் முன்மொழிவுகளுக்கு இது ஆலோசனை வழங்குகிறது. அதிக மூலதனச் செலவுகளை உள்ளடக்கிய பெரிய திட்டங்களுக்கான மத்திய அமைச்சகங்களின் முன்மொழிவுகளின் ஆய்வுடன் இது தொடர்புடையது.

3. பொருளாதார விவகாரங்கள் துறை:

நிதி அமைச்சகத்தின் பொருளாதார விவகாரங்கள் துறை , செயலாளரின் தலைமையில் அமைச்சின் மிக முக்கியமான துறைகளில் ஒன்றாகும். இது நாட்டின் பொருளாதாரப் போக்குகளைக் கண்காணித்து, வணிக வங்கிகளின் பணி , முதலீட்டு விதிமுறைகள் , காலக் கடன் வழங்கும் நிறுவனங்களுக்கு வெளி உதவி உட்பட உள்

மற்றும் வெளிப் பொருளாதார மேலாண்மை தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறது.

இது அரசாங்கத்தின் வரவுசெலவுத் திட்டத்தைத் தயாரிக்கிறது , அந்நியச் செலாவணி தேவைகள் மற்றும் வளங்களை அவ்வப்போது மதிப்பீடு செய்கிறது மற்றும் நாட்டின் திட்டங்கள் மற்றும் வளர்ச்சித் தேவைகளுக்கு ஏற்ப உள் மற்றும் வெளிப்புற வளங்களைத் திரட்டவும் ஒதுக்கவும் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கிறது. தனியார் வெளிநாட்டு முதலீடுகள் உட்பட நாணயம் , வங்கி, நிதி நிறுவனங்கள் மற்றும் அந்நியச் செலாவணி தொடர்பான கொள்கைகளுக்கும் திணைக்களம் பொறுப்பாகும்.

மூலதனச் சிக்கல்கள் மீதான கட்டுப்பாடும் திணைக்களத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பின் கீழ் உள்ளது. சமீபத்தில் , பத்திர ஒப்பந்தங்கள் (ஒழுங்குமுறை) சட்டம் , 1956 மற்றும் பங்குச் சந்தைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் தொடர்பான பணிகள் இந்தத் துறைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன.

பொருளாதார விவகாரங்கள் துறை பின்வரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது:

- பட்ஜெட் பிரிவு.
- வெளி நிதி மற்றும் வெளிநாட்டு உதவி பிரிவு.
- உள் நிதி பிரிவு.

• பொருளாதாரப் பிரிவு.

• நிர்வாகப் பிரிவு.

பட்ஜெட் பிரிவு:

நிதியமைச்சகம் முழுவதிலும் உள்ள மிக முக்கியமான பிரிவுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். இது மத்திய அரசின் வருடாந்திர பட்ஜெட் (ரயில்வேக்கு தவிர) மற்றும் துணை மற்றும் அதிகப்படியான மானியங்களை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க தயார் செய்கிறது. இது பொதுக் கடன் சந்தைக் கடன்கள் , சிறு சேமிப்புத்

திட்டங்கள், கட்டாய வைப்புத் திட்டம் மற்றும் அரசுப் பத்திரங்களில் உள்ள பிற முதலீடுகள் பற்றிய கேள்விகளைக் கையாள்கிறது. இது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் வழி மற்றும் வழிமுறைகள் மற்றும் அவற்றின் சந்தைக் கடன்கள் மற்றும் இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியை நிர்வகிப்பது மற்றும் நிதி ஆயோக்கின் பரிந்துரைகள் மற்றும் தணிக்கை மற்றும் கணக்கியல் தொடர்பான விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

மத்திய அரசு வழங்கும் கடனுக்கான வட்டி விகிதங்களை நிர்ணயித்தல், மத்திய கருவூல விதிகளின் நிர்வாகம் மற்றும் பொதுத் தணிக்கையாளர் அறிக்கைகளை நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தல் ஆகியவையும் இப்பிரிவால் கையாளப்படுகின்றன. இப்பிரிவு தேசிய சேமிப்பு அமைப்பின் ஒட்டுமொத்தப் பொறுப்பில் உள்ளது.

வெளிநாட்டு நிதி மற்றும் வெளிநாட்டு உதவிப் பிரிவு:

இந்தப் பிரிவு அந்நியச் செலாவணி தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் செலாவணி கட்டுப்பாடு , வெளிநாட்டு முதலீடுகள் மற்றும் இந்தியாவால் பெறப்பட்ட அல்லது வெளிநாடுகளுக்கு வழங்கிய பொருளாதார , நிதி மற்றும் தொழில்நுட்ப உதவிகள் ஆகியவற்றில் அக்கறை கொண்டுள்ளது. வெளிநாடுகளுடனான வர்த்தகம் மற்றும் கொடுப்பனவு ஒப்பந்தங்கள் தொடர்பான அனைத்து முன்மொழிவுகள் மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் தொடர்பான கொள்கையின் பரந்த கேள்விகள் இந்த பிரிவில் ஆராயப்படுகின்றன.

உள் நிதிப் பிரிவு:

இந்த பிரிவு நாணயம் மற்றும் நாணயம் , வங்கி, தொழில்துறை நிதி மற்றும் மூலதன சிக்கல்களின் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய அனைத்து விஷயங்களையும் கையாள்கிறது. இது மின்ட்ஸ், அஸ்ஸே அலுவலகங்கள் , வெள்ளி சுத்திகரிப்பு திட்டம் , இந்தியா செக்யூரிட்டி பிரிஸ் , செக்யூரிட்டி பேப்பர் மில் திட்டம்

மற்றும் கோலார் தங்கச் சுரங்க நிறுவனங்களின் நிர்வாகத்திற்கும் பொறுப்பாகும்.

பொருளாதார பிரிவு:

பொருளாதாரக் கொள்கை தொடர்பான கேள்விகளுக்கு பொருளாதாரப் பிரிவு ஆலோசனை வழங்குகிறது. பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுகளின் பகுப்பாய்வு மற்றும் பொருளாதார சிக்கல்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி மற்றும் ஆய்வு ஆகியவை இதன் முக்கியமான செயல்பாடுகளாகும். பொருளாதார ஆய்வு, மத்திய பட்ஜெட்டின் பொருளாதார வகைப்பாடு மற்றும் பொருளாதார தகவல்களின் பாக்கெட் புத்தகம் ஆகியவை ஆண்டுதோறும் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

மறுசீரமைப்பு மற்றும் அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச வங்கி மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபைக்கான இந்தியப் பிரதிநிதிகள் , ஆசியா மற்றும் தூர கிழக்கிற்கான பொருளாதார மற்றும் சமூக கவுன்சில் பொருளாதார ஆணைக்குழு, கொழும்புத் திட்டம் ஆகியவற்றுடன் ஆலோசனைக்காக பொருளாதார விவகாரங்கள் பற்றிய சுருக்கங்களை இந்தப் பிரிவு தயாரிக்கிறது. மற்றும் பிற சர்வதேச மாநாடுகள்.

பிரிவின் பணி ஐந்து அலகுகளின் கீழ் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது:

(i) உள் பொருளாதாரம்.

(ii) சர்வதேச பொருளாதாரம்.

(iii) பொது நிதி மற்றும் திட்டமிடல்.

(iv) வரி ஆராய்ச்சி.

(v) சுருக்கம்.

(i) உள் பொருளாதாரப் பிரிவு பணம் , மூலதனம் மற்றும் பண்டச் சந்தைகளில் முன்னேற்றங்களை தொடர்ந்து மதிப்பாய்வு செய்து

வருகிறது. விவசாய மற்றும் தொழில்துறை உற்பத்தியின் போக்குகள், பங்குகள், விலைகள், கட்டுப்பாடுகள், பணம் வழங்கல் , வங்கி முன்பணங்கள் போன்றவை அவ்வப்போது மதிப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

(ii) சர்வதேச பொருளாதார பிரிவு வர்த்தக சமநிலை , வெளிநாட்டு உதவி, அந்நிய செலாவணி வளங்கள் மற்றும் பிற நாடுகளில் உள்ள பொருளாதார முன்னேற்றங்கள் ஆகியவற்றின் போக்குகளை மதிப்பாய்வு செய்கிறது.

(iii) பொது நிதி மற்றும் திட்டமிடல் பிரிவு மத்திய மற்றும் மாநில பட்ஜெட்களின் பகுப்பாய்வு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு , அரசு மற்றும் அவற்றின் துறை மற்றும் துறை சாராத நிறுவனங்களின் பரிவர்த்தனைகளின் மறுவகைப்படுத்தல் , பட்ஜெட் போக்குகள் மற்றும் திட்டத்திற்கான ஆதாரங்களை மதிப்பீடு செய்தல் ஆகியவற்றைக் கவனிக்கிறது.

(iv) வரி ஆராய்ச்சி பிரிவு மத்திய நேரடி வரிகள் வாரியத்தின் மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியம் , மாநில அரசுகளின் நிதித் துறை , திட்டக் கமிஷன் , மத்திய புள்ளியியல் அமைப்பு மற்றும் துறையின் பிற பிரிவுகளுடன் நெருக்கமான ஒத்துழைப்புடன் செயல்படுகிறது.

(v) ப்ஃபிங் யூனிட் , ஐக்கிய நாடுகள் மற்றும் அது சார்ந்த அமைப்புகளில் இந்தியா பங்கேற்பது தொடர்பான நிதி மற்றும் பொருளாதார கேள்விகள் பற்றிய சுருக்கங்களைத் தயாரித்து , உள்ளடக்கத்தை சமர்ப்பிக்கிறது.

நிர்வாக பிரிவு:

• இப்பிரிவு திணைக்களத்தின் நிர்வாக விடயங்களைக் கவனிக்கிறது. இந்திய பொது நிர்வாக நிறுவனம் , பயன்பாட்டு பொருளாதார ஆராய்ச்சிக்கான தேசிய கவுன்சில் மற்றும் இந்திய பொருளாதார சங்கம் ஆகியவற்றிற்கான மானியங்களை நிர்வகித்தல் தொடர்பான பணிகளும் இப்பிரிவின் மூலம் கவனிக்கப்படுகிறது.

• துறையில் செலவினம் தொடர்பான பணியானது , வரைதல் வழங்குதல் அலுவலர் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு அலுவலர்கள் எனப்படும்

நிர்வாக அதிகாரிகளின் வழக்கமான படிநிலையால்

மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நிதி விதிகளால் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்பு வரை செலவினங்களை அனுமதிக்கும் திறனுடன் முதலீடு செய்தனர்.

• 1985 ஆம் ஆண்டில், இந்திய அரசின் கூடுதல் செயலாளர் பதவியில் இருக்கும் நேரடி ஜெனரலின் பொறுப்பின் கீழ் ஒரு புதிய நிறுவனம் பொருளாதாரப் பணியகம் நிறுவப்பட்டது. உள்வுத்துறை , புலனாய்வு மற்றும் அமலாக்க முகமைகளின் பொருளாதார குற்றங்கள் மற்றும் பொருளாதார சட்டங்களை அமலாக்குதல் ஆகியவற்றின் செயல்பாடுகளை பணியகம் ஒருங்கிணைத்து பலப்படுத்துகிறது.

உள்துறை அமைச்சகம்

எம்ஹெச்ஏவின் அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள்

I. அலுவல் மொழித் துறைக்கு தனிச் செயலாளர் இருக்கிறார்.

II. எல்லை மேலாண்மைத் துறைக்கு ஒரு செயலாளர் இருக்கிறார்.

III. உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புத் துறை , மாநிலங்கள் துறை , உள்துறைத் துறை, ஜம்மு & காஷ்மீர் விவகாரத் துறை மற்றும் எல்லை மேலாண்மைத் துறை ஆகியவை தண்ணீர்-புகாத பெட்டிகளில் செயல்படாது. அவை அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று

இணைக்கப்பட்டு, உள்துறைச் செயலாளரின் ஒட்டுமொத்தப் பொறுப்பின் கீழ் செயல்படுகின்றன , அவர் சிறப்புச் செயலர் , கூடுதல் செயலர், இணைச் செயலர் போன்ற நிலை அதிகாரிகளால் உதவி செய்யப்படுகிறார். இந்தத் துறைகளின் பணிகள் ஒவ்வொன்றும் தலைமை தாங்கும் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு

விநியோகிக்கப்படுகின்றன. ஒரு இணை செயலாளர் மூலம். இந்தப் பிரிவுகளின் பெயர்கள் , அவற்றின் முக்கியப் பொறுப்புக்களைக் குறிக்கும், கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:-

நிர்வாக பிரிவு

இந்தப் பிரிவு உள்துறை அமைச்சகத்தின் அனைத்து நிர்வாக விஷயங்களையும் கையாள்வதோடு , முன்னுரிமை அட்டவணை ,

பத்ம விருதுகள் , தேசியக் கொடி , தேசிய கீதம் , இந்திய அரசின் சின்னம் மற்றும் செயலகப் பாதுகாப்பு அமைப்பு தொடர்பான விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

எல்லை மேலாண்மை பிரிவு

இந்த பிரிவு சமீபத்தில் அமைக்கப்பட்டது , எல்லைகளை நிர்வகித்தல் மற்றும் கடலோர பாதுகாப்பு போன்ற அனைத்து விஷயங்களையும் கையாள்கிறது.

மத்திய-மாநிலப் பிரிவு

இந்த பிரிவு , மத்திய-மாநில உறவுகள் , அத்தகைய உறவுகளை நிர்வகிக்கும் அரசியலமைப்பு விதிகளை செயல்படுத்துதல் , கவர்னர்கள் நியமனம் , புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல் , ராஜ்யசபா/லோக்சபாவிற்கு பரிந்துரை செய்தல் , மாநிலங்களுக்கு இடையேயான எல்லை தகராறுகள் , மாநிலங்களில் நடக்கும் குற்றச் சூழலைக் கண்காணிப்பது உட்பட. , முதலியன

ஒருங்கிணைப்பு பிரிவு

இந்தப் பிரிவு முக்கியமாக அமைச்சுக்குள் ஒருங்கிணைப்பு , நாடாளுமன்ற விவகாரங்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் குறைகள் தொடர்பான விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

பேரிடர் மேலாண்மை பிரிவு

புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட இந்த பிரிவுகள் இயற்கை பேரிடர்கள் மற்றும் மனிதனால் ஏற்படும் பேரழிவுகள் (வரைவு மற்றும் தொற்றுநோய்கள் தவிர) நிவாரண நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைப்பதற்கு பொறுப்பாகும்.

வெளிநாட்டினர் பிரிவு

இந்த பிரிவு வெளிநாட்டினர் சட்டம் மற்றும் பாஸ்போர்ட் (இந்தியாவுக்குள் நுழைதல்) சட்டம் , வெளிநாட்டினர் பதிவு சட்டம் , குடியுரிமை சட்டம் மற்றும் வெளிநாட்டு பங்களிப்பு (ஒழுங்குமுறை) சட்டம் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் கையாள்கிறது.

இது குடிவரவு பணியகத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிறது.

சுதந்திரப் போராளிகள் மற்றும் மறுவாழ்வு பிரிவு

இந்தப் பிரிவு சுதந்திரப் போராளிகள் ஓய்வூதியத் திட்டம் மற்றும் முன்னாள் மேற்கு பாகிஸ்தான்/கிழக்கு பாகிஸ்தானில் இருந்து குடியேறியவர்களின் மறுவாழ்வு மற்றும் இலங்கை மற்றும் திபெத்திய அகதிகளுக்கு நிவாரணம் வழங்குவதற்கான திட்டத்தை வடிவமைத்து செயல்படுத்துகிறது.

மனித உரிமைகள் பிரிவு

இந்தப் பிரிவு மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாடு , மத நல்லிணக்கம் மற்றும் அயோத்தி விவகாரங்கள் தொடர்பான விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

இந்தியாவில் பணியாளர்கள் அமைச்சகம்

பணியாளர்கள் மற்றும் பயிற்சித் துறையின் வரையறை(PT)

- பணியாளர்கள் மற்றும் பயிற்சித் துறை (DoPT) என்பது இந்திய அரசின் பணியாளர் கொள்கைகளை உருவாக்குதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல், அத்துடன் பொதுச் சேவையில் ஈடுபட்டுள்ள மனித வளங்களைத் தேர்வு செய்தல் , வேலைவாய்ப்பு மற்றும் உற்பத்தி செய்தல் ஆகியவற்றுக்கான இந்திய அரசின் நோடல் ஏஜென்சியாகும்.

- பொதுத்துறையில் வளர்ந்து வரும் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய , வெறும் பணியாளர் நிர்வாகத்தில் இருந்து மனித வள மேலாண்மைக்கு மாற்றம் தேவை என்று உணரப்படுகிறது.

- DOP&T, இந்த அணுகுமுறையின் மூலம் , நாம் இப்போது எங்கே இருக்கிறோம், எங்கு இருக்க விரும்புகிறோம் என்ற துணைத் தலைப்புகளின் கீழ் நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதற்கும் என்ன செய்யத் திட்டமிடுகிறோம் என்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அங்கீகரித்துள்ளது.

DoPT இன் செயல்பாடுகள்

1. சிவில் சர்வீஸ் தேர்வு அகில இந்திய மற்றும் மத்தியப் பணிகளுக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்காக நடத்தப்படுகிறது.

2. வெற்றிகரமான விண்ணப்பதாரர்களை வெவ்வேறு சேவைகள்/கேடர்களுக்கு ஒதுக்குதல்; மத்திய பணியாளர் திட்டத்தின் கீழ் அதிகாரிகள்
 3. இந்திய நிர்வாக சேவை (IAS) கேடர் மேலாண்மை மற்றும் மூன்று செயலக சேவைகள் (CSS, CSSS, CSCS).
 4. நிர்வாக விடாமுயற்சி - ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கும் , பொதுச் சேவைகளில் ஊழலை ஒழிப்பதற்கும் அரசாங்கத்தின் கொள்கையை மேற்பார்வையிட்டு, தகுந்த வழிகாட்டுதலை வழங்குதல்.
 5. RTI தொடர்பாக கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் செயல்படுத்துதல்.
 6. சேவைகளில் இந்திய அரசின் இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை உருவாக்குதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல்.
 7. மத்திய அரசின் நலத்துறை ஊழியர்கள்.
 8. நிர்வாகச் சட்டத்தின் தீர்ப்பாயங்கள்.
 9. பொதுச் சேவைகளின் தரத்தை அதிகரிப்பதுடன் , கூட்டு ஆலோசனை இயந்திரம் மூலம் ஊழியர்களின் நல்வாழ்வையும் மேம்படுத்துதல்.
 10. திறன் மேம்பாடு/பயிற்சி.
 11. மத்திய அரசு ஊழியர்களைப் பாதிக்கும் பல்வேறு சேவை விஷயங்களுக்கான பணியாளர் கொள்கைகளை உருவாக்குதல்.
- DoPT இன் பார்வை மற்றும் பணி**
- நம்பகமான, பயனுள்ள, பொறுப்புணர்வு, உணர்திறன் மற்றும் திறந்த நிர்வாகத்தை அடைவதற்காக அரசாங்கத்தின் மனித மூலதனத்தை உருவாக்குவதற்கும் நிர்வகிப்பதற்கும் உதவும் சூழ்நிலையை வளர்ப்பது.
 - வெற்றிகரமான மற்றும் திறமையான விநியோகத்திற்காக பொது சேவையின் சிறந்த உணர்வைத் தக்கவைத்து பராமரிக்கும் இலக்குகளுடன் சிறந்த தொழில் மேம்பாட்டிற்கான அதிக வாய்ப்புகளை வழங்க , மிகவும் தகுதியானவர்களைச் சேர்ப்பது , சிறந்ததை வழங்க அவர்களை வளர்ப்பது.

- அரசாங்கத்தின் திறம்பட செயல்பாட்டிற்கான பணியாளர் கொள்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளின் மாறும் அமைப்பை வழங்குதல்.
- பொது சேவைகளை திறம்பட வழங்குவதற்காக அரசாங்கத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் மனித மூலதனத்தின் திறனால் அரசாங்க நிபுணத்துவம் மற்றும் படைப்பாற்றலை மேம்படுத்துதல்.
- வெளிப்படைத்தன்மை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொது உறவுகளில் ஊழலைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதது போன்ற கலாச்சாரத்தை ஊக்குவிப்பது மற்றும் ஆதரிப்பது , அத்துடன் இந்தியாவை புதிய உயரங்களுக்குச் செலுத்துவதற்கான விரும்பிய முடிவை அடைவதற்காக பங்குதாரர்களுடன் செயலாக்கத்துடன் நடந்துகொண்டிருக்கும் தொடர்புகளின் கட்டமைப்பை நிறுவனமயமாக்குவது.

வெளியுறவு அமைச்சகம்

1. இந்திய வெளியுறவு சேவையின் அமைப்புA)

வெளிநாட்டுச் சேவை அதிகாரி ஒருவர் மூன்றாவது செயலாளராக வெளிநாட்டில் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிறார், மேலும் அவர் சேவையில் உறுதி செய்யப்பட்டவுடன் இரண்டாவது செயலாளராக பதவி உயர்வு பெறுகிறார். அடுத்தடுத்த பதவி உயர்வுகள் முதல் செயலாளர் , ஆலோசகர், அமைச்சர் மற்றும் தூதர்/உயர் ஆணையர்/ நிரந்தரப் பிரதிநிதி ஆகிய நிலைகளுக்கு வழங்கப்படும். அதிகாரிகளை வெளிநாட்டில் உள்ள இந்திய தூதரகங்களுக்கும் அனுப்பலாம் , அங்கு வரிசைமுறை (மேலே செல்லும்) துணைத் தூதரகம், தூதரகம் மற்றும் கான்சல் ஜெனரல். வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் படிநிலை 6 நிலைகளை உள்ளடக்கியது:

1. துணைச் செயலாளர்
2. இயக்குனர்
3. இணைச் செயலாளர்
4. கூடுதல் செயலாளர்
5. செயலாளர்

செயல்பாடுகள்

ஒரு தொழில் இராஜதந்திரியாக , வெளிநாட்டு சேவை அதிகாரி இந்தியாவின் நலன்களை உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பலவிதமான பிரச்சினைகளில் முன்வைக்க வேண்டும். இதில் இருதரப்பு அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு , வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டு ஊக்குவிப்பு , கலாச்சார தொடர்பு , பத்திரிகை மற்றும் ஊடக தொடர்பு மற்றும் பலதரப்பு சிக்கல்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

ஒரு இந்திய இராஜதந்திரியின் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம்:

1. இந்தியாவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தூதரகங்கள் , உயர்ஸ்தானிகராலயங்கள், தூதரகங்கள் மற்றும் ஐநா போன்ற பலதரப்பு அமைப்புகளுக்கான நிரந்தரப் பணிகளில்
2. அவர்/அவள் இடுகையிடும் நாட்டில் இந்தியாவின் தேசிய நலன்களைப் பாதுகாத்தல்;
3. என்ஆர்ஐ/பிஐஓக்கள் உட்பட , பெறும் மாநிலத்துடனும் அதன் மக்களுடனும் நட்புறவை மேம்படுத்துதல்;
4. இந்தியாவின் கொள்கைகளை உருவாக்குவதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய, இடுகையிடும் நாட்டில் ஏற்படும் முன்னேற்றங்கள் குறித்து துல்லியமாக அறிக்கை செய்தல்;
5. பெறும் மாநில அதிகாரிகளுடன் பல்வேறு பிரச்சினைகளில் ஒப்பந்தங்களை பேச்சுவார்த்தை நடத்துதல்.
6. வெளிநாட்டினர் மற்றும் வெளிநாடுகளில் உள்ள இந்திய பிரஜைகளுக்கு தூதரக வசதிகளை விரிவுபடுத்துதல்.

உள்நாட்டில், வெளிநாட்டு உறவுகளின் அனைத்து அம்சங்களுக்கும் வெளியுறவு அமைச்சகம் பொறுப்பு. பிராந்தியப் பிரிவுகள் இருதரப்பு அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரப் பணிகளைக் கையாளுகின்றன, அதே நேரத்தில் செயல்பாட்டுப் பிரிவுகள் கொள்கை திட்டமிடல் , பலதரப்பு நிறுவனங்கள் , பிராந்திய குழுக்கள் ,

சட்ட விஷயங்கள் , நிராயுதபாணியாக்கம், நெறிமுறை, தூதரகம், இந்திய புலம்பெயர்ந்தோர் , பத்திரிகை மற்றும் விளம்பரம் , நிர்வாகம் மற்றும் பிற அம்சங்களைக் கவனிக்கின்றன.

வெளியுறவு அமைச்சகத்திற்கு வணிக ஒதுக்கீடு

இந்திய அரசின் அதிகாரபூர்வ வணிக விதிகளின் பரிவர்த்தனையின் கீழ், வெளிவிவகார அமைச்சகத்திற்கு , அவ்வப்போது திருத்தப்பட்ட பணியின் பின்வரும் கூறுகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன:

1. வெளி விவகாரங்கள்.
2. வெளி மாநிலங்கள் மற்றும் காமன்வெல்த் நாடுகளுடனான உறவுகள்.
3. இந்திய கலாச்சார உறவுகளுக்கான கவுன்சில்
4. வெளிநாட்டு இராஜதந்திர மற்றும் தூதரக அதிகாரிகள் , U.N அதிகாரிகள் மற்றும் இந்தியாவில் உள்ள அதன் சிறப்பு நிறுவனங்களைப் பாதிக்கும் அனைத்து விஷயங்களும்.
5. பாஸ்போர்ட் மற்றும் விசாக்கள்.
6. குற்றவாளிகள் மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களை இந்தியாவிலிருந்து வெளிநாட்டு மற்றும் காமன்வெல்த் நாடுகளுக்கு ஒப்படைத்தல் மற்றும் மாறாகவும், 1962 (1962 இன் 34 இன் 34) மற்றும் பிராந்தியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பொது நிர்வாகம்.
7. வெளி மற்றும் காமன்வெல்த் விவகாரங்களுடன் தொடர்புடைய அரசின் காரணங்களுக்காக இந்தியாவில் தடுப்புக் காவலில் வைத்தல்.
8. வெளிநாட்டு மற்றும் காமன்வெல்த் நாடுகளின் குடிமக்களை இந்தியாவிலிருந்து திருப்பி அனுப்புதல் மற்றும் வெளிநாடு மற்றும் காமன்வெல்த் நாடுகளில் உள்ள இந்திய பிரஜைகளை இந்தியாவிற்கு நாடு கடத்துதல் மற்றும் திருப்பி அனுப்புதல்
9. தென்னாப்பிரிக்கா குடியரசு அல்லது பிற நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவிற்கு குடிவருதல், 1943 (9 இன் 1943) சட்டம் பொருந்தும்.
10. அனைத்து தூதரக செயல்பாடுகளும்.

11. இந்தியாவில் இருந்து சீனாவின் திபெத் பகுதிக்கு வர்த்தகர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்களுக்கான பயண ஏற்பாடுகள்.
12. வெளிநாடு வாழ் இந்தியர்கள் (NRIகள்)/ இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள் (PIO) மாணவர்களுக்குப் பல்வேறு திட்டங்களின் கீழ் இந்தியாவில் படிப்பதற்காக உதவித்தொகையைத் தவிர்த்து வெளிநாட்டு மாணவர்களுக்கு உதவித்தொகை.
13. வெளிநாட்டு அகதிகள் மற்றும் வெளிநாடுகளில் சேவை செய்தவர்களின் சந்ததியினருக்கு வழங்கப்படும் அரசியல் ஓய்வூதியம்.
14. வெளிநாட்டு மற்றும் காமன்வெல்த் பார்வையாளர்கள் மற்றும் இராஜதந்திர மற்றும் தூதரக பிரதிநிதிகள் தொடர்பான சடங்கு விஷயங்கள்.
15. பாண்டிச்சேரி, கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ தொடர்பான விஷயங்கள், பிரான்ஸ் மற்றும் போர்ச்சுகல் உடனான உறவுகள்.
16. பூட்டான் போன்ற இந்தியாவுடனான சிறப்பு ஒப்பந்த உறவுகளில் மாநிலங்களுடனான உறவுகள்.
17. இமயமலைப் பயணங்கள் ; உள்துறை அமைச்சகம் சம்பந்தப்பட்ட பகுதிகளைத் தவிர மற்ற பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு வெளிநாட்டினர் பயணம் செய்ய அனுமதி.
18. ஐக்கிய நாடுகளின் சிறப்பு முகமைகள் மற்றும் பிற சர்வதேச நிறுவனங்கள் மற்றும் மாநாடுகள்.
19. இந்திய வெளிநாட்டு சேவை.
20. IndianForeignServiceBranch 'B'.
21. வெளிநாட்டு சேவை பயிற்சி நிறுவனம்.
22. வெளிநாட்டிலுள்ள இந்தியர்களின் விவகாரங்கள் தொடர்பான இத்தகைய விளம்பரங்களைத் தவிர்த்து வெளிப்புற விளம்பரம்.
23. வெளிநாட்டு மற்றும் காமன்வெல்த் நாடுகளுடனான அரசியல் ஒப்பந்தங்கள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் மாநாடுகள்.
24. (i) ஹஜ் கமிட்டி சட்டம் , 1959 (51 இன் 1959) நிர்வாகம் மற்றும் இந்திய யாத்திரைக் கப்பல் விதிகள் , 1933ன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட

விதிகள் மற்றும் இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தானில் உள்ள புனிதத் தலங்களுக்கு யாத்ரீகர் கட்சிகள் உட்பட இந்தியாவுக்கு வெளியே உள்ள இடங்களுக்கு யாத்திரைகள் மற்றும் நேர்மாறாகவும்.

(ii) 1955 இன் பாண்ட்-மிர்சா ஒப்பந்தத்தின்படி பாகிஸ்தானில் உள்ள முஸ்லீம் அல்லாத வழிபாட்டுத் தலங்கள் மற்றும் இந்தியாவில் உள்ள முஸ்லீம் ஆலயங்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல்.

25. கடத்தப்பட்ட நபர்கள் (மீட்பு மற்றும் மறுசீரமைப்பு).

26. அண்டை நாடுகளில் உள்ள சிறுபான்மை சமூகங்கள் தொடர்பான கேள்விகள்.

27. 1942-47 ஆண்டுகளில் பர்மா, மலாயா, போன்ற நாடுகளில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட முன்பணத்தை மீட்டெடுத்தல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போரில் இந்தியாவில் தஞ்சம் அடைந்த அகதிகள் தொடர்பான எஞ்சிய பணிகள்.

28. போரின் ஆரம்பம் அல்லது நிறுத்தம் தொடர்பான அறிவிப்பு.

29. வெளிநாட்டு அதிகார வரம்பு.

30. இந்திய அரசின் விருந்தோம்பல் மானியம்.

31. இந்தியாவின் நில எல்லைகளை வரையறுத்தல்.

32. இந்தியாவின் நில எல்லைகளில் எல்லைத் தாக்குதல்கள் மற்றும் சம்பவங்கள்.

33. இந்தியாவைக் கடக்கும் வெளிநாட்டு, சிவில் மற்றும் இராணுவ விமானங்களின் திட்டமிடப்படாத பட்டய விமானங்களுக்கான தூதரக விமான அனுமதிகள்.

34. இந்திய பிராந்திய நீர்நிலைகள், தொடர்ச்சியான மண்டலம், கான்டினெண்டல் ஷெல்ஃப் மற்றும் பிரத்தியேக பொருளாதார மண்டலங்கள் (EEZ) உட்பட கடல் சட்டம் தொடர்பான விஷயங்கள், மீன்பிடி உரிமைகள் உட்பட உயர் கடல்களில் எழும் சர்வதேச சட்டத்தின் கேள்விகள்; கடற்கொள்ளைகள் மற்றும் குற்றங்கள் உயர் கடலில் அல்லது வான்வெளியில்; நிலத்திலோ அல்லது உயர் கடல்களிலோ அல்லது வானத்திலோ செய்யப்படும் இறையாண்மை

நாடுகளின் சட்டத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் ; சர்வதேச கடற்பரப்பு மற்றும் ஆணையம் தொடர்பான சட்ட விஷயங்கள்

35. கூட்டுறவு பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான கொடும்பு திட்டத்தின் கீழ் நேபாள அரசுக்கு இந்தியா வழங்கிய பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப உதவி.

36. பொது அல்லது சிறப்பு உத்தரவின் மூலம் மற்ற அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்கப்படும் கொள்முதல் , ஆய்வு மற்றும் ஏற்றுமதி ஆகியவற்றைத் தவிர , வெளிநாட்டில் இருந்து மத்திய அரசுக்குக் கடைகளை வாங்குதல், ஆய்வு செய்தல் மற்றும் ஏற்றுமதி செய்தல்.

37. நேபாளம், பூட்டான் மற்றும் பங்களாதேஷ் ஆகிய நாடுகளுக்கு கடன்கள் மற்றும் கடன்களை வழங்குவது தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களும்.

38. சிறப்புப் பொதுச் செல்வ ஆப்பிரிக்க உதவித் திட்டத் திட்டத்தின் கீழ் ஆப்பிரிக்க நாடுகளுக்கு இந்தியா வழங்கிய தொழில்நுட்ப உதவி.

39. மனித உரிமைகள்:

(i) வெளிநாட்டில் உள்ள மனித உரிமை அமைப்புகளுடனான தொடர்பு;

(ii) சர்வதேச பிரகடனங்கள் , ஒப்பந்தங்கள், மாநாடுகள் மற்றும் மாநாடுகள்; ஐக்கிய நாடுகள் சபை மற்றும் பிற சிறப்பு நிறுவனங்கள் மற்றும் அதன் அமைப்புகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட குறிப்புகள்;

(iii) ஐக்கிய நாடுகள் சபை மற்றும் சர்வதேச மரபுகளின் கீழ் தேவைப்படும், சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகங்களுடன் ஒருங்கிணைந்து , இந்தியா ஒரு மாநிலக் கட்சியாக இருக்கும் பொறுப்புகளை அறிக்கையிடல் செயல்படுத்துதல்

40. இந்திய உலக விவகார கவுன்சில்.

இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல்

• அரசியலமைப்பின் 76 வது பிரிவில் அவர் இந்தியாவின் மிக உயர்ந்த சட்ட அதிகாரி என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்திய அரசாங்கத்தின் தலைமை சட்ட ஆலோசகராக , அனைத்து சட்ட விஷயங்களிலும் மத்திய அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறார்.

• இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தில் மத்திய அரசின் சார்பில் முதன்மை வழக்கறிஞர் ஆவார். அட்டர்னி ஜெனரல் , ஒரு மாநிலத்தின் அட்வகேட் ஜெனரலைப் போல , ஒரு அரசியல் நியமனம் பெற்றவராக இருக்கக்கூடாது , ஆனால் இது நடைமுறையில் இல்லை.

இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல் நியமனங்கள்

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி பதவிக்கு தகுதியான ஒருவரை இந்திய குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார். அட்டர்னி ஜெனரல் அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். பின்வரும் தகுதிகள் உள்ளன:

- அவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்
- அவர் ஏதேனும் ஒரு இந்திய மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தில் நீதிபதியாக 5 ஆண்டுகள் அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராக 10 ஆண்டுகள் முடித்திருக்க வேண்டும்.
- ஜனாதிபதியின் பார்வையில் அவர் ஒரு சிறந்த சட்ட நிபுணராகவும் இருக்கலாம்

அட்டர்னி ஜெனரல் அலுவலகத்தின் காலம்

இந்திய அட்டர்னி ஜெனரலுக்கு நிலையான காலக்கெடு எதுவும் இல்லை. அட்டர்னி ஜெனரலின் குறிப்பிட்ட பதவிக்காலம் எதுவும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதேபோல் , அரசியலமைப்புச் சட்டமும் அவரை நீக்குவதற்கான நடைமுறை மற்றும் அடிப்படையை குறிப்பிடவில்லை.

- அவர் எந்த நேரத்திலும் ஜனாதிபதியால் நீக்கப்படலாம்
- அவர் தனது ராஜினாமா கடிதத்தை ஜனாதிபதியிடம் மட்டுமே சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் விலக முடியும்
- அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனையின் பேரில் அவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவதால் , சபை கலைக்கப்படும்போது அல்லது மாற்றப்படும்போது வழக்கப்படி அவர் நீக்கப்படுவார்.

இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரலின் பங்கு

நாட்டின் தலைமைச் சட்ட அதிகாரியாக இருப்பதால் , இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல் பின்வரும் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்:

- குடியரசுத் தலைவரால் அவருக்கு எந்தச் சட்ட விஷயங்கள் பரிந்துரைக்கப்படுகிறதோ, அதையே அவர் மத்திய அரசுக்கு அறிவுறுத்துகிறார்.
 - ஜனாதிபதி தனது ஆர்வத்திற்கு ஏற்ற சட்ட விடயங்களை அவருக்கு தொடர்ந்து பரிந்துரைப்பார் மற்றும் அட்டர் ஜெனரல் அவற்றிலும் ஆலோசனை வழங்க வேண்டும்
 - ஜனாதிபதி குறிப்பிடுவதைத் தவிர , அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடமைகளையும் அவர் செய்கிறார்
 - ஜனாதிபதியால் அவருக்கு ஒதுக்கப்படும் மூன்று கடமைகள்:
 - இந்திய அரசாங்கம் தொடர்பான எந்தவொரு சட்ட வழக்கிலும் , அதன் சார்பாக அட்டர்னி ஜெனரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும்.
 - அரசியலமைப்பின் 143 வது பிரிவின் கீழ் உச்ச நீதிமன்றத்தில் குடியரசுத் தலைவர் குறிப்பிடும் எந்தக் குறிப்பிலும் அவர் மத்திய அரசாங்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டும்.
 - இந்திய அரசு தொடர்பான வழக்கு ஏதேனும் இருந்தால் அவர் உயர் நீதிமன்றத்திலும் ஆஜராவார்
- அட்டர்னி ஜெனரல் மீதான வரம்புகள்**

கடமை முரண்பாட்டைத் தவிர்க்க , அட்டர்னி ஜெனரல் தனது கடமைகளைச் செய்யும்போது மனதில் கொள்ள வேண்டிய சில வரம்புகள் உள்ளன:

- அவர் இந்திய அரசுக்கு எதிராக ஆலோசனை கூறவோ அல்லது சுருக்கமாக நடத்தவோ கூடாது
- அவர் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை வழங்க அல்லது ஆஜராக அழைக்கப்படும் வழக்குகளில் அவர் ஆலோசனை கூறவோ அல்லது சுருக்கமாக நடத்தவோ கூடாது
- இந்திய அரசின் அனுமதியின்றி குற்றவியல் வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களை அவர் பாதுகாக்கக் கூடாது

• இந்திய அரசின் அனுமதியின்றி எந்த நிறுவனத்திலோ அல்லது நிறுவனத்திலோ இயக்குநராக நியமனம் செய்வதை அவர் ஏற்கக் கூடாது

இந்தியாவின் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்

இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி V இன் கீழ் அத்தியாயம் V, இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளர்-ஜெனரல் (CAG) பற்றியது. மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் மற்றும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் கணக்குகளை தணிக்கை செய்வதற்கும் , மாநில அரசுகளின் கணக்குகளை பராமரிப்பதற்கும் CAG பொறுப்பு. சிஏஜியின் அறிக்கைகள் பொதுக் கணக்குக் குழுவால் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன. இந்திய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் அதே அந்தஸ்தை சிஏஜி கொண்டுள்ளது.

பிரிவு 148: இந்தியாவின் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர்

(1) இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஒருவர் இருப்பார், அவர் குடியரசுத் தலைவரால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் வாரண்ட் மூலம் நியமிக்கப்படுவார் , மேலும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இருப்பவர் போன்ற காரணங்களுக்காக மட்டுமே பதவியில் இருந்து நீக்கப்படுவார். .

(2) இந்தியாவின் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளர்-ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நபரும் , அவர் தனது அலுவலகத்தில் நுழைவதற்கு முன்பு , ஜனாதிபதி அல்லது அவர் சார்பாக நியமிக்கப்பட்ட சிலருக்கு , படிவத்தின்படி ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியை உருவாக்கி , சந்தா செலுத்த வேண்டும். மூன்றாவது அட்டவணையில் நோக்கத்திற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

(3) கம்ப்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலின் சம்பளம் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் , மேலும் அவை தீர்மானிக்கப்படும் வரை , இரண்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி இருக்க வேண்டும்:

ஆனால், ஒரு கம்ப்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலின் சம்பளம் அல்லது விடுப்பு , ஓய்வூதியம் அல்லது ஓய்வு பெறும் வயது தொடர்பான அவரது உரிமைகள் அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு பாதகமாக மாறக்கூடாது.

(4) கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் , இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் அல்லது எந்த ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தின் கீழும் தனது பதவியை நிறுத்திய பிறகு மேலும் பதவிக்கு தகுதி பெறமாட்டார்.

(5) இந்த அரசியலமைப்பு மற்றும் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தின் விதிகளுக்கும் உட்பட்டு , இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்குத் துறையில் பணிபுரியும் நபர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும் பொதுத் தணிக்கையாளர் மற்றும் பொதுத் தணிக்கையாளரின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் ஆகியவை பரிந்துரைக்கப்படக்கூடியவை. கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஜனாதிபதியால் உருவாக்கப்பட்ட விதிகளின்படி.

(6) அலுவலத்தில் பணியாற்றும் நபர்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய சம்பளங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் உட்பட , கம்ப்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர்-ஜெனரல் அலுவலகத்தின் நிர்வாகச் செலவுகள், இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும். பிரிவு 149: கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலின் கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்

கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் , யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகள் மற்றும் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தால் அல்லது அதன் கீழ் பரிந்துரைக்கப்படும் மற்ற அதிகாரங்கள் அல்லது அமைப்பின் கணக்குகள் தொடர்பாக அத்தகைய கடமைகளை நிறைவேற்றுவது மற்றும் அத்தகைய அதிகாரங்களை செயல்படுத்துவது. சார்பில் அவ்வாறு செய்யப்பட்டால் , இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்குவதற்கு முன் உடனடியாக இந்திய தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளரால் வழங்கப்பட்ட அல்லது செயல்படுத்தக்கூடிய

யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகள் தொடர்பாக அத்தகைய கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும் மற்றும் அத்தகைய அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். முறையே இந்தியாவின் டொமினியன் மற்றும் மாகாணங்களின் கணக்குகள்.

பிரிவு 150: யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகளின் வடிவம் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகள் , இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளரின் ஆலோசனையின் பேரில் , குடியரசுத் தலைவர் பரிந்துரைக்கும் படிவத்தில் வைக்கப்படும்.

பிரிவு 151: தணிக்கை அறிக்கைகள்

(1) யூனியனின் கணக்குகள் தொடர்பான இந்தியக் கண்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர்-ஜெனரலின் அறிக்கைகள் குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பிக்கப்படும், அவர் அவற்றை நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அமையிலும் வைக்க வேண்டும்.

(2) ஒரு மாநிலத்தின் கணக்குகள் தொடர்பான இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளர்-ஜெனரலின் அறிக்கைகள் மாநில ஆளுநரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் , அவர் அவற்றை மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்க வேண்டும்.

UNIT III

இந்தியாவில் அதிகாரத்துவத்தின் பங்கு

சிவில் சர்வீஸ் அமைப்பு , அல்லது அதிகாரத்துவம் , இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ காலத்தில் உருவானது. இந்திய அரசு சட்டம் , 1858 மூலம், ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய அரசின் முழுக் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றனர். இது அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிபுணர்கள் குழு மூலம் இந்தியாவின் மீது பிரிட்டிஷ் பேரரசின் அதிகாரத்தின் தொடக்கமாகும். ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் குறைவான காலத்திற்குள், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்கும் இந்தியர்களைக் கொண்ட ஒரு திறமையான நிர்வாகத்தை ஆங்கிலேயர்கள் உருவாக்கினர்.

அதிகாரத்துவம்

அதிகாரத்துவம் என்ற சொல் பின்வருவனவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டது:

- பணியகம் (பிரெஞ்சு): அதாவது சிறிய மேசைகள்.
- Kratein (கிரேக்கம்): ஆட்சி என்று பொருள்.

எனவே, அதிகாரத்துவம் என்பது அடிப்படையில் அலுவலக அடிப்படையிலான நிர்வாகத்தைக் குறிக்கிறது. மேக்ஸ் வெபர் , ஒரு ஜெர்மன் சமூகவியலாளர் , சமகாலத்தில் அதிகாரத்துவத்தை விமர்சன ரீதியாகக் கருத்தில் கொண்ட முதல் நபர்களில் ஒருவர் (1864-1920). ஒரு சிக்கலான நிறுவனத்தை பகுத்தறிவுடன் ஒழுங்கமைப்பதற்கான ஒரு முறையாக அவர் கருத்தை வகைப்படுத்தினார்.

அதிகாரத்துவத்தின் பண்புகள்

அதிகாரத்துவத்தின் 6 முக்கிய பண்புகள் உள்ளன. அவை: சிறப்பு மற்றும் தொழிலாளர் பிரிவு

அதிகாரத்துவத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் வேலை இருக்கிறது. அந்த குறிப்பிட்ட பகுதியில் அவர்கள் மாஸ்டர்கள் மற்றும் நிபுணர்கள். இங்கு பல்வேறு பணிகளுக்கு வெவ்வேறு நபர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். வேலையின் ஒரு கூறு உடைக்கப்பட்டு வெவ்வேறு நபர்களுக்கு அவர்களின் பங்கைச் செய்ய அல்லது செய்ய வழங்கப்படுகிறது. ஒன்றாக அவர்கள் தங்கள் படைப்புகளை இணைக்கிறார்கள். வேலையைச் சரியாகச் செய்ய முடியும் என்பதற்காகவும் , ஒருவருக்கு எல்லாச் சுமைகளும் வராமல் இருக்கவும் இது செய்யப்படுகிறது. இதுவும் குறைந்த நேரத்தில் அதிக வேலை செய்கிறது.

படிநிலை அதிகார கட்டமைப்புகள்

அதிகாரத்துவம் ஒரு வேலை சங்கிலியைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு நபரும் தங்கள் சொந்த வேலையை சங்கிலியில் கொடுத்துள்ளனர், மேலும் ஒவ்வொருவரின் பணியும் அவர்களின் மூத்தவரால் கவனிக்கப்படும். ஒரு படிநிலையில் , சக்தி மேலிருந்து பாய்ந்து கீழே நெருங்குகிறது. இது ஒழுங்காக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது, ஏனெனில் வேலை சிறந்த முறையில் செய்யப்படலாம் மற்றும் தொடர்பு எளிதாக இருக்கும்.

விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள்

நிலையான நடைமுறைகள் , படிநிலையின் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உள்ள கருவிகளில் தெளிவான , முறையான மற்றும் எழுதப்பட்டவை. தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குள் ஒரு ஓட்டத்துடன் சென்று, யார் பின்தங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்பார்கள். இந்த விதிகள் இல்லாமல் , எதையும் முறையாகச் செய்ய முடியாது. இந்த விதிகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக , விஷயங்களை மிகைப்படுத்தலாம்.

தொழில்நுட்ப திறன் பற்றிய யோசனை

அதிகாரத்துவம் பல அலுவலகங்களைக் கொண்டுள்ளது , ஆனால் அது அவற்றின் விதிகளின் அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட பணிகளை எடுக்கிறது. அதிகாரத்துவம் தனிமனிதன். அங்கு பணிபுரிபவர்களுக்கு ஒருவரையொருவர் சரியாக தெரியாது. போதுமான தகுதி உள்ள ஒருவரை பணியமர்த்த வேண்டும். நீங்கள் பணியமர்த்தப்பட்டதும், உங்கள் செயல்பாடு கண்காணிக்கப்படும். இந்த யோசனை தொழில்நுட்ப திறன்.

ஆள்மாறாட்டம் மற்றும் தனிப்பட்ட அலட்சியம்

உங்களுக்கு யார் தெரியும் , உங்களுக்கு என்ன தெரியும் , நீங்கள் யார் என்பது முக்கியமல்ல , நீங்கள் எப்போதும் வித்தியாசமானவர் , தனித்துவமானவர். இதனால்தான் அனைவரும் ஒரே மாதிரியான வழியைப் பின்பற்றுகிறார்கள். அதிகாரத்துவம் பாகுபாடு காட்டாது. யாருக்கும் சிறப்பு சிகிச்சை அளிக்கப்படுவதில்லை. மற்றவர்கள் செய்வது போல் நீங்களும் செய்ய வேண்டும். இது ஆள்மாறாட்டம் பற்றிய கருத்து.

முறையான எழுதப்பட்ட தகவல்தொடர்பு தரநிலை

அதிகாரத்துவம் தனிப்பட்ட முறையில் உண்மையானதை விட எழுத்துப்பூர்வ தகவல்தொடர்புகளை அதிகம் விரும்புகிறது. இந்த தகவல்தொடர்பு செய்யப்பட்ட சுருக்கங்கள் , அனுப்பப்பட்ட மின்னஞ்சல்கள், காகிதப்பணி போன்றவற்றைப் பொறுத்தது , ஆனால் எழுத்து வடிவில் செய்யப்பட வேண்டும். இங்கே எல்லாம்

முறையான & ஆவணப்படுத்தப்பட்டவை. ஒவ்வொரு சிறிய விவரமும் நேருக்கு நேர் அல்லாமல் எழுத்துப்பூர்வ தகவல் மூலம் செய்யப்பட வேண்டும்.

அரசின் கொள்கைகள்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் கொள்கையில் முடிவுகளை எடுத்தவுடன், அந்த கொள்கைகளை செயல்படுத்தும் பொறுப்பை அதிகாரத்துவம் பெறுகிறது. அரசியல் நிர்வாகி கொள்கை வகுப்பிற்கு தலைமை தாங்குகிறார் , ஆனால் அதை உருவாக்குவதற்கு அவர்களுக்கு அதிகாரத்துவம் தேவை. எனவே , அந்த அரசாங்கக் கொள்கைகளை உருவாக்குவதில் அதிகாரத்துவம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

அமைச்சர்களுக்கு கொள்கையின் விளைவுகள் குறித்து அதிகாரிகள் தேவையான கருத்துக்களை வழங்குகிறார்கள். இது கொள்கைகளின் அனைத்து நேர்மறை மற்றும் எதிர்மறையான தாக்கங்களையும் தருகிறது. அவர்கள் மாற்றுக் கொள்கைகளையும் உருவாக்குகிறார்கள், அதன் பிறகு அமைச்சர் உருவாக்கப்படும் கொள்கைகளை செயல்படுத்தலாம் அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

செயல்பாடுகள்

நிர்வாகத்தை நடத்துவதில் அதிகாரத்துவத்தின் பங்கு

நிர்வாகம் எந்த இடையூறும் இன்றி சிறப்பாக நடைபெறுவதை உறுதி செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு அதிகாரவர்க்கத்திற்கு உள்ளது. அரசாங்கத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகளின்படி நிர்வாகத்தை இயங்கச் செய்கிறார்கள்.

அரசியல் நிர்வாகிகளுக்கு ஆலோசகர்களாக அதிகாரத்துவத்தின் பங்கு

அரசாங்கத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் , அரசாங்கத்தை சுமுகமாக நடத்துவதற்கும் முடிவுகளை எடுப்பதற்கு அரசியல் நிர்வாகிக்கு அதிகாரத்துவம் அறிவுறுத்துகிறது. அரசியல் நிர்வாகிகளுக்கு அரசின் செயல்பாடுகள் குறித்து எந்த அறிவும் இல்லை. எனவே இந்த அதிகாரத்துவத்தினர் அவர்களைச் சரியாக வழிநடத்துகிறார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் அதிகப் படித்தவர்கள்

மற்றும் போதுமான அனுபவமுள்ளவர்கள். அமைச்சர்கள் கூட அரசாங்கக் கொள்கைகளை முறையாகப் பயன்படுத்துவதற்கோ அல்லது பயன்படுத்துவதற்கோ அவர்களின் ஆலோசனையைப் பெறுகிறார்கள். இந்த அதிகாரிகள் அமைச்சர்களுக்கும் போதுமான தகவல்களை வழங்குகிறார்கள்.

சட்டம் இயற்றுவதில் பங்கு

இங்கும் அவர்களுக்கு முக்கிய மறைமுகப் பங்கு உண்டு. அனைத்து மசோதாக்களும் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை, அவை சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான சட்டத்திற்கு அமைச்சர் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். சட்டம் இயற்றுவதற்கான சட்டத்திற்கு தேவையான அனைத்து தகவல்களையும் வழங்குவதற்கு உதவிக்காக அமைச்சர்கள் அரசு ஊழியர்களை தொடர்பு கொள்கின்றனர்.

கொள்கை வகுப்பதில் பங்கு

உருவாக்கப்பட்ட கொள்கைகள் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் சேர்க்கப்பட வேண்டும். இது அரசியல் நிர்வாகிகளின் செயல்பாடு. இந்த அரசியல் கட்சிகள் கொள்கைகளில் உள்ளவற்றை செயல்படுத்துவதற்காக அரசு ஊழியர்களிடம் இருந்து தரவுகளை சேகரிக்கின்றன. இந்த அரசு ஊழியர்கள் அரசியல் நிர்வாகிகளுக்கு கொள்கைகளின் நன்மை தீமைகளை அடையாளம் காண உதவுகிறார்கள். அனைத்து தகுதிகளும் குறைபாடுகளும் ஒவ்வொன்றாகச் சென்ற பிறகு , அரசியல் நிர்வாகி எந்தக் கொள்கையையும் அரசாங்கக் கொள்கையாகத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

பதிவேடு வைப்பதில் பங்கு

அதிகாரத்துவ அதிகாரிகள் அரசாங்க பதிவுகளை பராமரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அரசாங்க நடவடிக்கைகளின் தரவுகளை சேகரித்து வகைப்படுத்துகின்றனர். பொதுக் கொள்கைகள் மற்றும் எதிர்கால முன்னேற்றங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் சமூக-பொருளாதார புள்ளிவிவரங்களையும் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

நிதி நிர்வாகம்

நிதி நிர்வாகங்களில் அதிகாரத்துவம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. மிகக் குறைந்த அறிவைக் கொண்ட அரசியல் நிர்வாகிகள் , நிதித் தீர்வுகள், வரிக் கட்டமைப்புகள் மற்றும் நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக அதிகாரிகளிடமிருந்து ஆலோசனைகளைப் பெறுகிறார்கள். வரிக் கட்டமைப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்கள் வரிகளைச் சேகரித்து, வரிகளை வசூலிக்கும் போது எழுந்த அல்லது எழக்கூடிய சச்சரவுகளைத் தீர்க்கிறார்கள். அவர்கள் அனைத்து ஆவணங்களையும் நிர்வகிக்கிறார்கள்.

மக்கள் தொடர்புகளுக்கான பொறுப்பு

பொது மக்களுடன் உறவைப் பேணுவது அதிகாரவர்க்கத்தின் பொறுப்பாகும். அமைச்சர்கள் எப்படியோ அவர்களைச் சார்ந்து இருக்கிறார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் கொள்கை தொடர்பான தங்கள் முடிவுகளை தெரிவிப்பார்கள் மற்றும் பொதுமக்களின் நலன்கள் , கருத்துகள் மற்றும் தேவைகளைத் தெரிவிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். மக்களுடன் நேரடியாக தொடர்பு கொள்ளும் முக்கிய முகவர்கள் அரசு ஊழியர்கள். அவர்கள் இரு வழி இணைப்பை வழங்குகிறார்கள். அவர்கள் மக்களின் தேவைகள் தொடர்பாக அரசாங்கத்துடன் தொடர்புகொள்வதுடன் , அரசாங்கத்தால் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை மக்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். எனவே , அதிகாரத்துவம் இங்கே ஒரு செயலில் பங்கு வகிக்கிறது.

வரி வசூல் மற்றும் நிதி நன்மைகளை வழங்குதல்

அரசு ஊழியர்கள் நிதி நிர்வாகங்கள் தொடர்பாக அரசியல் நிர்வாகிகளுக்கு ஆலோசனை வழங்குகின்றனர். அவர்கள் வரி நிர்வாகங்கள், தகராறு தீர்வுகள் , வரிகளை திரும்பப் பெறுதல் போன்றவற்றைப் பற்றிய ஆலோசனைகளை வழங்குகிறார்கள். பட்ஜெட் மற்றும் வரிவிதிப்பு முன்மொழிவுகளையும் அவர்கள் தயாரிக்கிறார்கள். அவர்கள் மக்களுக்கு மானியங்கள் , வரி நிவாரணங்கள் மற்றும் பல கவலைகளை வழங்குகிறார்கள்.

நிலையான சம்பளம்

அதிகாரத்துவத்திலிருந்து ஒவ்வொரு தனிநபரும் ஒரு நிலையான தொகையைப் பெறுகிறார்கள். ஏற்பாட்டின் நேரத்திலேயே, அவர் தனது வேலைக் கடமையின் தன்மை மற்றும் அளவைப் பொறுத்து , ஊதியத்தின் அளவைப் பங்கிட்டார். முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வகை நிர்வாகச் சங்கிலியுடன் இடம் பெற்றுள்ள அனைத்து அரசு ஊழியர்களும் ஒரே அளவிலான ஊதியத்தில் அமைக்கப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு தொழிலும் குறிப்பிட்ட உதவித்தொகைக்கு அவர்களைத் தகுதிப்படுத்துகிறது.

நீதித்துறை பணி

நிர்வாக சமயங்கு ஏற்பாட்டின் வளர்ச்சி , அதன் கீழ் சில வகையான வழக்குகள் மற்றும் கேள்விகள் தலைவரால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றன, மேலும் அதிகாரத்துவத்தின் விரிவாக்கப்பட்ட அரை-நீதித்துறை பணியின் ஊற்றாக உள்ளது. மானியங்கள், உரிமங்கள், கட்டணச் சலுகைகள் , தரநிலைகள் மற்றும் பலவற்றை வழங்குதல் உள்ளிட்ட சர்ச்சைகள் தற்போது அரசு ஊழியர்களால் தீர்க்கப்படுகின்றன.

சிவில் சேவை மற்றும் பொது சேவை

சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் பப்ளிக் சர்வீஸ் இடையே உள்ள வேறுபாடு

சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் பொது சேவை என்ற சொற்கள் மிகவும் ஒத்த கருத்துகளைக் குறிக்கின்றன , ஆனால் இரண்டிற்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு உள்ளது. சிவில் சர்வீஸ் ஒரு சிவில் ஊழியரால் செய்யப்படுகிறது , பொதுத் துறைக்காக வேலை செய்யும் நாட்டின் அரசாங்கத்தால் பணியமர்த்தப்பட்ட ஒரு அதிகாரி ; மாறாக, பொதுச் சேவையானது , மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கும் பொதுக் கடமைகளைச் செய்வதற்கும் அரசாங்கத்தின் உறுப்பினரால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு பொது ஊழியரால் செய்யப்படுகிறது. அரசு ஊழியர்கள் பல்வேறு அரசாங்கத் துறைகள் மற்றும் அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் உயர்தர பணியாளர்கள் மற்றும் அவர்களின் கடமைகள் அவர்களின் பங்கு மற்றும் பதவிக்கு ஏற்ப

மாறுபடும். பொது ஊழியர்கள் உயர் பதவியில் இல்லை மற்றும் மக்கள் மற்றும் சமூகத்தின் மிகவும் தேவைப்படும் பிரிவுகளுக்கு அடிப்படை சேவைகளை வழங்குகிறார்கள்.

சிவில் சேவை என்பது அனைத்து குடிமக்களுக்கும் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் சேவையாகும். இது பொது மக்களின் நலனுக்காக செயல்படும் அரசு ஊழியர்கள் , தகுதிக்காக தங்கள் பதவிகளை அடைந்த மிகவும் திறமையான நபர்களால் செய்யப்படுகிறது. சிவில் சேவையால் வழங்கப்படும் சில சேவைகள் பின்வருமாறு:

- ஓய்வூதியம் மற்றும் சலுகைகளை செலுத்துதல்;
- சிறைகளை இயக்குதல் மற்றும் நிர்வகித்தல்;
- ஓட்டுநர் உரிமம் வழங்குதல்;
- சர்வதேச நிறுவனங்கள் மற்றும் வெளிநாடுகளில் அரசாங்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்; மற்றும்
- வேலைவாய்ப்பு சேவைகளை நிர்வகித்தல்.

அரசு ஊழியர்கள் நாட்டின் சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டிய அதிகாரத்துவம் மற்றும் நாட்டின் மற்றும் அதன் குடிமக்களின் உயர்ந்த நலன்களை மேம்படுத்தும் வகையில் செயல்பட வேண்டும். சிவில் சேவையானது அனைத்து குடிமக்களுக்கும் அடிப்படை சேவைகளை வழங்குவதற்கும் அதன் பல்வேறு துறைகள் அனைத்தையும் திறம்பட இயக்குவதற்கும் அரசாங்கத்தை அனுமதிக்கிறது.

சிவில் சேவையைப் போலவே , பொதுச் சேவை என்பது சமூகத்தின் மிகவும் தேவைப்படும் பிரிவு உட்பட , அதன் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட அனைத்து தனிநபர்களுக்கும் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் சேவையாகும். இது பொது ஊழியர்களால் செய்யப்படுகிறது மற்றும் இது போன்ற சேவைகளை உள்ளடக்கியது:

- மருத்துவ உதவியாளர்கள்;
- தீயணைப்பு படைகள்;
- காவல்; மற்றும்

• விமானப்படை.

இப்போது குறிப்பிடப்பட்ட உத்தியோகபூர்வ அமைப்புகளின் உறுப்பினர்களைத் தவிர , பொது ஊழியர்கள் திறமையான அல்லது தகுதி வாய்ந்த நபர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உண்மையில், அவர்கள் பல்வேறு பணிகளைச் செய்ய முடியும் - தன்னார்வத் தொண்டு உட்பட - குறிப்பிட்ட திறன்கள் தேவையில்லை, ஆனால் அவை குடிமக்களுக்கு அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் சேவைகளுக்குள் அடங்கும். இத்தகைய சேவைகள் அரசாங்கத்தின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட அனைத்து நபர்களுக்கும் , தேவையுள்ள நபர்கள் உட்பட அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும். சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் பப்ளிக் சர்வீஸ் இடையே உள்ள

ஒற்றுமைகள்

சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் பொது சேவை ஆகியவை மிகவும் ஒத்த கருத்துக்கள். உண்மையில் , இரண்டு சேவைகளும் அரசாங்கத்தால் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் அல்லது அரசாங்கத்தின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட அனைத்து நபர்களுக்கும் வழங்கப்படுகின்றன மற்றும் இரண்டும் நாட்டின் சமூக சூழலை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இரண்டுக்கும் இடையிலான முக்கிய ஒற்றுமைகள் பின்வருமாறு:

- இரண்டு வேலைகளும்/சேவைகளும் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளுடன் இணைக்கப்பட்டு , மக்கள் மற்றும் மாநிலத்தின் நலனுக்காகச் செய்யப்படுகின்றன;
- அரசு ஊழியர்கள் மற்றும் பொது ஊழியர்கள் அரசாங்கத்தால் பணியமர்த்தப்படுகிறார்கள் - அரசு ஊழியர்கள் மிக உயர்ந்த பதவிகளை வகித்தாலும்; மற்றும்
- சிவில் சேவை மற்றும் பொதுச் சேவையானது நாட்டை (எந்த நாட்டையும்) ஒரு சிறந்த இடமாக மாற்றுவதையும் , அதன் எல்லைகளுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் மாநிலத்தின் உருவத்தை ஊக்குவிப்பதையும், மக்களின் பொதுவான வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

சிவில் சேவைக்கும் பொது சேவைக்கும் இடையே உள்ள முக்கிய வேறுபாடு பொறுப்பின் அளவு மற்றும் பொதுமக்கள் மற்றும் அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கப்படும் பல்வேறு பணிகளைப் பற்றியது:

நாட்டிற்குள் வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும் அனைத்து செயல்பாட்டு பணிகளையும் சுமுகமாக வழங்குவதை உறுதி செய்யும் நோக்கத்துடன் முக்கிய அரசாங்க கடமைகளை நிர்வகிக்கும் உயர்தர பணியாளர்கள் அரசு ஊழியர்கள். மாறாக, பொது ஊழியர்கள் தரவரிசையில் குறைந்த இடங்களை ஆக்கிரமித்து எளிமையான பணிகளைச் செய்கிறார்கள்;

காவல்துறை அதிகாரிகள் மற்றும் தீயணைப்பு வீரர்கள் போன்ற பொது ஊழியர்கள் தங்கள் பணிகளில் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு பல்வேறு பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் , ஆனால் அனைத்து பொது ஊழியர்களும் அதிக தகுதி அல்லது பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டியதில்லை. மாறாக , அனைத்து அரசு ஊழியர்களும் உயர் தகுதி மற்றும் கல்வி மற்றும் தொழில் அனுபவம் பெற்றிருக்க வேண்டும்; மற்றும்

சிவில் சேவை என்பது மிகவும் திறமையான நபர்களால் செய்யப்படுகிறது, அவர்கள் பல சோதனைகள் மற்றும் தேர்வுகளில் தேர்ச்சி பெற்று தங்கள் வேலையைப் பெறுகிறார்கள் மற்றும் தகுதியின் அடிப்படையில் மட்டுமே நியமிக்கப்படுகிறார்கள். மாறாக , பொதுச் சேவையாளர்கள் , பொருத்தமான கல்வி அல்லது தொழில்முறைத் தகுதிகள் இல்லாவிட்டாலும் , தேர்வுகள் மற்றும் நேர்காணல்களில் தேர்ச்சி பெறுவதன் மூலம் தங்கள் வேலையைப் பெற முடியும்.

அகில இந்திய சேவை:

இந்திய நிர்வாக சேவை (IAS), இந்திய காவல் சேவை (IPS) மற்றும் IFoS ஆகியவை அகில இந்திய சேவைகளின் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளாகும். அகில இந்திய சேவைகளின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் , விண்ணப்பதாரர்கள் மத்திய அரசால் A

கிரேடு பதவியில் பணியமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். இருப்பினும் , வேட்பாளர்களை இடுகையிடுவது வெவ்வேறு மாநில அரசாங்கங்களின் கீழ் வைக்கப்படுகிறது. AIS இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆட்சேர்ப்பு செயல்முறை "கிழக்கிந்திய" நிறுவனத்தின் "இயக்குனர்கள் நீதிமன்றத்தால்" அப்போது கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இந்த ஆய்வு AIகளின் சுருக்கமான வரலாறு மற்றும் அகில இந்திய சேவைகளின் பட்டியல் மற்றும் அவற்றின் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு ஆகியவற்றின் மீது கவனம் செலுத்துகிறது.

கண்ணோட்டம் மற்றும் சுருக்கமான வரலாறு

AIS என்பது அரசாங்க சேவைகளின் குழுவாகும் , இதில் இந்திய குடிமக்கள் ஐஏஎஸ் , ஐபிஎஸ் அல்லது ஐஎஃப்ஓஎஸ் கிளையில் கிரேடு ஏ அதிகாரியாக நியமிக்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பைப் பெறுகிறார்கள். இது முதன்முதலில் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது , பின்னர் அது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் CoD ஆல் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இது பிரிட்டிஷ் காலத்தில் உடன்படிக்கை செய்யப்பட்ட "சிவில் சர்வீசஸ்" என்று பெயரிடப்பட்டது. 1947 இல், இது அகில இந்திய சேவைகள் (AIS) என பெயரிடப்பட்டது. ICS ஐ 1947 இல் IAS ஆல் மாற்றப்பட்டது. அதோடு , IP ஐ IPS ஆல் மாற்றப்பட்டது. இந்திய வன சேவை (IFS) 1963 இல் உருவாக்கப்பட்டது, அது 1966 இல் செயல்பாட்டுக்கு வந்தது. AIS இன் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் , உறுப்பினர்கள் மையத்தின் மூலம் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்படுவதோடு அவர்களின் சேவைகளும் பல்வேறு மாநிலங்களின் கீழ் வைக்கப்படுகின்றன. மாநில மற்றும் மைய கேடரின் கீழ் பணியாற்ற உறுப்பினர்கள் பொறுப்பு என்றும் அது கூறுகிறது. அதிகாரத்துவத்தின் ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்வதற்கும், அகில இந்திய குணாதிசயத்தின் சேவைகளை உறுதி செய்வதற்கும் புதிய பணியாளர்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் கொள்கையை மத்திய அரசு சமீபத்தில் அறிவித்துள்ளது.

சக்தி, நோக்கம் மற்றும் பொறுப்புகள்

இந்த அனைத்திந்திய சேவைகளின் அதிகாரம் , நோக்கம் மற்றும் பொறுப்புகள் அகில இந்திய சேவைகள் சட்டம் , 1951 இல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன, இது சேவை நிலைமைகள் மற்றும் நியமிக்கப்பட்ட ஆட்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்கான வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை உருவாக்க மாநில அரசுகளின் ஆலோசனையுடன் இந்திய அரசாங்கத்தை அங்கீகரிக்கிறது. அகில இந்திய சேவைகளுக்கு. அனைத்திந்திய சேவை (நடத்தை) விதிகள் , 1968, அகில இந்திய சேவைகளை நிர்வகிக்கிறது, இது ஒட்டுமொத்தமாக அரசு ஊழியருக்கான நடத்தை விதிகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

இந்திய நிர்வாக சேவை (IAS)

- இந்திய நிர்வாக சேவை என்பது மற்ற இரண்டு சேவைகளில் ஒன்று, அதாவது இந்திய வன சேவை மற்றும் இந்திய காவல் சேவை.
- ஐஏஎஸ் அதிகாரிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விண்ணப்பதாரர்கள் அரசாங்க விவகாரங்களை நிர்வகிக்கப் பயிற்சி பெற்றவர்கள். ஒவ்வொரு அரசு ஊழியரும் ஒரு குறிப்பிட்ட அலுவலகத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர், அந்தக் குறிப்பிட்ட பகுதியில் கொள்கைகளை வகுத்து செயல்படுத்துவது முக்கியப் பொறுப்பாகும்.
- கொள்கை சிக்கல்கள் அமைச்சரின் ஒப்புதலுடன் நிர்வாக அலுவலகத்தின் நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் இந்தப் பதவியில் வடிவமைக்கப்பட்டு, மாற்றியமைக்கப்பட்டு, விளக்கப்படுகின்றன. அதிகாரியின் ஆலோசனையின் பேரில் , கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதும் செய்யப்படுகிறது. அரசாங்கப் பொறிமுறையின் கொள்கை வகுக்கும் விடயங்கள் சிவில் ஊழியர் தரத்தைப் பொறுத்தது.
- செயல்படுத்தும் செயல்முறை மேற்பார்வை மற்றும் வருகை/சுற்றுலா ஆகியவை அடங்கும். கள உத்தியோகத்தர்களுக்கு பெரும் நிதி ஒதுக்கப்படுவதை மேற்பார்வையிடுவது மற்றும்

சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் பாராளுமன்றத்தில் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டும்.

இந்திய நிர்வாக சேவையின் தரவரிசைகள்

ஒரு ஐஏஎஸ் அதிகாரி தனது பதவிக் காலத்தில் வகிக்கும் பதவிகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கேபினட் செயலர் முதலிடத்தில் உள்ளார்

• செயலாளர்/கூடுதல் செயலாளர்

• இணைச் செயலாளர்

• இயக்குனர்

• துணைச் செயலாளர்

• ஜூனியர் ஸ்கேல் அதிகாரிகள்

• சிவில் சேவைகளில் பணி மூப்பு அடிப்படையில் அரசு ஊழியர்களுக்கு பதவிகள் வழங்கப்படுகின்றன.

ஜூனியர் ஸ்கேல் அதிகாரி

• ஒரு ஐஏஎஸ் அதிகாரி , இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தகுதிகாண் அதிகாரியாக மாநிலத்தில் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிறார்.

இந்த இரண்டு வருடங்களில் , அதிகாரி பயிற்சி பள்ளிகள் , கள் அலுவலகங்கள், செயலகம் அல்லது மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் அலுவலகத்தில் செலவிடுகிறார்.

• அவள்/அவர் சப்-டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட்டாக நியமிக்கப்பட்டு , அவருக்கு/அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியில் வளர்ச்சிப் பணிகள் போன்ற சட்டம் , ஒழுங்கு மற்றும் பொது நிர்வாகத்தை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மூத்த அளவிலான அதிகாரி

ஜூனியர் ஸ்கேல் அதிகாரியாக 2 ஆண்டுகள் தகுதிகாண் காலகட்டத்திற்குப் பிறகு , அவள்/அவர் சீனியர் ஸ்கேலுக்கு மாறுகிறார், அங்கு அவர்/அவர் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் , பொது நிறுவன நிர்வாக இயக்குநர் அல்லது ஒரு துறையின் இயக்குநராக செயல்படுகிறார்.

மூத்த அளவுகோல் பின்வரும் பெயர்களைக் கொண்டுள்ளது:

- மூத்த கால அளவு (இணை செயலாளர்)
- ஜூனியர் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் கிரேடு (கூடுதல் செயலாளர்)
- தேர்வு தரம் (சிறப்பு செயலாளர்)
- மூத்த அளவிலான அதிகாரிகள் 13 ஆண்டுகள் வழக்கமான சேவைக்குப் பிறகு தேர்வு தர அதிகாரிகளாக பதவி உயர்வு பெறுகிறார்கள்.

சூப்பர் டைம் ஸ்கேல்

மாநிலங்களுக்குள்ளேயே ஒரு அரசு ஊழியருக்கு அடுத்த பதவி உயர்வு கமிஷனர் மற்றும் செயலாளராக இருக்கும் , அது 16 ஆண்டுகள் வழக்கமான சேவைக்குப் பிறகு வழங்கப்படும். சூப்பர் டைம் அளவுகோலுக்கு மேல் 24 ஆண்டுகள் வழக்கமான சேவைக்குப் பிறகு, சில மாநிலங்களில் முதன்மைச் செயலாளர்கள்/நிதி ஆணையர்களாக பதவி உயர்வு பெற்று ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிக்கு மேல் சூப்பர் டைம் ஸ்கேலுக்கு உரிமை உண்டு.

ஐஏஎஸ்ஸின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்கள்

- ஒரு அரசு ஊழியராக , அதிகாரி மற்றொரு நாட்டில் அல்லது சர்வதேச மன்றத்தில் இந்திய அரசாங்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார். அரசாங்கத்தின் சார்பாக ஒப்பந்தங்களில் கையொப்பமிடுவதற்கு துணைச் செயலாளராக ஒரு அதிகாரியும் காரணம்.
- ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பல செயலாளர்கள்/முதன்மைச் செயலாளர்கள் மற்றும் ஒரு தலைமைச் செயலாளர் மட்டுமே உள்ளனர். சில மாநிலங்களில் , நிதிச் செயலர் , உள்துறைச் செயலர் , வளர்ச்சி ஆணையர்கள் போன்ற மற்றவர்களை விடச் செயலர்கள் பதவி மிகவும் மதிப்புமிக்கதாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் முதன்மைச் செயலாளராக சம்பளத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.
- மாநிலத்தின் தலைமைச் செயலாளர் ஒரு அரசு ஊழியர் அடையக்கூடிய உயர் பதவியாகும் , மேலும் தலைமைச் செயலாளருக்கு கூடுதல் தலைமைச் செயலாளர்கள் உதவலாம். புது

தில்லி போன்ற சில மாநிலங்களில்/பணியாளர்களில் , நிதி ஆணையர் மற்றும் கூடுதல் தலைமைச் செயலாளர்கள் போன்ற உயர் பதவி வகிக்கும் செயலாளர்கள் தலைமைச் செயலாளரின் அதே ஊதியத்தைப் பெறுகின்றனர்.

- மாவட்டத்தில், மிகவும் மூத்த நபர் ஆட்சியர் அல்லது துணை ஆணையர் (DC) அல்லது மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் (DM). கலெக்டர் அல்லது துணை ஆணையர் (டிசி) அல்லது மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் (டிஎம்) மாவட்டத்தின் வளர்ச்சி செயல்பாடுகளை உள்ளடக்கிய விவகாரங்களைக் கையாளுகிறார்.

- DM/C/DM, குறிப்பிட்ட திட்டங்கள் , சர்ச்சைக்குரிய இடங்களை ஆய்வு செய்ய அனைத்து கிராமப்புறத் துறைகளுக்கும் அவசியம் வருகை தருகிறது மற்றும் பயணத்தின் போது மக்களின் பிரச்சனைகளை நிவர்த்தி செய்கிறது.

- பிரிவு மட்டத்தில் , பிரதேச ஆணையர் அவர்/அவரது பிரிவின் பொறுப்பில் உள்ளார். சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு மற்றும் பொது நிர்வாகம் மற்றும் வளர்ச்சிக் கடமைகளை கவனிப்பது அவளது/அவரது பொறுப்பு.

- வருவாய் வாரியத்தின் தலைவர் பிரதேச ஆணையருக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்கிறார்.

இந்திய வன சேவை (FS)

இந்திய வன சேவை என்பது இந்திய காவல் சேவை மற்றும் இந்திய நிர்வாக சேவை ஆகிய மற்ற இரண்டு சேவைகளுடன் அகில இந்திய சேவைகளில் ஒன்றாகும்.

வரலாறு

அறிவியல் பூர்வமான வன மேலாண்மையைக் கொண்ட ஆரம்ப நாடுகளில் ஒன்று இந்தியா. ஆங்கிலேயர்கள் 1864 ஆம் ஆண்டு இம்பீரியல் வனத் துறையை நிறுவினர். முதல் இம்பீரியல் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் காடுகளின் ஜெர்மானியர் டாக்டர் டீரிச் பிராண்டிஸ் ஆவார். 1867 ஆம் ஆண்டில் , இம்பீரியல்

வனவியல் சேவை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1867 முதல் 1885 வரை, காடுகளின் இம்பீரியல் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலாக இருந்த அதிகாரிகளுக்கு பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனியில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. 1885 முதல் 1905 வரை, அவர்கள் கூப்பர்ஸ் ஹில் லண்டனில் பயிற்சி பெற்றனர். 1905 முதல் 1926 வரை, கேம்பிரிட்ஜ், ஆக்ஸ்போர்டு மற்றும் எடின்பர்க் பல்கலைக்கழகங்களால் பயிற்சி செய்யப்பட்டது. 1927 முதல் 1932 வரை, வன அதிகாரிகளுக்கு 1906 இல் நிறுவப்பட்ட டேராடூனில் அமைந்துள்ள இம்பீரியல் வன ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தில் (FRI) பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. இந்திய வனக் கல்லூரி 1938 இல் டேராடூனில் நிறுவப்பட்டது.

இந்திய அரசு சட்டம் 1935 மூலம் வனத்துறை மாகாணப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது , அதுவரை அது மத்திய அரசால் நிர்வகிக்கப்பட்டது, அதன் பிறகு இம்பீரியல் வனவியல் சேவைக்கான ஆட்சேர்ப்பு நிறுத்தப்பட்டது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு , இந்திய வன சேவை (IFS) (இன்றைய IFS) 1966 ஆம் ஆண்டு அகில இந்திய சேவைகள் சட்டம் 1951 இன் கீழ் வன ஆதாரங்களைப் பாதுகாத்தல் , பாதுகாத்தல் மற்றும் மறுசீரமைப்பதற்காக நிறுவப்பட்டது.

வனப் பகுதி ஒரே நேரத்தில் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் இந்தியாவில் 635,400 கிமீ காடுகள் உள்ளன , இது நாட்டின் 19.32 சதவீதமாகும்.

இந்திய வன சேவையின் தரவரிசைகள்

இந்திய வன சேவையின் தரவரிசைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

- தகுதிகாண் அதிகாரி
- பிரதேச வன அலுவலர் (DFOக்கள்)
- காடுகளின் துணைப் பாதுகாவலர், வனப் பாதுகாவலர்(CFs)
- காடுகளின் தலைமைப் பாதுகாவலர் (CCFs)
- கூடுதல் முதன்மை தலைமைப் பாதுகாவலர் (Addl.PCCFs)

• முதன்மைத் தலைமைப் பாதுகாவலர் (PCCF) (ஒரு மாநிலத்தில் மிக உயர்ந்த பதவி)

• வன இயக்குநர் ஜெனரல் (DGF - மையத்தில் மிக உயர்ந்த பதவி மற்றும் மாநிலங்களின் மூத்த- PCCF களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது)

IFS இன் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்கள்

IFSக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விண்ணப்பதாரர்கள் இந்திரா காந்தி தேசிய வன அகாடமியில் பயிற்சி பெற்றவர்கள். நாட்டிலுள்ள மிகவும் கடினமான நிலப்பரப்புகளில் பணியாற்றும் அளவுக்கு அதிகாரிகள் கடுமையாகப் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறார்கள்.

இந்திய வனச் சேவைக்குக் கடமையைச் செய்ய சிறந்த நிர்வாகத் திறனுடன் தீவிர தொழில்நுட்ப அறிவும் தேவை.

மத்திய செயலகம் , மாநிலச் செயலகங்கள் மற்றும் மத்திய பணியாளர் திட்டத்தின் கீழ் பல்வேறு பணிகளில் மூத்த பதவிகளை ஒப்படைப்பதுடன், IFS அதிகாரிகள் காடுகள் , வனவிலங்குகள் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மேலாண்மை தொடர்பான பல சர்வதேச மற்றும் தேசிய நிறுவனங்களிலும் பணிபுரிகின்றனர்.

• ஐக்கிய நாடுகளின் உணவு மற்றும் விவசாய அமைப்பு

• ஒருங்கிணைந்த மலை வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச மையம்

• சார்க் வனவியல் மையம், இந்திய வன ஆய்வு

• இந்திய வனவிலங்கு நிறுவனம் , இந்திய வன ஆராய்ச்சி மற்றும் கல்வி கவுன்சில் (ICFRE)

• இந்திரா காந்தி தேசிய வன அகாடமி (IGNFA)

• வனக் கல்வி இயக்குநரகம்

• வனவிலங்கு குற்றக் கட்டுப்பாட்டுப் பணியகம் (WCCB) மற்றும் பல.

இந்திய போலீஸ் சர்வீஸ் (ஐபிஎஸ்)

இந்தியக் காவல் சேவை (ஐபிஎஸ்) அகில இந்தியச் சேவைகளில்

ஒன்றாக இருப்பதால் , பொதுப் பாதுகாப்பு , உள் பாதுகாப்பு , சட்டம்

மற்றும் ஒழுங்கு ஆகியவற்றுக்குப் பொறுப்பாகும்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு (1948), இம்பீரியல் போலீஸ் (ஐபி) இந்திய போலீஸ் சேவையால் மாற்றப்பட்டது. இந்தியக் காவல் சேவையானது ஒரு சட்ட அமலாக்க நிறுவனம் அல்ல , ஆனால் அது எந்த ஏஜென்சியைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து மூத்த காவல்துறை அதிகாரிகளுக்கும் சொந்தமான அமைப்பாகும்.

ஒரு ஐபிஎஸ் அதிகாரி பல உயிருக்கு அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்கிறார் மற்றும் கடுமையான நிலைமைகளுக்கு ஆளாகிறார். இந்தியக் காவல் சேவையின் காவல்துறைத் தலைமை இயக்குநரிடம் முழு மாநிலத்தின் ஒட்டுமொத்த சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு பொறுப்பு உள்ளது, அதே நேரத்தில் முழு மாவட்டத்திற்கான காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் மற்றும் துணை ஆணையர் அல்லது பெருநகரங்கள் அல்லது முழு நகரத்திற்கான காவல் ஆணையர் முறையே . போலீஸ் கமிஷனராக ஐபிஎஸ் அதிகாரி ஒருவர் மாஜிஸ்திரேட் அதிகாரத்தை அனுபவிக்கிறார்.

இந்திய காவல்துறை சேவை (IPS) இந்திய நிர்வாக சேவைக்கு (IAS) சமமாக இல்லாவிட்டாலும் , மாநிலத்திலோ அல்லது அரசாங்கத்திலோ பதவி உயர்வுக்கான அதிகாரம் , அதிகாரம் மற்றும் வேகம் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு IAS க்கு அருகில் வரும் ஒரே சேவையாகும். இந்தியா.

இந்திய போலீஸ் சேவையின் (ஐபிஎஸ்) தரவரிசைகள்

ஒரு ஐபிஎஸ் அதிகாரி அவர்/அவர் பணியில் இருந்த காலத்தில் அவர் பொறுப்பேற்கும் பதவிகள் பின்வருமாறு.

- உதவிக் காவல் கண்காணிப்பாளர் (2 வருட நன்னடத்தைக்கான துணைப் பிரிவு)
- காவல் கண்காணிப்பாளர் அல்லது காவல்துறை துணை ஆணையர் (4 வருட சேவைக்குப் பிறகு)
- ஜூனியர் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் கிரேடு (9 வருட சேவைக்குப் பிறகு)
- தேர்வு தரம் (13 வருட சேவைக்குப் பிறகு)

- துணைக் காவல் கண்காணிப்பாளர் அல்லது கூடுதல் காவல் ஆணையர் (14 ஆண்டுகள் பணிக்குப் பிறகு)
- இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ் (18 வருட சேவைக்குப் பிறகு)
- கூடுதல் காவல்துறை இயக்குநர் (25 வருட சேவைக்குப் பிறகு)
- இறுதியாக, டைரக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ் (30 வருட சேவைக்குப் பிறகு)

காவல்துறை இயக்குநர் ஜெனரல் மற்றும் காவல்துறை ஆணையர் சென்னை, டெல்லி, கொல்கத்தா, மும்பை போன்ற மாநிலத்தின் அல்லது பெருநகர நகரங்களின் முழு காவல்துறையின் தலைவராக உள்ளார், மேலும் அவருக்குக் கீழே கூடுதல் டிஜிபி அல்லது சிறப்பு காவல் ஆணையர் வருகிறார். இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் அல்லது காவல்துறை இணை ஆணையர் குற்றப் புலனாய்வுத் துறை , சிறப்புப் பிரிவு போன்ற சிறப்புப் போலீஸ் படையின் தலைவராக இருப்பார்.

மத்திய சேவைகள்

மத்திய சேவைகளின் A குழுவில் பல சேவைகள் உள்ளன. யுபிஎஸ்சி தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ள பல மாணவர்கள் , மத்திய சேவைகள் குழு A-யில் எத்தனை சேவைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து அடிக்கடி ஆச்சரியப்படுவதுண்டு? நீங்கள் அவர்களில் ஒருவராக இருந்தால் , நீங்கள் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அனைத்து குரூப் ஏ மத்திய சேவைகளின் பட்டியல் இங்கே. சில பிரபலமான குழு A சேவைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன இந்தக் கட்டுரையில் முன்பு கூறியது போல் , குரூப் ஏ மத்திய சேவைகள், ஐஏஎஸ் தயாரிப்பில் ஈடுபடும் போது வேட்பாளர்களால் குறிவைக்கப்படும் மிகவும் விரும்பத்தக்க பதவிகளில் ஒன்றாகும். UPSC தேர்வுகளை வழங்குவதன் மூலம் நீங்கள் ஒரு பகுதியாக இருக்கக்கூடிய மிகவும் மரியாதைக்குரிய சேவைகள் இவை. குழு A சேவைகளுக்கான நியமனங்கள் இந்திய ஜனாதிபதியால்

செய்யப்படுகின்றன; இந்த உண்மை இந்த சேவைகளின் மகத்துவத்தை மேலும் காட்டுகிறது.

எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை (பிஎஸ்எஃப்)

பெயர் குறிப்பிடுவது போல , பாகிஸ்தான் மற்றும் வங்கதேசத்துடனான இந்திய எல்லைகளை பாதுகாப்பது பாதுகாப்புப் படை. எல்லைகளைக் காக்கும் மிகப்பெரிய படைகளில் இதுவும் ஒன்று. BSF இல் சேர , நீங்கள் ஆண்டுதோறும் நடத்தப்படும் உதவி கமாண்டன்ட் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். இது இந்தியாவின் மிகவும் மரியாதைக்குரிய ஆயுதப் படைகளில் ஒன்றாகும் மற்றும் குழு A மத்திய சேவைகளின் கீழ் வருகிறது.

இந்திய வெளியுறவு சேவை (IFS)

இந்திய வெளியுறவு சேவை என்பது இந்தியாவில் இராஜதந்திரம் மற்றும் வெளிநாட்டு உறவுகளை நிர்வகிக்கும் சிவில் சேவையாகும். நீங்கள் இந்திய வெளியுறவுத் துறையின் ஒரு பகுதியாக இருந்தால் , நீங்கள் டெல்லியில் உள்ள வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் தலைமையகம் மற்றும் பிரதமர் அலுவலகத்தில் பணியமர்த்தப்படுவீர்கள். நீங்கள் IFS க்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு , முசோரியில் உள்ள லால் பகதூர் சாஸ்திரி நேஷனல் அகாடமி ஆஃப் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனில் நீங்கள் ஒரு அடித்தளப் படிப்பை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இந்திய ரயில்வே சேவைகள்

இந்திய இரயில்வே என்பது ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான ஊழியர்களைக் கொண்ட அரசாங்க அமைப்பாகும் , மேலும் இது உலகின் நான்காவது பெரிய ரயில்வே நெட்வொர்க் ஆகும். இந்திய ரயில்வேயில் நீங்கள் பெறக்கூடிய பல குரூப் ஏ சென்ட்ரல் சேவைகள் உள்ளன. இந்திய ரயில்வேயில் உள்ள சில மத்திய சேவைகள்:

இந்திய ரயில்வே கணக்கு சேவை (IRAS)

இந்திய ரயில்வே மருத்துவ சேவைகள் (IRMS)

இந்திய ரயில்வே பணியாளர் சேவை (IRPS)

இந்திய ரயில்வே பொறியாளர்கள் சேவை (IRSE)

மின் பொறியாளர்களின் இந்திய ரயில்வே சேவை (IRSEE)

மெக்கானிக்கல் இன்ஜினியர்களின் இந்திய ரயில்வே சேவை (IRSME)

சிக்னல் பொறியாளர்களின் இந்திய ரயில்வே சேவை (IRSSE)

இந்திய ரயில்வே ஸ்டோர்ஸ் சர்வீஸ் (IRSS)

இந்திய இரயில்வே போக்குவரத்து சேவை (IRTS)

இந்திய ரயில்வேயில் ஒரு பதவியைப் பெற , நீங்கள் RRB தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும்.

இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு சேவை (IA&AS)

இந்திய தணிக்கைகள் மற்றும் கணக்குகள் சேவை (IA&AS) என்பது ஒரு குழுப் A மத்திய சேவையாகும் , அங்கு நீங்கள் CAG எனப்படும் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலின் கீழ் நிர்வாக அதிகாரத்தின் எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் பணிபுரிகிறீர்கள். வணிகப் பின்னணி கொண்ட விண்ணப்பதாரர்களுக்கு இது சிறந்த சேவைகளில் ஒன்றாகும் , ஏனெனில் வேலை தணிக்கையை உள்ளடக்கியது , இது வணிக மாணவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த விஷயம். பணியமர்த்தப்படுவதற்கு நீங்கள் UPSC தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். உங்கள் தேர்வுக்குப் பிறகு, ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தின் சிம்லாவில் உள்ள தேசிய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு அகாடமியில் உங்கள் பயிற்சியை முடிக்க வேண்டும்.

இந்திய தபால் சேவை (ஐபிஓஎஸ்)

இந்திய தபால் சேவை இந்திய அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் அனைத்து அஞ்சல் தொடர்பான சேவைகளையும் உள்ளடக்கியது. தபால் துறை இந்தியாவில் அஞ்சல் முறையை இயக்குகிறது , மேலும் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு இந்திய அஞ்சல் சேவைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விண்ணப்பதாரர்கள் இந்திய பதவியில் பணிபுரியலாம். இந்திய தபால் சேவைகள் குழு A மத்திய சேவையின் கீழ் வருகின்றன , மேலும் இராணுவ தபால் சேவை ,

மின்னணு இந்திய அஞ்சல் ஆணை மற்றும் பல சேவைகளை உள்ளடக்கியது.

மத்திய சேவைகள்

மத்திய சேவைகளின் A குழுவில் பல சேவைகள் உள்ளன. யுபிஎஸ்சி தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ள பல மாணவர்கள் , மத்திய சேவைகள் குழு A-யில் எத்தனை சேவைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து அடிக்கடி ஆச்சரியப்படுவதுண்டு? நீங்கள் அவர்களில் ஒருவராக இருந்தால் , நீங்கள் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அனைத்து குரூப் ஏ மத்திய சேவைகளின் பட்டியல் இங்கே. சில பிரபலமான குழு A சேவைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன

இந்தக் கட்டுரையில் முன்பு கூறியது போல் , குரூப் ஏ மத்திய சேவைகள் என்பது ஐஏஎஸ் தயாரிப்பில் ஈடுபடும் வேட்பாளர்களால் குறிவைக்கப்படும் மிகவும் விரும்பத்தக்க பதவிகளில் ஒன்றாகும். UPSC தேர்வுகளை வழங்குவதன் மூலம் நீங்கள் ஒரு பகுதியாக இருக்கக்கூடிய மிகவும் மரியாதைக்குரிய சேவைகள் இவை. குழு A சேவைகளுக்கான நியமனங்கள் இந்திய ஜனாதிபதியால் செய்யப்படுகின்றன; இந்த உண்மை இந்த சேவைகளின் மகத்துவத்தை மேலும் காட்டுகிறது.

எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை (பிஎஸ்எஃப்)

பெயர் குறிப்பிடுவது போல , பாகிஸ்தான் மற்றும் வங்கதேசத்துடனான இந்திய எல்லைகளை பாதுகாப்பது பாதுகாப்புப் படை. எல்லைகளைக் காக்கும் மிகப்பெரிய படைகளில் இதுவும் ஒன்று. BSF இல் சேர , நீங்கள் ஆண்டுதோறும் நடத்தப்படும் உதவி கமாண்டன்ட் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். இது இந்தியாவில் மிகவும் மதிக்கப்படும் ஆயுதப் படைகளில் ஒன்றாகும் மற்றும் குழு A மத்திய சேவைகளின் கீழ் வருகிறது.

இந்திய வெளியுறவு சேவை (IFS)

இந்திய வெளியுறவு சேவை என்பது இந்தியாவில் இராஜதந்திரம் மற்றும் வெளிநாட்டு உறவுகளை நிர்வகிக்கும் சிவில் சேவையாகும். நீங்கள் இந்திய வெளியுறவுத் துறையின் ஒரு

பகுதியாக இருந்தால் , நீங்கள் டெல்லியில் உள்ள வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் தலைமையகம் மற்றும் பிரதமர் அலுவலகம் ஆகியவற்றில் பணியமர்த்தப்படுவீர்கள். நீங்கள் IFS க்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு , முசோரியில் உள்ள லால் பகதூர் சாஸ்திரி நேஷனல் அகாடமி ஆஃப் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனில் நீங்கள் ஒரு அடித்தளப் படிப்பை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இந்திய ரயில்வே சேவைகள்

இந்திய இரயில்வே என்பது ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான ஊழியர்களைக் கொண்ட அரசாங்க அமைப்பாகும் , மேலும் இது உலகின் நான்காவது பெரிய ரயில்வே நெட்வொர்க் ஆகும். இந்திய ரயில்வேயில் நீங்கள் பெறக்கூடிய பல குரூப் ஏ சென்ட்ரல் சேவைகள் உள்ளன. இந்திய ரயில்வேயில் உள்ள சில மத்திய சேவைகள்:

இந்திய ரயில்வே கணக்கு சேவை (IRAS)

இந்திய ரயில்வே மருத்துவ சேவைகள் (IRMS)

இந்திய ரயில்வே பணியாளர் சேவை (IRPS)

இந்திய ரயில்வே பொறியாளர்கள் சேவை (IRSE)

மின் பொறியாளர்களின் இந்திய ரயில்வே சேவை (IRSEE)

மெக்கானிக்கல் இன்ஜினியர்களின் இந்திய ரயில்வே சேவை (IRSME)

சிக்னல் பொறியாளர்களின் இந்திய ரயில்வே சேவை (IRSSE)

இந்திய ரயில்வே ஸ்டோர்ஸ் சர்வீஸ் (IRSS)

இந்திய இரயில்வே போக்குவரத்து சேவை (IRTS)

இந்திய ரயில்வேயில் ஒரு பதவியைப் பெற , நீங்கள் RRB தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும்.

இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு சேவை (IA&AS)

இந்திய தணிக்கைகள் மற்றும் கணக்குகள் சேவை (IA&AS) என்பது ஒரு குரூப் A மத்திய சேவையாகும் , அங்கு நீங்கள் CAG எனப்படும் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலின் கீழ் நிர்வாக அதிகாரத்தின் எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் பணிபுரிகிறீர்கள். வணிகப் பின்னணி கொண்ட

விண்ணப்பதாரர்களுக்கு இது சிறந்த சேவைகளில் ஒன்றாகும் , ஏனெனில் வேலை தணிக்கையை உள்ளடக்கியது , இது வணிக மாணவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த விஷயம். பணியமர்த்தப்படுவதற்கு நீங்கள் UPSC தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். உங்கள் தேர்வுக்குப் பிறகு, ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தின் சிம்லாவில் உள்ள தேசிய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு அகாடமியில் உங்கள் பயிற்சியை முடிக்க வேண்டும்.

இந்திய தபால் சேவை (ஐபிஓஎஸ்)

இந்திய தபால் சேவை இந்திய அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் அனைத்து அஞ்சல் தொடர்பான சேவைகளையும் உள்ளடக்கியது. தபால் துறை இந்தியாவில் அஞ்சல் முறையை இயக்குகிறது , மேலும் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு இந்திய அஞ்சல் சேவைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விண்ணப்பதாரர்கள் இந்திய பதவியில் பணிபுரியலாம். இந்திய தபால் சேவைகள் குழு A மத்திய சேவையின் கீழ் வருகின்றன , மேலும் இராணுவ தபால் சேவை , மின்னணு இந்திய அஞ்சல் ஆணை மற்றும் பல சேவைகளை உள்ளடக்கியது.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (யுபிஎஸ்சி) ஒரு தேர்வு அல்ல, ஆனால் இது ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பாகும் , இது நாட்டில் பல்வேறு தேர்வுகளை நடத்த அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது , அவற்றில் ஒன்று சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வு , அதே நேரத்தில் ஐஏஎஸ் தேர்வு என்று பொதுவாக அறியப்படும் இந்திய நிர்வாக சேவைகள் (ஐஏஎஸ்) ஆகும். இது ஒரு பரீட்சை அல்ல மற்றும் ஐபிஎஸ் , ஐஎஃப்எஸ் மற்றும் சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வின் மூலம் விண்ணப்பதாரர்கள் பெறக்கூடிய சிவில் சர்வீசஸ் பதவிகளில் ஒன்றாகும். UPSC ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பு. இது இந்தியாவில் பல்வேறு தேர்வுகளை நடத்த அங்கீகாரம் பெற்ற ஒரு மத்திய நிறுவனம் மற்றும் தேர்வுகளின் பட்டியல் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

- சிவில் சர்வீஸ் தேர்வு
 - இந்திய வன சேவை தேர்வு
 - பொறியியல் சேவைகள் தேர்வு
 - ஒருங்கிணைந்த பாதுகாப்பு சேவைகள் தேர்வு
 - தேசிய பாதுகாப்பு அகாடமி தேர்வு
 - கடற்படை அகாடமி தேர்வு
 - ஒருங்கிணைந்த மருத்துவ சேவைகள் தேர்வு
 - சிறப்பு வகுப்பு ரயில்வே பயிற்சி
 - இந்திய பொருளாதார சேவை/இந்திய புள்ளியியல் சேவை தேர்வு
 - ஒருங்கிணைந்த புவியியலாளர் மற்றும் புவியியலாளர் தேர்வு
 - மத்திய ஆயுதக் காவல் படைகள் (உதவி கமாண்டன்ட்) தேர்வு
- யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கீழ் உள்ள சேவைகள் என தலைப்பிடப்பட்ட அரசியலமைப்பின் பகுதி XIV இன் 315 முதல் 323 வரையிலான கட்டுரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி , யூனியன் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் பொது சேவை ஆணையத்திற்கு ஆணையத்தின் ஒப்புதல் இந்திய அரசியலமைப்பால் வழங்கப்படுகிறது.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் கலவை

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (UPSC) ஒரு தலைவர் மற்றும் பத்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் சேவை விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (உறுப்பினர்கள்) விதிமுறைகள், 1969 மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் தகுதி மற்றும் பதவிக்காலம்

- யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் (UPSC) தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களை இந்திய ஜனாதிபதி நியமிக்கிறார். பொதுவாக , ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் மத்திய அல்லது மாநிலப் பணிகளில் குறைந்தபட்சம் 10 ஆண்டுகள் அனுபவம் கொண்ட அரசுப் பணியாளர்கள்.

- இரண்டு கூடுதல் செயலாளர்கள் , பல இணைச் செயலாளர்கள் , துணைச் செயலாளர்கள் மற்றும் பிற உதவிப் பணியாளர்களைக் கொண்ட ஒரு செயலாளரின் தலைமையில் ஒரு செயலகத்தால் ஆணையம் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.
- ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் 6 ஆண்டுகள் அல்லது அவர் 65 வயதை அடையும் வரை பதவி வகிக்கிறார்.

உறுப்பினர்களை நீக்குவதற்கான அளவுகோல்கள் (யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்)

உறுப்பினர்கள் தங்கள் ராஜினாமாவை எந்த நேரத்திலும் இந்திய ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கலாம். கமிஷனின் எந்தவொரு உறுப்பினரும் தவறான நடத்தையின் அடிப்படையில் இந்திய ஜனாதிபதியால் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படுவார் (அத்தகைய தவறான நடத்தைக்கான விசாரணையை இந்திய உச்சநீதிமன்றம் செய்து பாதுகாத்தால் மட்டுமே) அல்லது எந்த உறுப்பினரும் திவாலானதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டால் அல்லது அவரது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்குப் புறம்பாக ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தால் அல்லது அந்த உறுப்பினர் மனம் அல்லது உடல் நோய் காரணமாக பதவியில் நீடிக்கத் தகுதியற்றவர் எனத் தலைவர் கருத்து தெரிவித்தால்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 317வது பிரிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நடைமுறையின் அடிப்படையில் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் உறுப்பினரை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். நாட்டின் உயர் நீதித்துறை மற்றும் தேர்தல் ஆணையத்துடன் இணைந்து சுயாட்சி மற்றும் சுதந்திரம் இரண்டையும் செயல்படுத்தும் சில நிறுவனங்களில் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனும் ஒன்றாகும்.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனுக்கான ஆட்சேர்ப்பு விதிகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 320 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விதியின்படி, யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (ஆலோசனையிலிருந்து விலக்கு) விதிமுறைகள் 1958, அனைத்து

குரூப் 'ஏ' மற்றும் குரூப் 'பி' பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு விதிகள் பல்வேறு அமைச்சகங்கள்/அரசு துறைகளில் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து இந்தியாவை உருவாக்குவது அவசியம். தில்லி முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் , புது தில்லி முனிசிபல் காயில் , பணியாளர்கள் மாநில இன்சூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷன் மற்றும் பணியாளர்கள் வடிங்குதல் ஆகியவற்றின் கீழ் சில வகை பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு விதிகளை கட்டமைக்க அல்லது திருத்த ஆணையத்துடனான ஆலோசனையும் கட்டாயமாகும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் அகில இந்திய அளவில் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (UPSC) மூலம் பல்வேறு தேர்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன , இதில் சிவில் சர்வீஸ் , இன்ஜினியரிங், மருத்துவம் மற்றும் வன சேவை போன்றவை அடங்கும்.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் செயல்பாடுகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 320 இன் கீழ் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் (UPSC) முக்கிய செயல்பாடுகள்:

- தொழிற்சங்க சேவைகளுக்கான நியமனத்திற்காக பல்வேறு தேர்வுகளை நடத்துதல்
- நேர்முகத் தேர்வு மூலம் நேரடி ஆட்சேர்ப்பு
- பதவி உயர்வு , பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் உள்வாங்குதல் மூலம் துறை அதிகாரிகளை நியமித்தல்
- அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள பல்வேறு சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு விதிகளை உருவாக்குதல் மற்றும் திருத்துதல்.
- பல்வேறு சிவில் சேவைகள் தொடர்பான ஒழுங்கு வடிக்குகள்
- UPSC தொடர்பான எந்தவொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் , அவர்கள் நேரடியாக இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் அரசுக்குப் பரிந்துரைக்கலாம்.

ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி

ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி என்பது தொடர்ச்சியான கல்வியின் ஒரு வகையாகும், இது ஆட்சேர்ப்பு செய்பவர்கள் தங்கள் பாத்திரங்களில்

மிகவும் திறம்பட செயல்படவும் மற்றும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் முன்னேறவும் உதவுகிறது. ஆட்சேர்ப்பின் அடிப்படைகளை அறிய விரும்பும் ஆரம்பகால தொழில் வல்லுநர்கள் முதல் அனுபவம் வாய்ந்த ஆட்சேர்ப்பாளர்கள் வரை தங்கள் அனுபவத்திலும் அறிவிலும் உள்ள இடைவெளிகளை நிரப்ப தேடும் எவருக்கும் உதவக்கூடிய பல்வேறு வாய்ப்புகள் உள்ளன.

உங்கள் தொழிலில் நீங்கள் எங்கு இருக்கிறீர்கள் அல்லது நீங்கள் ஒரு சுயாதீன ஒப்பந்தக்காரராக , உள்-தேர்வு செய்பவராக அல்லது ஒரு நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்தாலும் , உங்கள் வாழ்க்கையில் வளர எப்போதும் இடமுண்டு. உங்கள் தனிப்பட்ட தேவைகள் மற்றும் சூழ்நிலைக்கு எந்த பயிற்சி பயனளிக்கும் என்பதை தீர்மானிக்க, பல்வேறு வகையான ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சியைப் பார்க்கவும்.

உங்கள் கற்றல் பாணி மற்றும் தொடர் கல்வியில் இருந்து நீங்கள் பெற விரும்பும் தகவலைப் பொறுத்து , பல்வேறு வகையான ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி உங்கள் தனிப்பட்ட சூழ்நிலை மற்றும் தேவைகளுக்கு சிறந்ததாக இருக்கலாம். அடிப்படை வேறுபாடுகளின் முறிவு இங்கே.

வகுப்பில் ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி

உங்கள் கற்றல் பாணியைப் பொறுத்து , உங்கள் ஆட்சேர்ப்பு அறிவை விரிவுபடுத்துவதற்கு வகுப்பில் பயிற்சி மிகவும் பயனுள்ள வழிமுறையாக இருக்கலாம். தேடுபொறியில் "எனக்கு அருகிலுள்ள ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி" என்று தட்டச்சு செய்வதன் மூலம் , உங்களுக்கு அருகிலுள்ள படிப்புகளை வழங்கும் பயிற்சி மையங்கள் மற்றும் நிபுணர்களின் பட்டியலை நீங்கள் வரவேற்க வேண்டும்.

வகுப்பில் ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சியின் முக்கிய குறைபாடு என்னவென்றால், இது உங்கள் பகுதியில் உள்ள நிபுணர்களுக்கு மட்டுமே. இருப்பினும் , உங்கள் உள்ளூர் வேலைவாய்ப்பு சந்தையில் சிறப்பாகப் புரிந்து செயல்படும் நிபுணர்களுடன் நீங்கள்

பணிபுரிவதால், இந்த வகையான வகுப்புகள் உண்மையில் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி கல்வி வளங்கள்

ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி என்பது ஒரு பயிற்றுவிப்பாளர் மற்றும் வாசிப்புப் பொருட்களைக் கொண்ட ஒரு கட்டமைக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்தை அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. உங்கள் வசம் உள்ள ஆதாரங்களுடன் சுய வழிகாட்டுதல் ஆட்சேர்ப்புப் பயிற்சியைத் தொடரவும் நீங்கள் தேர்வு செய்யலாம். இதுபோன்ற பல ஆதாரங்களை இந்தக் கட்டுரையில் பின்னர் வழங்குவோம்.

DIY ஆட்சேர்ப்பு பயிற்சி

கற்றல் என்பது ஆன்லைன் படிப்புகள் மற்றும் புத்தகங்கள் போன்ற ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கல்விக்கு மட்டும் அல்ல. உங்கள் வேலையில் நீங்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மற்றும் வளர வேண்டிய சிறந்த ஆதாரங்களில் ஒன்று, நீண்ட காலம் பணியாற்றிய மற்றும் மிகவும் திறமையான ஆட்சேர்ப்பாளர்களாக இருக்கும் பிற நிபுணர்கள். தொழில் வல்லுநர்களுடன் வலையமைப்பது , உண்மையில் வேலையைச் செய்து , நீங்கள் இருக்கும் அதே சவால்களை எதிர்கொள்பவர்களிடமிருந்து கேட்க ஒரு சிறந்த வழியாகும்.

பல தொழில் வல்லுநர்கள் ஒரு கப் காபி மூலம் மற்ற நிபுணர்களுடன் அரட்டையடிப்பதற்கும் அவர்களுக்கு உதவுவதற்கும் உற்சாகமாக இருக்கும்போது , அவர்கள் தங்கள் நேரத்தையும் அறிவையும் உங்களுடன் இலவசமாகப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. பணம் , சேவைகள் அல்லது உங்கள் சொந்த அறிவைப் பரிமாறிக்கொள்வது என எதையாவது வழங்குவது எப்போதும் மரியாதைக்குரியது.

சமூக ஊடகங்களில் நெட்-வொர்க்கிங்: சமூக ஊடகங்கள் , குறிப்பாக தொழில்முறை பயன்பாட்டிற்கான குறிப்பிட்ட தளங்கள் , உங்கள் தொழில்துறையில் உள்ள பிற ஆட்சேர்ப்பு நிபுணர்களைப்

பின்தொடர்வதற்கும், கற்றுக்கொள்வதற்கும், அவர்களுடன் இணைவதற்கும் சிறந்த கருவிகள்.

பூலியன் தேடலைப் பயன்படுத்துதல்: பூலியன் தேடல் என்பது பாரம்பரிய ஆட்சேர்ப்பு உத்திகள் மூலம் வேட்பாளர்களைக் கண்டறிய போராடும் எவருக்கும் ஒரு விலைமதிப்பற்ற கருவியாகும். தேடுபொறிகள் மற்றும் குறிப்பிட்ட இணையதளங்களில் பூலியன் தேடல் உத்திகளை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது , ஆட்சேர்ப்பு செய்பவர்கள் தங்கள் நெட்வொர்க்குகள் மற்றும் ATS க்கு அப்பால் குறிப்பிட்ட வேட்பாளர் குளங்களை குறைக்க உதவும். நெட்வொர்க்கிற்கான நிபுணர்களைத் தேட இது ஒரு சிறந்த வழியாகும்.

உதவித்தொகை

உதவித்தொகை திட்டம்:

பெண் தொழிலாளர் நலனுக்காக மானியம் வழங்கும் திட்டத்தை அமைச்சகம் செயல்படுத்தி வருகிறது. ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலிருந்து (1981-82) தொடரும் இந்தத் திட்டம் , பின்வரும் நோக்கங்களுக்காக அவர்களுக்கு மானியம் வழங்கி தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மூலம் நிர்வகிக்கப்பட்டது: பணிபுரியும் பெண்களை ஒழுங்கமைத்தல் மற்றும் அவர்களின் உரிமைகள்/கடமைகள் பற்றி அவர்களுக்கு கல்வி கற்பித்தல் , பணிபுரியும் பெண்களுக்கு சட்ட உதவி

கருத்தரங்குகள், பயிலரங்குகள் போன்றவை பெண் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகள் குறித்து சமூகத்தின் பொது உணர்வை உயர்த்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.

இத்திட்டத்தின் கீழ் , தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள்/என்ஜிஓக்கள், பெண் தொழிலாளர்களின் நலனுக்காக

செயல்-சார்ந்த திட்டங்களை மேற்கொள்வதற்காக மானியங்கள் மூலம் நிதி வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இத்திட்டத்தின் கீழ் பெண் தொழிலாளர்களுக்கான விழிப்புணர்வு பிரச்சாரங்கள் தொடர்பான திட்டங்கள். இத்திட்டத்தின் மையமானது , பெண் தொழிலாளர்களின் நலனுக்காக மத்திய/மாநில அரசு நிறுவனங்களின் பல்வேறு திட்டங்களைப் பற்றிய தகவல்களைப் பரப்புவதற்கு , குறைந்தபட்ச ஊதியம், சம ஊதியம் போன்ற கூலித் துறையில் பெண் தொழிலாளர்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவதாகும்.

அரசின் பல்வேறு திட்டங்களின் கீழ் பெண் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் உரிமைகள் மற்றும் வாய்ப்புகள் குறித்து அறிந்து கொள்ள உதவும் அரசின் கொள்கையை மேம்படுத்தும் நோக்கத்துடன் இந்தத் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இத்திட்டத்தின் விதிகளின்படி , திட்டத்தின் மொத்த செலவில் 75% மானியமாக வழங்கப்படுகிறது. இருப்பினும் , பல்வேறு நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஆய்வுகள் தொடர்பான திட்டங்களுக்கு முழுமையாக, அதாவது 100% நிதியளிக்கப்பட்டது. இந்திய அரசியலமைப்பில் உதவித்தொகையின் வகைகள்

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே வரிகளை பகிர்ந்தளிப்பது தவிர , அரசியலமைப்பு முக்கியமாக இரண்டு வகையான மானியங்களை வழங்குகிறது. சட்டரீதியான மானியங்கள் மற்றும் விருப்ப மானியங்கள்:

- சட்டரீதியான மானியங்கள்
- விருப்பமான மானியங்கள்
- பிற மானியங்கள்

சட்டரீதியான மானியங்கள்

பிரிவு 275, தேவைப்படும் மாநிலங்களுக்கு {ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அல்ல} சட்டப்பூர்வ மானியங்களுக்கான ஏற்பாடுகளை வழங்குகிறது. இவை இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய மானியங்களில் ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள பழங்குடியினரின் நலனை மேம்படுத்துவதற்கான குறிப்பிட்ட

மானியங்கள் அல்லது அஸ்ஸாம் மாநிலம் உட்பட ஒரு மாநிலத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாக அளவை உயர்த்துவதற்கான குறிப்பிட்ட மானியங்களும் அடங்கும். இந்த மானியங்களின் அடிப்படைகள் நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் ஆகும்.

விருப்பமான மானியங்கள்

சட்டப்பிரிவு 282ன் கீழ், மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டும் தங்கள் சட்டமன்றத் திறனுக்குள் இல்லாவிட்டாலும், பொது நோக்கத்திற்காக எந்த மானியத்தையும் வழங்க முடியும். அத்தகைய மானியங்கள் விருப்பமானவை என்பதால், அத்தகைய மானியங்களை வழங்க எந்தக் கடமையும் இல்லை. திட்டக் கமிஷன் காலத்தில், இந்த விருப்புரிமை மானியங்கள் உண்மையில் சட்டப்பூர்வ மானியங்களை விட பெரியதாக இருந்தன, அதனால்தான் திட்டக் கமிஷன் மிக முக்கியமான பங்கைக் கொண்டிருந்தது.

பிற மானியங்கள்

ஆரம்ப 10 ஆண்டுகளாக, அரசியலமைப்பு சணல் தொழிலை மேம்படுத்துவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் அசாம், பீகார், ஒடிசா மற்றும் மேற்கு வங்காளத்திற்கு சிறப்பு மானியங்களை வழங்கியது.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் - அறிமுகம்

மத்திய, மாநில அரசுகள் இணைந்து செயல்பட்டால் மட்டுமே நாடு முன்னேற முடியும். கூட்டமைப்பை தக்க வைப்பதில் பல சவால்கள் உள்ளன. அமைப்பின் அமைதியான செயல்பாட்டிற்கு, அவ்வப்போது விவாதங்கள் மற்றும் விவாதங்களை நடத்துவது அவசியம்.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் ஒரு நிரந்தர அரசியலமைப்பு அமைப்பு அல்ல, அத்தகைய கவுன்சில் அமைப்பதன் மூலம் பொது நலன் சேவை செய்யப்படும் என்று குடியரசுத் தலைவருக்குத் தோன்றினால், அது எந்த நேரத்திலும் உருவாக்கப்படலாம். உள்துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் உள்ள சர்க்காரியா கமிஷனின் பரிந்துரைகளின்படி முதன்முறையாக 1990

ஆம் ஆண்டு குடியரசுத் தலைவர் ஆணை மூலம் இது அமைக்கப்பட்டது. மண்டல கவுன்சில்களின் செயலகப் பணிகள் 2011 ஏப்ரல் 1 முதல் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் செயலகத்திற்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் ஒத்துழைப்பு , ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் பொதுவான கொள்கைகளின் பரிணாமத்திற்கான கருவியாக செயல்படுகிறது. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் ஆண்டுக்கு மூன்று முறை கூடுவதற்கு முன்மொழியப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 26 ஆண்டுகளில் 11 முறைதான் சந்தித்துள்ளது. 10 வருட இடைவெளிக்குப் பிறகு 2016 ஜூலையில் டெல்லியில் சமீபத்திய கூட்டம் நடைபெற்றது.

- மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் உறுப்பினர்கள்
- மத்திய அமைச்சரவையில் உள்ள மத்திய அமைச்சர்கள்
- பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்படும் அமைச்சர்கள் குழு.
- அனைத்து மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள்.
- சட்டமன்றம் கொண்ட யூனியன் பிரதேசங்களின் முதலமைச்சர்கள்
- சட்டமன்றம் இல்லாத யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகிகள்.
- குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படும்

மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள்.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலின் செயல்பாடுகள்

- மாநிலங்களுக்கிடையே எழுந்துள்ள சர்ச்சைகள் குறித்து விசாரித்து ஆலோசனை வழங்குதல்:

- யூனியன் மாநிலங்கள் பொதுவான நலன்களைக் கொண்டிருக்கும் பாடங்களை ஆராய்ந்து விவாதித்தல்.

- அந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் கொள்கை மற்றும் செயல்பாட்டின் சிறந்த ஒருங்கிணைப்புக்காக , அத்தகைய எந்த விஷயத்திலும் ஆலோசனைகளை வழங்குதல்.

11வது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் கூட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

- மத்திய-மாநில உறவுகள் மீதான புஞ்சி கமிஷன் பரிந்துரைகளை பரிசீலித்தல்.
- மானியங்கள், நன்மைகள் மற்றும் பொது சேவைகளை வழங்குவதற்கு ஆதார் மற்றும் DBT ஐப் பயன்படுத்துதல்
- கற்றல் விளைவுகளை மேம்படுத்துதல் , சிறந்த செயல்திறனை ஊக்குவித்தல் போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்தி கல்வியின் தரத்தை மேம்படுத்துதல்.
- பயங்கரவாதம் மற்றும் கிளர்ச்சியை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான உளவுத்துறைப் பகிர்வு மற்றும் ஒத்திசைவு மற்றும் காவல்துறை சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் காவல்துறை நவீனமயமாக்கலில் கவனம் செலுத்தும் உள் பாதுகாப்பு.

திட்டக் கமிஷன் கலைப்பு

ராஜ் காலத்தில் தாக்கப்பட்ட நாட்டிலிருந்து , லட்சிய வளர்ச்சி இலக்குகளைக் கொண்ட சுதந்திர தேசமாக இந்தியா வெளிப்படுவதில் இது முக்கிய பங்கு வகித்தாலும் , பொருளாதார வளர்ச்சியை முடக்கிய சோவியத் பாணியிலான அதிகாரத்துவ அமைப்பாக ஆணையம் அடிக்கடி குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 2012 ஆம் ஆண்டில், இரண்டு கழிவறைகளைப் புதுப்பிக்க சுமார் ரூ. 35 லட்சத்தைச் செலவழித்ததற்காக ஆணையம் , பின்னர் நாளொன்றுக்கு ரூ.27க்கு மேல் செலவழித்த நாட்டின் குடிமக்கள் ஏழைகள் அல்ல என்று பரிந்துரைத்தது. 2014 இல், அது மிகவும் வலுவான அமைப்பான NITI ஆயோக் மூலம் மாற்றப்பட்டது. இது நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக பங்குதாரர்களுடன் இணைந்து செயல்படும் ஒரு சிந்தனைக் குழு போன்றது.

திட்டக்குழுவின் பின்னணி

இந்திய திட்டக் கமிஷன் என்பது இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒரு அமைப்பாகும், இது இந்தியாவின் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களையும்

மற்ற செயல்பாடுகளையும் வகுத்தது. சமூக சேவையில் அனைவருக்கும் வேலை வாய்ப்புகளை வழங்குவதற்காக திட்டக் கமிஷன் பொறுப்பேற்றது.

திட்டக் கமிஷன் நேரடியாக இந்தியப் பிரதமரிடம் அறிக்கை அளித்தது. இது பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவின் தலைவராக 15 மார்ச் 1950 இல் நிறுவப்பட்டது. திட்டக் கமிஷன் அதன் உருவாக்கத்தை அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டத்தில் இருந்து பெறவில்லை, ஆனால் மத்திய/யூனியன் அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கமாக இருந்தது.

மார்ச் 1950 இல் இந்திய அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தின் மூலம் திட்டக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது. நாட்டின் வளங்களை உற்பத்தி சுரண்டல், உற்பத்தியை உயர்த்துதல் மற்றும் வாய்ப்புகளைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் இந்தியர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை விரைவாக உயர்த்துவதே அரசின் முக்கிய நோக்கங்களாகும். சமூக சேவையில் வேலை வாய்ப்பு அனைவருக்கும். நாட்டின் அனைத்து வளங்களையும் மதிப்பிடுதல் , பற்றாக்குறையான வளங்களை மேம்படுத்துதல், வளங்களை அதிக உற்பத்தி மற்றும் சீரான பயன்பாட்டிற்கான திட்டங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் முன்னுரிமைகளைக் கண்டறிதல் போன்ற பொறுப்புகள் திட்டக் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. பண்டிட் நேரு திட்டக் கமிஷனின் முதல் தலைவராக இருந்தார்.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் 1951 இல் தொடங்கப்பட்டது , அதைத் தொடர்ந்து ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் 1965 வரை வகுக்கப்பட்டன, அப்போது பாகிஸ்தானுடனான போரின் காரணமாக ஒரு இடைவெளி ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து 2 ஆண்டுகள் வறட்சி , ரூபாய் மதிப்பு சரிவு , பொதுவான விலை உயர்வு மற்றும் வளங்களின் குறைவு ஆகியவை திட்டமிடல் செயல்முறையை தடம் புரண்டது மற்றும் 1966 முதல் 1969 வரையிலான வருடாந்திர திட்டங்களுக்குப் பிறகு , 4வது ஐந்தாண்டு திட்டம் 1969 இல் தொடங்கப்பட்டது.

8வது திட்டத்தை 1990ல் தொடங்க முடியவில்லை , அரசியல் சூழ்நிலைகள் மாறி , மையத்தில் நிலவும் நிலையற்ற தன்மை மற்றும் 1990-91 மற்றும் 1991-92 ஆண்டு திட்டங்களைப் பெற்றன. பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் கொள்கைகள் அரசாங்கத்தால் தொடங்கப்பட்ட பின்னர் 8வது திட்டம் இறுதியாக 1992 இல் தொடங்கப்பட்டது. முதல் 8 திட்டங்களுக்கு, கனரக மற்றும் அடிப்படை தொழில்துறையில் பாரிய முதலீடுகளுடன் விரிவடையும் பொதுத்துறையில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது, ஆனால் 1997 இல் 9 வது திட்டம் தொடங்கப்பட்ட பிறகு , முக்கியத்துவம் கனரக தொழில்களில் இருந்து விலகி , சிந்தனைக்கு நகர்ந்தது. திட்டமிடல் பெரும்பாலும் இயற்கையில் அடையாளமாக இருக்க வேண்டும்.

திட்டக் கமிஷன் செயல்பாடுகள்

1950 இல் திட்டக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்ட தீர்மானம் அதன் செயல்பாடுகளை பின்வருமாறு கோடிட்டுக் காட்டியது:

- தொழில்நுட்ப பணியாளர்கள் உட்பட நாட்டின் மூலதனம் , பொருள் மற்றும் மனித வளங்களை மதிப்பீடு செய்து , நாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு இந்த வளங்களை மேம்படுத்துவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை ஆய்வு செய்தல்;
- நாட்டின் வளங்களை மிகவும் சமநிலையான மற்றும் பயனுள்ள பயன்பாட்டிற்கான திட்டத்தை வரைவு;
- திட்டம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய நிலைகளை வரையறுத்து , ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் நிறைவு செய்வதற்கான வளங்களின் ஒதுக்கீட்டை முன்வைக்கவும்;
- பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் காரணிகளைக் குறிப்பிடவும் , தற்போதைய சமூக மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, திட்டத்தை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்துவதற்கு அமைக்கப்பட வேண்டிய நிலைமைகளைக் கண்டறியவும்.

- திட்டத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் அதன் அனைத்து அம்சங்களிலும் வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான இயந்திரங்களைத் தீர்மானித்தல்;

- திட்டத்தின் அனைத்து நிலைகளையும் செயல்படுத்துவதில் எட்டப்பட்ட முன்னேற்றத்தை தவறாமல் மதிப்பீடு செய்து , அத்தகைய மதிப்பீடு அவசியமாகக் கருதும் கொள்கை மற்றும் நடவடிக்கைகளின் திருத்தங்கள் அல்லது பரிந்துரைகளை முன்மொழிதல்;

தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அல்லது தற்போதுள்ள பொருளாதார நிலைமைகள் , தற்போதைய கொள்கைகள், நடவடிக்கைகள் மற்றும் மேம்பாட்டுத் திட்டம் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு அல்லது மத்திய அல்லது மாநில அரசுகள் குறிப்பிடக்கூடிய குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகளை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் இதுபோன்ற இடைக்கால அல்லது துணைப் பரிந்துரைகளைச் செய்யுங்கள். அதற்கு.

திட்டக்குழுவின் அமைப்பு:

தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவின் ஒட்டுமொத்த வழிகாட்டுதலின் கீழ் செயல்படும் திட்டக் கமிஷனின் தலைவராக பிரதமர் இருந்தார். ஆணையத்தின் துணைத் தலைவர் மற்றும் முழுநேர உறுப்பினர்கள் , ஒரு ஒருங்கிணைந்த அமைப்பாக , ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் , ஆண்டுத் திட்டங்கள், மாநிலத் திட்டங்கள் , கண்காணிப்புத் திட்டத் திட்டங்கள் , திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்கள் ஆகியவற்றை உருவாக்குவதற்கான ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டுதலையும் பாடப்பிரிவுகளுக்கு வழங்கினர்.

திட்டக்குழு உறுப்பினர்கள்

- தலைவர் - பிரதமர் ; கமிஷனின் கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கினார்

- துணைத் தலைவர் - நடைமுறை நிர்வாகத் தலைவர் (முழு நேர செயல்பாட்டுத் தலைவர்);

- ஐந்தாண்டுத் திட்ட வரைவை உருவாக்கி மத்திய அமைச்சரவைக்கு சமர்ப்பித்த பொறுப்பு.
- ஒரு நிலையான பதவிக்காலத்திற்கு மத்திய அமைச்சரவையால் நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் கேபினட் அமைச்சர் பதவியை அனுபவித்தார்.
- வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமல் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளலாம்.
- பகுதி நேர உறுப்பினர்கள் - சில மத்திய அமைச்சர்கள்
- அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர்கள் - நிதி அமைச்சர் மற்றும் திட்டமிடல் அமைச்சர்

நிதி ஆயோக்

NITI ஆயோக்கின் பரிணாமம்

NITI ஆயோக் 1 ஜனவரி 2015 இல் நிறுவப்பட்டது. சமஸ்கிருத மொழி "NITI" என்பதை அறநெறி, வழிகாட்டுதல் மற்றும் நடத்தை என வரையறுக்கிறது. இருப்பினும் , தற்போதைய சொற்களில் , இது கொள்கைகளைக் குறிக்கிறது , மேலும் முழு வடிவம் "இந்தியாவை மாற்றுவதற்கான தேசிய நிறுவனம்" என்று உள்ளது. முதன்மையான கொள்கை உருவாக்கும் நிறுவனம் அதன் பல்வேறு திட்டங்கள் மூலம் இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சியை உயர்த்துகிறது.

மேலும், தேசம் மிகவும் பாதுகாப்பானதாகவும் , அழியாததாகவும் இருக்க உதவும் சக்திவாய்ந்த மாநிலங்களை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்துகிறது. உலகம் முழுவதிலும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விவேகமுள்ள நாடாக மாறுவதற்கு இது உதவுகிறது. இந்த நிறுவனம் "டீம் இந்தியா ஹப்" மற்றும் "அறிவு மற்றும் புதுமை

மையம்" எனப்படும் இரண்டு முதன்மை மையங்களைக் கொண்டுள்ளது.

டீம் இந்தியா ஹப்: டீம் இந்தியா ஹப் மத்திய அரசுடன் இந்திய மாநிலங்களின் ஈடுபாட்டை உறுதிசெய்கிறது மற்றும் வழியில் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை வளர்க்கிறது. மேலும் , துறை சார்ந்த பிரச்சனைகளை மதிப்பிடுவதற்கும் தீர்வு காண்பதற்கும் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை உருவாக்குவதை மையம் கட்டாயப்படுத்துகிறது.

அறிவு மற்றும் கண்டுபிடிப்பு மையம்: அறிவு மற்றும் புதுமை மையம் ஒரு நிறுவனத்தின் சிந்தனைத் திறனை உருவாக்குவதற்கு முக்கியமாக பொறுப்பாகும். இது நடைமுறை ஆளுகை நடவடிக்கைகள், நல்ல நடைமுறைகள் , பரிந்துரைகளை வழங்குதல் போன்றவற்றை முறையான ஆய்வுகளை உள்ளடக்கியது. பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களுடன் ஒரு கூட்டமைப்பை உருவாக்க இந்த மையம் குழுவை ஊக்குவிக்கிறது. சிந்தனை-தொட்டி நிறுவனம் தேவையான வளங்கள் , அறிவு மற்றும் திறன்களின் உதவியுடன் ஒரு அதிநவீன-வள மையமாக தன்னை வளர்த்துக் கொள்கிறது. எதிர்பாராத சிக்கல்களை நிர்வகிப்பதற்கு அவர்களின் வேகம் , புதுமை மற்றும் மேம்பட்ட ஆராய்ச்சி திட்டங்களுக்கு இது உதவுகிறது.

பொது மக்கள் நிர்வாகம் அவர்களின் ஈடுபாட்டின் மூலம் தங்கள் அமைப்பை மேம்படுத்தும் என்று எதிர்பார்த்ததால் , மத்திய அமைச்சரவை NITI ஆயோக்கை உருவாக்கியது. அமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க மதிப்பெண்களை கொண்டு வரக்கூடிய சில நிறுவன மாற்றங்கள் மற்றும் உத்தி செயல்படுத்தல் ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

NITI ஆயோக்கின் தொகுப்பு

NITI ஆயோக் பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது:

தலைவர்: இந்திய பிரதமர் NITI ஆயோக் தலைவர். ஆளும் குழுவில் அனைத்து இந்திய மாநிலங்களின் முதலமைச்சர் மற்றும்

யூனியன் பிரதேசங்களின் லெப்டினன்ட் கவர்னர்கள் சிறப்பு அழைப்பாளர்கள்: ஒரு பிரதமர் இந்த உறுப்பினர்களை அழைக்கிறார் , இதில் NITI ஆயோக்கின் டொமைன் திறன்கள் மற்றும் அறிவைப் பெறும் முக்கிய நிபுணர்கள் உட்பட மற்ற நிறுவன உறுப்பினர்கள்: இதில் துணை- NITI ஆயோக் தலைவர், NITI ஆயோக் CEO, அமைச்சர் குழுவின் நான்கு உறுப்பினர்கள் மற்றும் பிரதமரால் நியமிக்கப்பட்ட மற்ற பகுதி நேர உறுப்பினர்கள்

NITI ஆயோக்கின் நோக்கங்கள்

நிதி ஆயோக் நிறுவன அமைப்பின் முறையான செயல்பாட்டிற்காக செயல்படுகிறது. NITI ஆயோக் CEO மற்றும் NITI ஆயோக் தலைவரால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நோக்கங்கள் கீழே உள்ளன. மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு இடையேயான கூட்டாண்மைக்கான கட்டமைப்பு ஆதரவு அமைப்புகள் மற்றும் உத்திகளைத் தொடங்குவதன் மூலம் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை ஊக்குவிக்கிறது

இது கிராம அளவிலான திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் , அவற்றின் முன்னேற்றத்தை அரசாங்க அளவிலான திட்டங்களுடன் இணைப்பதற்கும் பல வழிமுறைகளை உருவாக்குகிறது NITI ஆயோக் தேசிய வளர்ச்சித் துறைகளை முன்னோக்கி விரிவுபடுத்துகிறது, உத்திகளை உருவாக்குகிறது மற்றும் செயல்பாட்டில் மாநில அரசாங்கங்களின் தீவிர பங்களிப்பை உறுதி செய்கிறது.

திட்டமிடல் நிறுவனம் அவர்களின் பொருளாதாரக் கொள்கை மற்றும் உத்திகளுடன் தொடர்புடைய ஆர்வத்தை எடுக்க தேசிய பாதுகாப்பை உறுதி செய்கிறது

NITI ஆயோக் நீண்ட கால கொள்கை மற்றும் அதன் கட்டமைப்பை உருவாக்குகிறது, தேவையான முன்முயற்சிகளை எடுக்கிறது, மேலும் முன்னேற்றம் மற்றும் செயல்திறனை மதிப்பீடு செய்கிறது கண்காணிப்பிலிருந்து பெறப்பட்ட முடிவுகள் மேம்பாடுகள் மற்றும் திருத்தங்களுக்காக எடுக்கப்படுகின்றன

- டிரான்ஸ்-பார்மிங் இந்தியா நிறுவனம் , அதன் பொருளாதார முன்னேற்றத்திலிருந்து எந்தப் பலனையும் பெறாத சமூகப் பகுதிகளுக்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்துகிறது.
- கொள்கை ஆராய்ச்சி மற்றும் கல்வி நிறுவனங்கள் உட்பட , பங்குதாரர்கள், தேசிய மற்றும் வெளிநாட்டின் சிந்தனைக் குழுக்கள் இடையே கூட்டுறவு உருவாக்குவது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.
- சமீபத்திய கண்டுபிடிப்புகளை உருவாக்க , தேசிய மற்றும் சர்வதேச பயிற்சியாளர்கள், நிபுணர்களின் கூட்டுக் குழுவின் உதவியுடன் அறிவு மற்றும் முன்னோடி ஆதரவு அமைப்புகளை மேம்படுத்தவும்.
- இது துறைகளுக்கிடையேயான மற்றும் துறைகளுக்கிடையேயான பிரச்சனைகளை தீர்க்க ஒரு தளத்தை வழங்குகிறது மற்றும் ஒரு மேம்பாட்டு திட்டத்தை செயல்படுத்துகிறது.
- பயனுள்ள நிர்வாகம் மற்றும் வேலை செய்யக்கூடிய மேம்பாட்டிற்கான நல்ல நடைமுறைகள் பற்றிய முக்கிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் இது அதிநவீன வள மையத்தை சமநிலைப்படுத்துகிறது.
- நிறுவனம் அதன் பங்குதாரர்களை சிதறடிக்க உதவுகிறது
- நிறுவனம் முன்முயற்சிகள் மற்றும் திட்டங்களின் பயன்பாட்டை தீவிரமாக ஆராய்கிறது
- டெலிவரி மற்றும் வெற்றி வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க தேவையான ஆதாரங்களைக் கண்டறிவது இதில் அடங்கும்
- தொழில்நுட்ப மேம்படுத்தலை வழங்குகிறது மற்றும் திட்டங்கள் மற்றும் கொள்கைகளை பயன்படுத்துவதற்கான திறனை பலப்படுத்துகிறது
- தேசிய வளர்ச்சித் திட்டம் மற்றும் அதன் நோக்கங்களைச் செயல்படுத்துதல் உள்ளிட்ட செயல்பாடுகளைக் கையாளுதல்
NITI ஆயோக்கின் தூண்கள்
- ஒரு நிறுவன அமைப்பில் உள்ள NITI ஆயோக்கின் ஏழு தூண்கள்-
 - மக்கள் சார்பு: சமூகம் மற்றும் தனிநபர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு மக்கள் சார்புடையவர்கள் பொறுப்பு

- சார்பு செயல்பாடு: இது பொது மக்களின் தேவைகள் பற்றிய கருத்துக்களை முன்கணிப்பதை உள்ளடக்கியது.
- பங்கேற்பு: பங்கேற்பு பொது மக்களின் ஈடுபாட்டை விவரிக்கிறது.
- அதிகாரமளித்தல்: பெண்களுக்கு அனைத்து அம்சங்களிலும் ஆதரவை வழங்குவதாகும்.
- சமத்துவம்: சமத்துவம் என்பது NITI ஆயோக்கின் முதன்மையான தூணாகும், இது இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் கட்டமைப்பை மாற்ற இளைஞர்களுக்கு சமமான வாய்ப்பை வழங்குகிறது.
- அனைவரையும் உள்ளடக்குதல்: இது நிறுவன அமைப்புகளின் இன்றியமையாத தூணாகும் , ஏனெனில் இது ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் அவர்கள் எந்த சாதி , மதம் மற்றும் பாலினத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் சரி.
- வெளிப்படைத்தன்மை: இது நாட்டின் குடிமக்களுக்காக ஒரு வெளிப்படையான மற்றும் பதிலளிக்கக்கூடிய அரசாங்கத்தை உருவாக்குவதைக் குறிக்கிறது.

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில்

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் (NDC) அல்லது ராஷ்டிரிய விகாஸ்பரிஷத் என்பது, பிரதமர் தலைமையில், இந்தியாவில் உள்ள வளர்ச்சி விஷயங்களில் முடிவெடுப்பதற்கும் , விவாதிப்பதற்குமான மிக உயர்ந்த நிறுவனமாகும். தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் 6 ஆகஸ்ட் 1952 அன்று திட்டக் கமிஷனால் உருவாக்கப்பட்ட ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை ஆதரிக்கும் முயற்சியையும் நாட்டின் வளங்களையும் கட்டியெழுப்பவும், திரட்டவும் அமைக்கப்பட்டது. இந்த கவுன்சிலில் பிரதம மந்திரி , மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் , ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் முதலமைச்சர்கள் அல்லது அவர்களுக்கு மாற்றாக உள்ளவர்கள், யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் NITI ஆயோக் உறுப்பினர்களும் உள்ளனர்.

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலின் பங்கு

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் முடிவெடுப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. அதன்படி , தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலுக்கு பின்வரும் பாத்திரங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன:

- தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் தேவையான வளங்களை மதிப்பீடு செய்வதை உள்ளடக்கிய தேசிய திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான வழிகாட்டுதல்களை அமைக்கிறது.
 - தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சில் , திட்டக் குழுவால் உருவாக்கப்பட்ட தேசியத் திட்டத்தைக் கருதுகிறது.
 - தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் தேசிய வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் சமூக மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளின் குறிப்பிடத்தக்க கேள்விகளைக் கருதுகிறது.
 - தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் , நாட்டில் சீரான மற்றும் விரைவான வளர்ச்சி ஏற்படுவதை உறுதி செய்கிறது.
 - தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் திட்டத்தை செயல்படுத்த தேவையான வளங்களின் மதிப்பீட்டை உருவாக்கி அவற்றை முறையாக பயன்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கிறது.
 - தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் , திட்டத்தின் செயல்பாட்டை சரியான நேரத்தில் மதிப்பாய்வு செய்கிறது மற்றும் தேசிய திட்டத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறிக்கோள்கள் மற்றும் இலக்குகளை அடைவதற்கு இன்றியமையாத நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கிறது.
- தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலின் அமைப்பு**

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள உறுப்பினர்களைக் கொண்டது:

- இந்தியப் பிரதமர்
- ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் முதலமைச்சர்கள்
- அனைத்து யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகிகள்
- அனைத்து அமைச்சரவை அமைச்சர்கள்
- திட்டக்குழு உறுப்பினர்கள்

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலின்5வது கூட்டம்

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலின் 56வது கூட்டம் 22 அக்டோபர் 2011 அன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 56வது கூட்டத்திற்கு இந்திய பிரதமர் டாக்டர் மன்மோகன் சிங் தலைமை தாங்கினார். கூட்டத்தில் ஆறு முக்கியப் பிரச்சனைகள் எழுப்பப்பட்டன, அவை:

- பன்னிரண்டாவது திட்ட காலத்திற்கான மாநில அளவிலான ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை முன்கூட்டியே தீர்மானித்தல் மற்றும் பிற சமூக குறிகாட்டிகளுடன் வளர்ச்சிக்கான இலக்குகளை நிர்ணயித்தல்.
- திட்டத்திற்கான ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல்.
- மாநில அரசு மட்டங்களில் முன்னுரிமையுடன் விவசாயத்திற்கு அதிக கவனம் தேவை.
- எரிசக்தி வளங்களை நிர்வகிப்பது ஒரு பாரிய சவாலாக உள்ளது , ஏனெனில் விரைவான வளர்ச்சிக்கு உள்நாட்டு எரிசக்தி விநியோகத்தில் விரிவாக்கம் மற்றும் ஆற்றல் செயல்திறனில் அதிக முக்கியத்துவம் தேவைப்படுகிறது.
- நீர்வள மேலாண்மை. தண்ணீர் பற்றாக்குறை என்பது தீர்க்கப்பட வேண்டிய முக்கிய பிரச்சனை.
- தரையில் திட்டத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதை மேம்படுத்துதல்.

முடிவுரை

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் வளர்ச்சி முடிவுகளுக்கான மிக உயர்ந்த அதிகாரமாக கருதப்படுகிறது. தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் 1952 இல் உருவாக்கப்பட்டது. ஐந்தாண்டு திட்டங்களுக்கான ஆதாரங்களை மதிப்பிடுவதில் உதவுவதே தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலை நிறுவியதன் பின்னணியில் உள்ள முதன்மை நோக்கம். கூடுதலாக, தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சில் திட்டங்களின் செயல்பாட்டை சரியான நேரத்தில் மதிப்பாய்வு செய்தல் மற்றும் நாடு விரைவான மற்றும் சீரான வளர்ச்சியை அடைவதை உறுதி செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைத்தல் , ஐந்தாண்டு திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான வழிகாட்டுதல்களை அமைத்தல் மற்றும் தயாரிக்கப்பட்ட தேசிய திட்டங்களை மதிப்பாய்வு செய்தல்

போன்ற குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது. திட்டக்குழுவால். தேசிய வளர்ச்சிக் குழுவில் இந்தியப் பிரதமர் , அனைத்து மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் , அனைத்து அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் , அனைத்து யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகிகள் மற்றும் திட்டக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். **மண்டல கவுன்சில்**

மண்டல கவுன்சில்களை உருவாக்கும் யோசனை இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவால் 1956 இல் முன்வைக்கப்பட்டது, அப்போது மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையத்தின் அறிக்கை மீதான விவாதத்தின் போது , மறுசீரமைக்க முன்மொழியப்பட்ட மாநிலங்கள் குழுவாக இருக்கலாம் என்று அவர் பரிந்துரைத்தார். நான்கு அல்லது ஐந்து மண்டலங்களாக , இந்த மாநிலங்களுக்கு இடையே 'கூட்டுறவுப் பணி படிக்கத்தை வளர்ப்பதற்காக' ஆலோசனைக் குழுவைக் கொண்டுள்ளது. மொழிவழிப் பகைமைகளும் , மொழிவாரி மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதன் விளைவாக ஏற்பட்ட கசப்புகளும் நமது தேசத்தின் கட்டமைப்பையே அச்சுறுத்திக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் , பண்டித நேருவால் இந்தப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டது. இந்தச் சூழலுக்கு மாற்று மருந்தாக , இந்தப் பகைமைகளின் தாக்கத்தைக் குறைப்பதற்கும், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கும், வளர்ப்பதற்குமான ஆரோக்கியமான சூழலை உருவாக்குவதற்கும், உயர்மட்ட ஆலோசனை மன்றம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அந்தந்த மண்டலங்களின் சமச்சீர் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சி.

மண்டல கவுன்சில்களின் கூட்டங்கள்

மண்டல கவுன்சில்களின் கலவை

பண்டிட் நேருவின் தொலைநோக்குப் பார்வையில் , மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் , 1956 இன் பகுதி- III இன் படி ஐந்து மண்டல கவுன்சில்கள் அமைக்கப்பட்டன. இந்த மண்டல கவுன்சில்கள் ஒவ்வொன்றின் தற்போதைய அமைப்பு பின்வருமாறு:

- வடக்கு மண்டல கவுன்சில் , ஹரியானா, இமாச்சல பிரதேசம், ஜம்மு & காஷ்மீர், பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், தேசிய தலைநகர் டெல்லி மற்றும் சண்டிகர் யூனியன் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களை உள்ளடக்கியது;
- மத்திய மண்டல கவுன்சில் , சத்தீஸ்கர், உத்தரகாண்ட், உத்தரபிரதேசம் மற்றும் மத்திய பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களை உள்ளடக்கியது;
- கிழக்கு மண்டல கவுன்சில் , பீகார், ஜார்க்கண்ட், ஒரிசா, சிக்கிம் மற்றும் மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்களை உள்ளடக்கியது;
- மேற்கு மண்டல கவுன்சில் , கோவா, குஜராத், மகாராஷ்டிரா மற்றும் டாமன் & டையூ மற்றும் தாத்ரா & நகர் ஹவேலி ஆகிய யூனியன் பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியது;
- ஆந்திரா, கர்நாடகா, கேரளா, தமிழ்நாடு மற்றும் புதுச்சேரி யூனியன் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களை உள்ளடக்கிய தெற்கு மண்டல கவுன்சில்.

• வடகிழக்கு மாநிலங்கள் அதாவது (i) அசாம் (ii) அருணாச்சலப் பிரதேசம் (iii) மணிப்பூர் (iv) திரிபுரா (v) மிசோரம் (vi) மேகாலயா மற்றும் (vii) நாகாலாந்து ஆகியவை மண்டல கவுன்சில்களில் சேர்க்கப்படவில்லை மற்றும் அவற்றின் சிறப்புப் பிரச்சனைகள் கவனிக்கப்படுகின்றன. வடகிழக்கு கவுன்சில் , வடகிழக்கு கவுன்சில் சட்டம், 1972-ன் கீழ் அமைக்கப்பட்டது. 2002 டிசம்பர் 23 அன்று அறிவிக்கப்பட்ட வடகிழக்கு கவுன்சில் (திருத்தம்) சட்டம் , 2002 இன் படி சிக்கிம் மாநிலமும் வடகிழக்கு கவுன்சிலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவாக , நடவடிக்கை கிழக்கு மண்டல கவுன்சில் உறுப்பினராக சிக்கிம் மாநிலத்தை நீக்குவது உள்துறை அமைச்சகத்தால் தொடங்கப்பட்டது.

மண்டல சபையின் குழுக்கள்

ஒவ்வொரு மண்டல கவுன்சிலும் அந்தந்த மண்டல கவுன்சில்களின் உறுப்பு நாடுகளின் தலைமைச் செயலாளர்களைக் கொண்ட ஒரு நிலைக்குழுவை அமைத்துள்ளது. இந்த நிலைக்குழுக்கள் அவ்வப்போது கூடி பிரச்சினைகளை தீர்க்க அல்லது

மண்டல கவுன்சில்களின் மேலும் கூட்டங்களுக்கு தேவையான அடிப்படை பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. திட்டக் கமிஷன் மற்றும் பிற மத்திய அமைச்சகங்களின் மூத்த அதிகாரிகளும் தேவையைப் பொறுத்து கூட்டங்களில் இணைந்துள்ளனர். :

மண்டல கவுன்சில்களின் நிறுவன அமைப்பு

தலைவர் - இந்த கவுன்சில்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் மத்திய உள்துறை அமைச்சர் தலைவர். துணைத் தலைவர் - ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் சுழற்சி முறையில் அந்த மண்டலத்திற்கான மண்டல கவுன்சிலின் துணைத் தலைவராகச் செயல்படுகின்றனர் , ஒவ்வொருவரும் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு காலத்திற்கு பதவியில் இருப்பார்கள்.

உறுப்பினர்கள்- ஒவ்வொரு மாநிலத்திலிருந்தும் ஆளுநரால் பரிந்துரைக்கப்படும் முதலமைச்சர் மற்றும் இரண்டு அமைச்சர்கள் மற்றும் மண்டலத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள யூனியன் பிரதேசங்களிலிருந்து இரண்டு உறுப்பினர்கள். ஆலோசகர்கள்- ஒவ்வொரு மண்டல கவுன்சிலுக்கும் திட்டக் கமிஷனால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஒருவர் , தலைமைச் செயலாளர்கள் மற்றும் மண்டலத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்தால் பரிந்துரைக்கப்படும் மற்றொரு அதிகாரி/மேம்பாடு ஆணையர் மண்டல கவுன்சில் கூட்டங்களில் தேவையின் அடிப்படையில் பங்கேற்க மத்திய அமைச்சர்களும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

மண்டல கவுன்சில்களின் பங்கு மற்றும் நோக்கங்கள்

மண்டல கவுன்சில்கள் ஒரு சிறந்த மன்றத்தை வழங்குகின்றன, அங்கு மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள எரிச்சலை இலவச மற்றும் வெளிப்படையான விவாதங்கள் மற்றும் ஆலோசனைகள் மூலம் தீர்க்க முடியும். ஆலோசனை அமைப்புகளாக இருப்பதால் , அவர்களின் கூட்டங்களில் இலவச மற்றும் வெளிப்படையான கருத்துக்களை பரிமாறிக்கொள்ள முழு வாய்ப்பு உள்ளது. தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் , மாநிலங்களுக்கிடையேயான கவுன்சில் ,

கவர்னர்/முதல்வர் மாநாடுகள் மற்றும் மத்திய அரசின் அனுசரணையின் கீழ் நடைபெறும் மற்ற காலகட்ட உயர்நிலை மாநாடுகள் போன்றவற்றுக்கு அதிக எண்ணிக்கையில் மற்றவை இருந்தாலும், மண்டல கவுன்சில்கள் உள்ளடக்கம் மற்றும் இரண்டும் வேறுபட்டவை. பாத்திரம். பொருளாதார ரீதியாகவும் , அரசியல் ரீதியாகவும், கலாச்சார ரீதியாகவும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டுள்ள மாநிலங்களுக்கான கூட்டுறவு முயற்சிகளுக்கு அவை பிராந்தியமாக உள்ளன. கச்சிதமான உயர்மட்ட அமைப்புகளாக இருப்பதால் , குறிப்பாக அந்தந்த மண்டலங்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்காக , அவை தேசிய முன்னோக்கைக் கருத்தில் கொண்டு , பிராந்திய காரணிகளைக் கருத்தில் கொண்டு குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்தும் திறன் கொண்டவை.

மண்டல சபைகளை அமைப்பதன் முக்கிய நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் கொண்டுவருதல்;
கடுமையான மாநில உணர்வு , பிராந்தியவாதம், மொழியியல் மற்றும் குறிப்பிட்ட போக்குகளின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்துதல்;
மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் ஒத்துழைக்க மற்றும் கருத்துக்கள் மற்றும் அனுபவங்களை பரிமாறிக்கொள்ள உதவுதல்;
வளர்ச்சித் திட்டங்களை வெற்றிகரமாகவும் விரைவாகவும் செயல்படுத்துவதற்கு மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒத்துழைப்பின் சூழலை ஏற்படுத்துதல்.

கவுன்சில்களின் செயல்பாடுகள்

ஒவ்வொரு மண்டல கவுன்சிலும் ஒரு ஆலோசனை அமைப்பாகும், மேலும் அந்த கவுன்சிலில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சில அல்லது அனைத்து மாநிலங்கள் , அல்லது யூனியன் மற்றும் அந்த கவுன்சிலில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் , பொதுவான நலன்களைக் கொண்ட எந்தவொரு விஷயத்தையும் விவாதிக்கலாம் மற்றும் மத்திய

அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்கலாம். ஒவ்வொரு மாநில அரசும் அத்தகைய விஷயத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கை குறித்து குறிப்பாக, ஒரு மண்டல கவுன்சில் இது தொடர்பாக விவாதிக்கலாம் மற்றும் பரிந்துரைகளை செய்யலாம்:

பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டமிடல் துறையில் பொதுவான ஆர்வமுள்ள எந்தவொரு விஷயமும்;

எல்லை தகராறுகள் , மொழிவழி சிறுபான்மையினர் அல்லது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான போக்குவரத்து தொடர்பான எந்த விஷயமும்;

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்புடன் தொடர்புடைய அல்லது அதனால் எழும் எந்தவொரு விஷயமும்.

மண்டல கவுன்சில்களின் கூட்டங்கள்

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 17(1) இன் படி , ஒவ்வொரு மண்டல கவுன்சிலும் , கவுன்சிலின் தலைவர் இதைப் பற்றி நியமிக்கும் நேரத்தில் கூடும். 1957 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட வலய சபைகள் 106 தடவைகள் கூடியுள்ளன.

மண்டல கவுன்சில்களின் செயலகம்

வலய சபைகளின் செயலகமும் சிலையினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 19 மண்டல கவுன்சில்களின் ஊழியர்களைப் பற்றியது , அதேசமயம் பிரிவு 20 கவுன்சிலின் அலுவலகம் மற்றும் அதன் நிர்வாகச் செலவுகளைக் கையாள்கிறது.

மண்டல கவுன்சில் அலுவலகம்:

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் , 1956 இன் பிரிவு 20(1) இன் படி, ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் மண்டல கவுன்சிலின் அலுவலகம், கவுன்சிலால் தீர்மானிக்கப்படும் மண்டலத்திற்குள் அமைந்திருக்கும். இருப்பினும், 1963 முதல், அனைத்து மண்டல கவுன்சில்களின் விவகாரங்களைக் கவனிக்கும் ஒரே செயலகம் புதுதில்லியில்

இருந்து செயல்பட்டு வருகிறது. செயலகம் 9/11, ஜாம்நகர் ஹவுஸ் , புது தில்லியில் அமைந்துள்ளது மற்றும் உள்துறை அமைச்சகத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுகிறது.

முக்கியமான கமிஷன்கள்

இந்திய அரசாங்கம் பல ஆண்டுகளாக பல கமிஷன்களை அமைத்துள்ளது, அவை பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு வழிகாட்டுதல், ஆலோசனைகள் மற்றும் தீர்வுகளை வழங்குகின்றன , அவை அமைக்கப்பட்ட தாய் அமைச்சகத்திற்கு அல்லது நேரடியாக பிரதமருக்கு. இந்த கமிஷன்கள் நிரந்தரமானவை அல்லது தற்காலிகமானவை.

இந்தியாவில் உள்ள முக்கியமான கமிஷன்கள்

கமிஷன்கள் இந்திய அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்டவை , அவை அமைக்கப்பட்ட தாய் அமைச்சகத்துக்கோ அல்லது பிரதமருக்கோ நேரடியாக வழிகாட்டுதல் , ஆலோசனைகள் மற்றும் தீர்வுகளை வழங்கும் பல கமிஷன்களை இந்திய அரசு பல ஆண்டுகளாக அமைத்துள்ளது. இந்த கமிஷன்கள் நிரந்தரமானவை அல்லது தற்காலிகமானவை.

நிரந்தர கமிஷன்கள்

தேர்தல் ஆணையம் (EC)

தேர்தல் ஆணையம் ஒரு அரசியலமைப்பு தன்னாட்சி அமைப்பு. இது வரையிலான மிக சக்திவாய்ந்த மற்றும் பயனுள்ள கமிஷன்களில் ஒன்றாகும். பாராளுமன்றம் , மாநில சட்டமன்றங்கள்/கவுன்சில்கள் மற்றும் ஜனாதிபதி/துணை ஜனாதிபதியின் அலுவலகங்களின் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு தேர்தல் ஆணையம் பொறுப்பாகும்.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (UPSC)

UPSC என்பது தேர்வுகளை நடத்தும் முதன்மையான மத்திய ஆட்சேர்ப்பு நிறுவனமாகும் மற்றும் இந்திய ஜனாதிபதியால் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனுக்கு பரிந்துரைக்கப்படும் விஷயங்களில் அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.

இந்திய பல்கலைக்கழக மானியக் குழு (யுஜிசி இந்தியா)

யுஜிசி சட்டம் 1956ன் படி, மத்திய அரசு மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் கீழ் ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பை உருவாக்கியது. இது உயர் கல்வியின் தரங்களை ஒருங்கிணைக்கிறது, தீர்மானிக்கிறது மற்றும் பராமரிக்கிறது. UGC இந்தியாவும் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கிறது மற்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்கள்/கல்லூரிகளுக்கு நிதியை வழங்குகிறது.

சம்பள கமிஷன்

இந்த ஆணையம் அரசு (சிவில் மற்றும் ராணுவம்) ஊழியர்களுக்கான சம்பளக் கட்டமைப்பை மாற்ற பரிந்துரைக்கிறது. சுதந்திரம் அடைந்ததில் இருந்து இதுவரை 7 சம்பள கமிஷன்கள் உள்ளன.

இந்தியாவின் தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்(NHRC).

இது மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் பொறுப்பான ஒரு சட்டப்பூர்வ பொது அமைப்பாகும்.

இந்திய சட்ட ஆணையம்

இது சட்ட சீர்திருத்தத்திற்காக செயல்படும் ஒரு நிர்வாக அமைப்பு மற்றும் சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகத்திற்கு ஆலோசனை வழங்குகிறது.

டிஜிட்டல் கம்யூனிகேஷன்ஸ் கமிஷன்

தொலைத்தொடர்பு ஆணையம் அக்டோபர் 29, 2018 அன்று டிஜிட்டல் கம்யூனிகேஷன்ஸ் கமிஷன் என மறுபெயரிடப்பட்டது. இது இப்போது தேசிய டிஜிட்டல் தகவல்தொடர்புக் கொள்கையை செயல்படுத்தவும் கண்காணிக்கவும் உள்ளது.

நிதி ஆணையம்

இது மத்திய அரசுக்கும் தனிப்பட்ட மாநில அரசுகளுக்கும் இடையிலான நிதி உறவுகளை வரையறுக்கிறது. நிதி ஆணையம் 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நியமிக்கப்படுகிறது.

நிறுவப்பட்டது: நவம்பர் 22, 1951

மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன்

இந்த உச்சநிலை இந்திய அரசாங்க அமைப்பு அரசாங்க ஊழலை நிவர்த்தி செய்கிறது மற்றும் மத்திய அரசு நிறுவனங்களின் அதிகாரிகளுக்கு அவர்களின் விழிப்புணர்வுப் பணியின் திட்டம்/செயல்பாடு/மீளாய்வு/சீர்திருத்தம் குறித்து ஆலோசனை வழங்குகிறது.

பட்டியல் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம்(NCST)

NCST (அரசியலமைப்பு (89வது திருத்தம்) சட்டம் , 2003 மூலம் நிறுவப்பட்டது) பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கு வழங்கப்பட்ட பலதரப்பட்ட அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள் செயல்படுத்தப்படுகிறதா என்பதை மேற்பார்வையிடுகிறது.

பட்டியல் சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்(NCSC)

NCSC பட்டியல் சாதியினரை சுரண்டலில் இருந்து பாதுகாக்கிறது. இது அரசியலமைப்பின் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள அவர்களின் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் மற்றும் பொருளாதார/கலாச்சார/கல்வி/சமூக நலன்களை ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் பாதுகாக்கிறது.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம்(NCBC)

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பட்டியலில் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்த்தல்/விலக்குகளை பரிசீலிக்கிறது.

சிறுபான்மையினருக்கான தேசிய ஆணையம்(NCM)

அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்ட உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவும், சிறுபான்மை சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காகவும் இந்த ஆணையம் மத்திய அரசால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்கள் , சீக்கியர்கள், கிறிஸ்தவர்கள்,

பௌத்தர்கள், ஜோராஸ்ட்ரியர்கள் (பார்சிகள்) மற்றும் ஜைனர்கள் சிறுபான்மை சமூகங்களாக மத்திய அரசால் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளனர். **தேசிய குழந்தைகள் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையம்(NCPCR)**

இந்த ஆணையம் 2005 இல் நிறுவப்பட்ட ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகும், மேலும் இது பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் செயல்படுகிறது. 1992 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் உரிமைகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகளின் கன்வென்ஷன் , 1989 இன் படி இந்தியாவில் உள்ள குழந்தைகளின் உரிமைகள் மற்றும் நலனை மேம்படுத்துவதே இதன் நோக்கம். ஒரு குழந்தை 18 வயது வரை உள்ள நபராக வரையறுக்கப்படுகிறது.

சிறார் காவலர் இல்லங்களை ஆய்வு செய்தல் , கல்வி உரிமைச் சட்டம், 2009ன் கீழ் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வியை உறுதி செய்தல் போன்ற பல்வேறு துறைகளில் குழந்தை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பாதுகாப்புகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும் , மேலும் பாலியல் குற்றங்களைத் தடுக்க POCSO சட்டம், 2012 செயல்படுத்தப்படுவதைக் கண்காணிக்க வேண்டும். குழந்தைகள். NRI திருமணங்களில் குழந்தைக் காவலில் தகராறு செய்ய மத்தியஸ்தம் செய்ய அதன் பங்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது , இது குழந்தையின் சிறந்த நலன்களை மனதில் வைத்து பெற்றோர் திட்டத்தை உருவாக்கும் மத்தியஸ்தக் குழு மூலம்.

விவசாய விலை கமிஷன்

வேளாண் விலை ஆணையம் (முன்னர் வேளாண் செலவுகள் மற்றும் விலைகளுக்கான கமிஷன் என அழைக்கப்பட்டது) என்பது இந்திய அரசின் வேளாண்மை மற்றும் விவசாயிகள் நல அமைச்சகத்திற்கு பயிர்களின் குறைந்தபட்ச ஆதரவு விலைகளை (MSPs) பரிந்துரைக்கும் ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட நிறுவனம் ஆகும். இது விவசாயிகள்/பயிரிடுபவர்களை வளப் பயன்பாட்டை மேம்படுத்துவதற்கும் உற்பத்தித்திறனை அதிகரிப்பதற்கும் சமீபத்திய தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கும் ஊக்குவிக்கிறது.

தேசிய புள்ளியியல் ஆணையம் (NSC)

இது ஒரு தன்னாட்சி அமைப்பாகும் , இது தரவு சேகரிப்பின் போது இந்தியாவில் புள்ளியியல் முகமைகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளைக் குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

அணுசக்தி ஆணையம்

இது அணுசக்தித் துறையை நிர்வகிக்கிறது மற்றும் அணு அறிவியலில் ஆராய்ச்சியை ஒழுங்கமைக்கிறது , அணு விஞ்ஞானிகளுக்கு பயிற்சி அளிக்கிறது , அணு ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் அணு தாதுக்களின் எதிர்பார்ப்பு / பிரித்தெடுத்தலை மேற்கொள்கிறது.

இந்திய போட்டி ஆணையம்

CCI என்பது நியாயமற்ற வர்த்தக நடைமுறைகள் போன்ற இந்தியாவில் போட்டியை மோசமாக பாதிக்கும் எந்தவொரு செயலையும் தடுக்கும் ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகும்.

காதி மற்றும் கிராமத் தொழில் ஆணையம்

இது குறு , சிறு மற்றும் நடுத்தர தொழில்கள் அமைச்சகத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகும். இது காதி மற்றும் பிற குடிசைத் தொழில்களின் வளர்ச்சியைத் திட்டமிடுகிறது , ஊக்குவிக்கிறது, ஒழுங்கமைக்கிறது மற்றும் செயல்படுத்துகிறது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நிரந்தர கமிஷன்கள் மிகவும் பயனுள்ளவை. இருப்பினும் , அமைப்புசாராத் துறையில் உள்ள நிறுவனங்களுக்கான தேசிய ஆணையம், கால்நடைகளுக்கான தேசிய ஆணையம், மத்திய நீர் ஆணையம் , மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு ஆணையம், தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணையம் , பணியாளர்கள் தேர்வு ஆணையம் மற்றும் இன்னும் பல உள்ளன. அவை தவிர , மாநில மகளிர் ஆணையம் , மாநில சிறுபான்மையினர் ஆணையம் போன்ற மாநில அளவில் கமிஷன்கள் உள்ளன.

தற்காலிக கமிஷன்கள்

மாநில மறுசீரமைப்பு கமிஷன் , கோத்தாரி கமிஷன் , கோஸ்லா கமிஷன், கபூர் கமிஷன் , மண்டல் கமிஷன் , நானாவதி-ஷா கமிஷன் , நானாவதி கமிஷன் , முகர்ஜி கமிஷன் , சர்க்காரியா கமிஷன் , ஷா கமிஷன், லிபர்ஹான் கமிஷன் , நரேந்திரன் ஆகியவை மத்திய அரசால் அமைக்கப்பட்ட மிக முக்கியமான கமிஷன்களாகும்

தேர்தல் ஆணையம்

தேர்தல் ஆணையம் எனப்படும் நாட்டில் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்காக இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு நிரந்தர மற்றும் சுதந்திரமான அமைப்பை நிறுவியுள்ளது. இந்திய மக்களவைத் தேர்தலை நடத்துவதற்கு ஆணையம் பொறுப்பு.

பாராளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றங்கள் , இந்திய குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் மற்றும் இந்திய துணைக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் ஆகியவற்றுக்கான தேர்தல்களை வழிநடத்துதல் , மேற்பார்வை செய்தல் மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை இந்திய தேர்தல் ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது.

தேர்தல் ஆணையம் என்பது மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் பொதுவான ஒரு அகில இந்திய அமைப்பாகும். மாநிலங்களில் உள்ள நகராட்சிகள் மற்றும் பஞ்சாயத்துகளுக்கான தேர்தல்களை ஆணையம் கையாள்வதில்லை என்பதை இங்கே கவனிக்க வேண்டும். எனவே , இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் தனி மாநில தேர்தல் ஆணையம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ECI இன் அரசியலமைப்பு நியமனம்

1950 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மற்றும் 1989 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 15 ஆம் தேதி வரை, தேர்தல் ஆணையம் ஒரு உறுப்பினர் அமைப்பாக இருந்தது, அதன் ஒரே உறுப்பினராக தலைமை தேர்தல் ஆணையர் (CEC) மட்டுமே இருந்தார்.

• 16 அக்டோபர் 1989 அன்று, வாக்களிக்கும் வயது 21லிருந்து 18 ஆக மாற்றப்பட்டது. எனவே , தேர்தல்கள் ஆணைக்குழுவின் அதிகரித்த

பணிகளை சமாளிக்கும் வகையில் மேலும் இரண்டு தேர்தல் ஆணையாளர்கள் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

- அப்போதிருந்து, தேர்தல் ஆணையம் 3 தேர்தல் ஆணையர்களைக் கொண்ட பல உறுப்பினர் அமைப்பாக இருந்தது.

- பின்னர், தேர்தல் ஆணையர்களின் இரண்டு பதவிகளும் ஜனவரி 1990 இல் அகற்றப்பட்டு, தேர்தல் ஆணையம் முந்தைய நிலைக்குத் திரும்பியது.

- 1993 அக்டோபரில் ஜனாதிபதி மேலும் இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்களை நியமித்தபோது இது மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்பட்டது. அப்போதிருந்து, தேர்தல் ஆணையம் 3 கமிஷனர்களை உள்ளடக்கிய பல உறுப்பினர் அமைப்பாக செயல்படுகிறது.

- தலைமை மற்றும் மற்ற இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்களுக்கு உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிக்கு நிகரான அதிகாரங்கள் மற்றும் சம்பளம் உள்ளிட்ட ஊதியங்கள் உள்ளன.

- தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும்/அல்லது மற்ற இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், அந்த விவகாரம் ஆணையத்தால் பெரும்பான்மையால் தீர்மானிக்கப்படும்.

- அவர்களால் 6 ஆண்டுகள் அல்லது 65 வயதை அடையும் வரை, எது முதலில் நடக்கிறதோ, அது அவர்களால் பதவியில் இருக்கும்.

அவர்களின் பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்பு எந்த நேரத்திலும் அவர்கள் நீக்கப்படலாம் அல்லது ராஜினாமா செய்யலாம்.

தேர்தல் ஆணையத்தின் சுதந்திரம்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 324வது பிரிவு, தேர்தல் ஆணையத்தின் சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற செயல்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும் உறுதி செய்வதற்குமான விதிகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

- தலைமைத் தேர்தல் ஆணையருக்கு பதவிக்காலப் பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்த அதே

முறையிலும், அதே அடிப்படையிலும் தவிர , அவரை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் , நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் சிறப்புப் பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியால் அவரை நீக்க முடியும்.

- எனவே, அவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டாலும் , அவரது விருப்பம் வரை அவர் தனது பதவியில் இருப்பதில்லை.
- தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரின் பணி நிலைமைகள் அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு பாதகமாக மாற்றப்பட முடியாது.
- தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரின் பரிந்துரையின்றி மற்ற தேர்தல் ஆணையர் அல்லது பிராந்திய ஆணையரை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியாது.
- தேர்தல் ஆணையத்தின் சுதந்திரம் மற்றும் பாரபட்சமற்ற தன்மையைப் பாதுகாக்கவும் , உறுதிப்படுத்தவும் அரசியலமைப்பு முயன்றாலும், சில குறைபாடுகளைக் குறிப்பிடலாம், அதாவது:
- தேர்தல் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் தகுதிகளை (சட்ட , கல்வி, நிர்வாக அல்லது நீதித்துறை) அரசியலமைப்பு பரிந்துரைக்கவில்லை.
- தேர்தல் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலத்தை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை.
- ஓய்வுபெறும் தேர்தல் ஆணையர்களை அரசாங்கத்தால் மேற்கொண்டு எந்த நியமனமும் செய்வதிலிருந்து அரசியலமைப்பு தடை செய்யவில்லை.

தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள் , செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள்

இந்தியாவில் உள்ள முக்கிய அரசியலமைப்பு அமைப்புகளில் , தேர்தல் ஆணையம் ஒரு நிரந்தர அரசியலமைப்பு அமைப்பு. இது 25 ஜனவரி 1950 அன்று அரசியலமைப்பின் படி நிறுவப்பட்டது.

- தேர்தல்களை நடத்துவதற்கான முழு செயல்முறையின் கண்காணிப்பு, வழிநடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டை இந்த அமைப்புக்கு அரசியலமைப்பு வழங்கியுள்ளது.
- குடியரசுத் தலைவர் , துணைக் குடியரசுத் தலைவர் , மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் அலுவலகங்களுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன:
 - நிர்வாக
 - ஆலோசனை
 - அரை நீதித்துறை

இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்

- பாராளுமன்றத்தின் எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு சட்டத்தின் அடிப்படையில் நாடு முழுவதிலும் உள்ள தேர்தல் தொகுதிகளின் பிரதேசங்களை தீர்மானித்தல்.
- வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரித்தல் மற்றும் அவ்வப்போது திருத்துதல் மற்றும் தகுதியுள்ள அனைத்து வாக்காளர்களையும் பதிவு செய்தல்.
- தேர்தல் அட்டவணைகள் மற்றும் தேதிகளை அறிவித்தல் மற்றும் வேட்பு மனுக்களை ஆய்வு செய்தல்.
- பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் வழங்குதல் மற்றும் தேர்தல் சின்னங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல்.
- அரசியல் கட்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் வழங்குவது மற்றும் கட்சிகளுக்கு தேர்தல் சின்னங்களை ஒதுக்குவது தொடர்பான சர்ச்சைகளை தீர்ப்பதற்கு நீதிமன்றமாக செயல்படுதல்.
- தேர்தல் ஏற்பாடுகள் தொடர்பான சர்ச்சைகளை விசாரிப்பதற்காக அதிகாரிகளை நியமித்தல்.
- தேர்தல்களின் போது அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் வேட்பாளர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய நடத்தை விதிகளை நிர்ணயித்தல்.

- தேர்தல்களின் போது தொலைக்காட்சி மற்றும் வானொலி போன்ற பல்வேறு ஊடகங்களில் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளின் கொள்கைகளை விளம்பரப்படுத்த ஒரு திட்டத்தை தயாரித்தல்.
- பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான விடயங்களில் ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.
- எம்எல்ஏக்கள் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான விஷயங்களில் ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.
- வாக்குச்சாவடி கைப்பற்றுதல் , மோசடி, வன்முறை மற்றும் பிற முறைகேடுகள் நடந்தால் தேர்தலை ரத்து செய்தல்.
- தேர்தலை நடத்துவதற்குத் தேவையான பணியாளர்களைக் கோருவதற்கு ஆளுநர் அல்லது ஜனாதிபதியிடம் கோரிக்கை வைத்தல்.
- சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை நடத்துவதை உறுதி செய்வதற்காக நாடு முழுவதும் தேர்தல் இயந்திரங்களை மேற்பார்வை செய்தல்.
- 1 வருடத்திற்குப் பிறகு அவசர காலத்தை நீட்டிக்கும் வகையில் , குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள மாநிலத்தில் தேர்தல் நடத்தலாமா என்பது குறித்து ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.
- அரசியல் கட்சிகளைப் பதிவுசெய்தல் மற்றும் தேசிய அல்லது மாநிலக் கட்சிகளின் அந்தஸ்தை வழங்குதல் (அவற்றின் வாக்கெடுப்பின் செயல்திறனைப் பொறுத்து).
- ஆணையம் அதன் செயல்பாட்டில் துணை தேர்தல் ஆணையர்களால் உதவுகிறது. துணை EC கள் சிவில் சேவைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டு அவர்கள் ஆணையத்தால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு நிலையான பதவிக்காலம் உள்ளது. ஆணையத்தின் செயலகத்தில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள செயலாளர்கள், துணைச் செயலாளர்கள் , இணைச் செயலாளர்கள் மற்றும் துணைச் செயலாளர்கள் அவர்களுக்கு உதவுகிறார்கள். தேர்தல் ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

- -ஓவ்வொரு மாநிலத்தின் நாடாளுமன்றம் மற்றும் சட்டமன்றத்திற்கும் மற்றும் இந்திய குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகங்களுக்கும் தேர்தல் நடத்தும் முழு செயல்முறையையும் வழிநடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதல்.
- -பொதுத் தேர்தல் அல்லது இடைத்தேர்தல் என அவ்வப்போது மற்றும் சரியான நேரத்தில் தேர்தல் நடத்துவதற்கான தேர்தல் அட்டவணையை முடிவு செய்ய
- -வாக்களிப்பு நிலையங்களின் இருப்பிடம் , வாக்குச் சாவடிகளுக்கு வாக்காளர்களை நியமித்தல் , வாக்கு எண்ணும் மையங்களின் இருப்பிடம், வாக்குச் சாவடிகள் மற்றும் வாக்கு எண்ணும் மையங்கள் மற்றும் அதைச் சுற்றிலும் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகள் மற்றும் அது தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் முடிவு செய்ய
- -வாக்காளர் பட்டியலைத் தயாரிக்க மற்றும் மின்னணு புகைப்பட அடையாள அட்டை (EPIC)
- அரசியல் கட்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் வழங்குதல் மற்றும் அது தொடர்பான சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதுடன் தேர்தல் சின்னங்களையும் அவர்களுக்கு வழங்குதல்
- -அனைத்து அரசியல் கட்சிகளுக்கும் ஒரு வேட்பாளருக்கான பிரச்சாரச் செலவின் வரம்புகளை நிர்ணயித்தல் , மேலும் அதைக் கண்காணிக்கவும்
- நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களின் தேர்தலுக்குப் பிந்தைய தகுதி நீக்கம் தொடர்பான விவகாரத்தில் ஆலோசனை வழங்குதல்.
- -அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் வேட்பாளர்களுக்கு தேர்தல் நடத்தை விதிகளை வெளியிடுதல் , இதன் மூலம் யாரும் நியாயமற்ற செயல்களில் ஈடுபடக்கூடாது அல்லது அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களால் தன்னிச்சையாக அதிகார துஷ்பிரயோகம் செய்யக்கூடாது.

தேர்தல் ஆணையத்தின் அமைப்பு

அரசியலமைப்பின் 324வது பிரிவு தேர்தல் ஆணையத்தின் அமைப்பு குறித்து பின்வரும் விதிகளை உருவாக்கியுள்ளது:

- குடியரசுத் தலைவர் தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் பிற தேர்தல் ஆணையர்களை நியமிக்கிறார்.
- வேறு ஏதேனும் தேர்தல் ஆணையம் அவ்வாறு நியமிக்கப்படும் போது, தேர்தல் ஆணையத்தின் தலைவராக CEC செயல்படும்.
- தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு தேவைப்பட்டால், ஆணையத்திற்கு உதவ பிராந்திய ஆணையர்களையும் குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்.
- அனைத்து ஆணையர்களின் பதவிக் காலம் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள் நாட்டின் ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படும்.
- இந்தியாவிற்கான தேர்தல் ஆணையத்தின் முக்கியத்துவம்
- தேர்தல் ஆணையம் 1952 முதல் தேசிய மற்றும் மாநிலத் தேர்தல்களை வெற்றிகரமாக நடத்தி வருகிறது. இப்போது, மக்களின் அதிகப் பங்கேற்பை உறுதி செய்வதில் அது செயலில் பங்கு வகிக்கிறது.
- உள்கட்சி ஜனநாயகத்தைப் பேணுவதில் கட்சிகள் தவறினால், அங்கீகாரம் பறிக்கப்படும் என்ற அச்சுறுத்தலுடன், அரசியல் கட்சிகளிடையே ஆணையம் ஒழுக்கத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது.
- இது சமத்துவம், சமத்துவம், பாரபட்சமற்ற தன்மை, சுதந்திரம் போன்ற அரசியலமைப்பில் பாதுகாக்கப்பட்ட மதிப்புகளை ஆதரிக்கிறது; மற்றும் தேர்தல் நிர்வாகத்தின் மீதான கண்காணிப்பு, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றில் சட்டத்தின் ஆட்சி.
- நம்பகத்தன்மை, நேர்மை, வெளிப்படைத்தன்மை, ஒருமைப்பாடு, பொறுப்புக்கூறல், சுயாட்சி மற்றும் தொழில்முறை ஆகியவற்றில் மிக உயர்ந்த தரத்துடன் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு ECI உதவுகிறது.
- தேர்தல் செயல்பாட்டில், வாக்காளர்களை மையப்படுத்திய மற்றும் வாக்காளர் நட்பு சூழலில் தகுதியுள்ள அனைத்து குடிமக்களும் பங்கேற்பதை இது உறுதி செய்கிறது.

- இந்திய தேர்தல் ஆணையம் , தேர்தல் செயல்முறையின் நலனுக்காக அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் அனைத்து பங்குதாரர்களுடனும் ஈடுபடுகிறது.
- இந்த நாட்டின் தேர்தல் முறையில் நம்பிக்கை மற்றும் நம்பிக்கையை மேம்படுத்தவும் வலுப்படுத்தவும் பங்குதாரர்களிடையே (அரசியல் கட்சிகள் , வாக்காளர்கள், தேர்தல் அதிகாரிகள், வேட்பாளர்கள் மற்றும் மக்கள்) தேர்தல் செயல்முறை மற்றும் தேர்தல் நிர்வாகம் பற்றிய விழிப்புணர்வை இது உருவாக்குகிறது.

தேர்தல் ஆணையம் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்

- பணத்தின் செல்வாக்கின் கீழ் அதிகரித்த வன்முறை மற்றும் தேர்தல் முறைகேடுகள் அரசியல் குற்றமயமாக்கலுக்கு வழிவகுத்துள்ளன, அதை ECI யால் கைது செய்ய முடியவில்லை.
- அரசியல் கட்சிகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு தேர்தல் ஆணையம் போதுமான அளவு வசதி இல்லை. உள்கட்சி ஜனநாயகம் மற்றும் கட்சி நிதிகளை ஒழுங்குபடுத்துவதில் அதற்கு அதிகாரம் இல்லை.
 - ECI ஆனது அதன் இமேஜை பாதித்த நிர்வாகத்தில் இருந்து சுதந்திரம் குறைவாக உள்ளது.
 - EVMகள் செயலிழந்துவிட்டன , ஹேக் செய்யப்பட்டன மற்றும் வாக்குகளைப் பதிவு செய்யவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுகள் , ECI மீதான பொது மக்களின் நம்பிக்கையை சிதைக்கிறது.

UNIT IV

மாநில கட்டமைப்பு:

ஒரு கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தில் , மாநில அரசாங்கம் என்பது ஒரு நாட்டின் உட்பிரிவுகளின் அரசாங்கமாகும் மற்றும் தேசிய அரசாங்கத்துடன் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது. இறையாண்மையுள்ள சோசலிச மதச்சார்பற்ற ஜனநாயகக் குடியரசாக உள்ள இந்திய அரசியலமைப்பில் , நாட்டில் மூன்று நிலை அரசுகள் உள்ளன: மத்திய , மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்கள், மூன்றாம் நிலை அரசாங்கங்கள் தவிர , கிராமப்புறங்களில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் உள்ள நகராட்சிகள். பகுதிகள். இந்தியாவில் , மாநில அரசுகள் என்பது மத்திய அரசுக்கு கீழே உள்ள அரசு நிலை. நாட்டின் ஒவ்வொரு மாநிலமும் மாநில அரசால் ஆளப்படுகிறது. நம் நாட்டில் 29 மாநில அரசுகள் உள்ளன, அவை ஒவ்வொன்றும் கவர்னர் மற்றும் முதல்வர் தலைமையில் உள்ளன. அமைச்சர்கள் குழுவிற்கும் முதல்வர் தலைமை தாங்குகிறார்.

மாநில அரசின் கட்டமைப்பு

நிறைவேற்று அதிகாரம்: மாநில செயற்குழு என்பது ஆளுநர் மற்றும் முதலமைச்சர் மற்றும் அவரது அமைச்சர்கள் குழுவை

உள்ளடக்கியது. ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் ஆளுநரும் ஐந்து வருட காலத்திற்கு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் ஆளுநரிடம் உள்ளது. ஆனால் மாநிலத்தின் சரியான செயல்பாட்டிற்கான உண்மையான அதிகாரங்கள் முதல்வர் மற்றும் அவரது அமைச்சர்கள் குழுவிடம் உள்ளன.

நீதித்துறை: மாநில உயர் நீதிமன்றங்கள் முழு மாநிலத்தின் மீதும் அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளன. மாநிலங்களில், நீதித்துறை அமைப்பு தலைமை நீதிபதி தலைமையில் உள்ளது. குற்றவியல் , சிவில் மற்றும் பிற அனைத்து வகையான வழக்குகள் தொடர்பான மாநிலத்தின் முழு நீதித்துறை அமைப்பையும் அவர் நிர்வகிக்கிறார் மற்றும் கட்டுப்படுத்துகிறார். எவ்வாறாயினும் , மாநில உயர் நீதிமன்றங்கள் இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அறிக்கை அளிக்க வேண்டும், இது உயர் நீதிமன்றத்தின் கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் தீர்ப்புகளை மீறலாம்.

சட்டமன்றம்: ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு சட்டமன்றம் உள்ளது. இது கவர்னர் மற்றும் ஒரு மாளிகை அல்லது இரண்டு வீடுகளைக் கொண்டுள்ளது. ஏழு மாநிலங்களில் , மாநில அரசின் சட்டமன்றம் இரு அவைகளாகும். பீகார் , ஆந்திரா, தெலுங்கானா, ஜம்மு காஷ்மீர் , கர்நாடகா, மகாராஷ்டிரா மற்றும் உத்தரபிரதேசம் ஆகியவை இந்த மாநிலங்கள். இந்த மாநிலங்களில் சட்டமன்ற கவுன்சில் மற்றும் சட்டமன்றம் என இரண்டு அவைகள் உள்ளன. எஞ்சிய மாநிலங்கள் ஒருசபை. சட்டமன்றம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரே ஒரு சபை உள்ளது. மாநில சட்டமன்றம் அல்லது மாநில சட்டசபைகள் முதல்வர் தலைமையில் செயல்படுகின்றன.

சட்டமன்றத்தில் விதான் பரிஷத் அல்லது சட்ட மேலவை என இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன

• 36 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஜே & கே தவிர , மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தில் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு அல்லது 40 உறுப்பினர்களுக்கு மேல் இல்லை.

• தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் சட்ட மேலவை உறுப்பினர் (MLC) என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

• கவர்னர், எம்.எல்.ஏ.க்கள், நிலையான பட்டதாரிகள் போன்றவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்.

• எந்த எம்எல்சியும் மந்திரி சபையில் உறுப்பினராக இருக்க முடியாது.

விதான் சபை அல்லது சட்டமன்றம்

• 500க்கு மிகாமல் மற்றும் 60 உறுப்பினர்களுக்குக் குறையாது (விதிவிலக்கு சிக்கிம் சட்டப் பேரவை. இதில் 32 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்)

• ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நிலையான எண்ணிக்கை இருக்கக்கூடாது.

• வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு வெவ்வேறு எண்ணிக்கையிலான இடங்கள்

• தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் (MLA) என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

• அந்த மாநில மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்

மாநில அரசுகளின் பாத்திரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள்

மாநில அரசுகள் மாநிலத்தின் சரியான செயல்பாட்டிற்காக தனித்

துறைகளைக் கொண்டுள்ளன. கல்வி , விவசாயம், பொது சுகாதாரம் ,

சுகாதாரம், மருத்துவமனைகள் மற்றும் மருந்தகங்கள் மற்றும் பல

துறைகளின் மீது மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

• உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு: மாநிலத்தின் உள் பாதுகாப்பு, சட்டம் மற்றும்

ஒழுங்கை மாநில அரசுகள் பராமரிக்க வேண்டும். உள்நாட்டு

பாதுகாப்பு மாநில போலீஸ் மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

• பொது ஒழுங்கு: காவல்துறை மற்றும் பொது ஒழுங்கு மீது

மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது

• கல்வி: ஒரு பொதுக் கல்வி முறையை வழங்குதல் , பள்ளி

கட்டிடங்கள் மற்றும் கல்லூரிகளை பராமரித்தல் , ஆசிரியர்களை

பணியமர்த்துதல், தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு உதவி செய்தல்

அனைத்தும் மாநில கல்வித் துறையின் கீழ் வருகின்றன.

• விவசாயம்: மாநில அரசுகள் விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு , சிறந்த விவசாய முறைகளுக்கான நிதி , நோய் தடுப்பு மற்றும் வெள்ளம் அல்லது வறட்சி போன்ற பேரிடர்களின் போது உதவி வழங்க வேண்டும்.

• நிதிகள்: மாநில சட்டமன்றம் மாநிலத்தின் நிதி அதிகாரங்களைக் கையாளுகிறது, இதில் மாநில அரசாங்கத்தால் அனைத்து செலவுகள் , வரிவிதிப்பு மற்றும் கடன் வாங்குதல் ஆகியவை அடங்கும். பணப் பில்களைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தி அதற்கு உண்டு. இது பொழுதுபோக்கு மற்றும் செல்வத்தின் மீதான வரிகள் மற்றும் விற்பனை வரி ஆகியவற்றின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது.

• மசோதாக்களின் முன்பதிவு: குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு மாநில ஆளுநர் எந்த மசோதாவையும் ஒதுக்கலாம்.

• போக்குவரத்து: மாநிலங்களின் நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களில் மழை, டிராம்கள், பேருந்து மற்றும் படகுச் சேவைகள் மற்றும் பிற பொதுப் போக்குவரத்தை மாநில அரசு நடத்துகிறது.

• நீர் வழங்கல்: விவசாயிகளுக்கான நீர்ப்பாசனம் உட்பட குடிநீருக்காக நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களுக்கு நீர் வழங்கல் மாநில அரசாங்கங்களின் பொறுப்பாகும்.

• பட்ஜெட்: மாநில அரசுகள் மாநிலத்திற்கான பட்ஜெட்டை உருவாக்குகின்றன.

நிதி ஒதுக்கீடு: ஜிலாபரிஷத் , கார்ப்பரேஷன் மற்றும் பிற துறைகள் போன்ற அதன் அனைத்து அமைப்புகளுக்கும் நிதி அளிக்கும் அதிகாரம் இதற்கு உண்டு.

செயலகம்:

இந்தியாவில், ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அதன் சொந்த செயலகம் உள்ளது. இது மாநில நிர்வாகத்தின் நரம்பு மையம். இது அரசாங்கத்தின் பல துறைகளை உள்ளடக்கியது. ஒரு துறையின் அரசியல் தலைவர் அமைச்சராகவும் , துறையின் நிர்வாகத் தலைவர் செயலாளராகவும் உள்ளனர். தலைமைச் செயலாளர் முழுச் செயலகத்தின் தலைவராகவும் , ஒரு செயலாளர் ஒன்று அல்லது

இரண்டு துறைகளின் தலைவராகவும் உள்ளார். செயலாளர் பொதுவாக ஒரு முத்த ஐஏஎஸ் அதிகாரி , பொதுநலவாதி. இந்த விதிக்கு விதிவிலக்கு பொதுப்பணித் துறையாகும் , இது தலைமைப் பொறியாளர், ஒரு நிபுணர் தலைமையில் உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் , சென்னை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் அமைந்துள்ள தலைமைச் செயலகம், தலைமைச் செயலகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

துறைகள்

பொதுவாக, செயலகத்தில் உள்ள துறைகளின் எண்ணிக்கை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடும். இது 15 முதல் 35 துறைகள் வரை இருக்கும். தமிழகத்தில் உள்ள தலைமைச் செயலகத்தில் உள்ள துறைகள் பின்வருமாறு.

1. பொது நிர்வாகம்
2. வீடு
3. நிதி
4. பணியாளர் மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள்
5. வருவாய்
6. சிறை
7. காடு
8. விவசாயம்
9. தொழிலாளர் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு
10. பஞ்சாயத்து ராஜ்
11. பொதுப்பணி
12. கல்வி
13. திட்டமிடல்
14. நீர்ப்பாசனம் மற்றும் சக்தி
15. சட்டம்
16. சமூக நலன்
17. வீட்டுவசதி
18. சிவில் சப்ளைஸ்
19. போக்குவரத்து

20. உள்ளாட்சி
21. கலால் மற்றும் வரிவிதிப்பு
22. தொழில்கள்
23. விளம்பரம் மற்றும் தகவல்
24. ஒத்துழைப்பு
25. ஆரோக்கியம்

பணியாளர்களின் படிநிலை

தமிழ்நாட்டின் தலைமைச் செயலகம் ஒரு குறிப்பிட்ட பதவிக் காலத்திற்கு நியமிக்கப்படும் அதிகாரிகளைக் கொண்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் அரசு ஊழியர்களின் ஓய்வு வயது 58. செயலகத்தில் அகில இந்தியப் பணியைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் மற்றும் தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தால் பணியமர்த்தப்பட்ட அதிகாரிகள் உள்ளனர். ஒரு துறையில் செயலக அதிகாரிகளின் படிநிலை பின்வருமாறு.

- செயலாளர்
 - கூடுதல் செயலாளர்
 - இணைச் செயலாளர்
 - துணை செயலாளர்
 - உதவி செயலாளர்
 - துணைச் செயலாளர்
 - பிரிவு அதிகாரி
 - உதவி பிரிவு அலுவலர்
 - உதவியாளர்கள்
 - ஸ்டெனோ-டைப்பிஸ்டுகள் மற்றும் தட்டச்சு செய்பவர்கள்
 - அலுவலக உதவியாளர்கள்
- செயலகத்தின் செயல்பாடுகள்

செயலகம் என்பது ஒரு பணியாளர் நிறுவனமாகும் , இதன் மூலம் பொதுக் கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதில் நிர்வாகத் துறைகளுக்கு ஆலோசனை வழங்க வேண்டும். அமைச்சரின் பங்கை நிறைவேற்ற உதவுவதே இதன் அடிப்படைப் பணியாகும். இது பின்வரும் செயல்பாடுகளை செய்கிறது.

1. செயலகம் மாநில அரசின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை உருவாக்குகிறது.
2. இது மாநில அரசின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை ஒருங்கிணைக்கிறது.
3. இது மாநில வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்து பொதுச் செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.
4. இது சட்டம் , விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்குகிறது.
5. இது கள முகமைகளால் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதை மேற்பார்வை செய்கிறது.
6. இது பொதுக் கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதன் முடிவுகளை மதிப்பாய்வு செய்கிறது.
7. இது கட்டுப்பாடு மற்றும் பிற மாநில அரசுகளுடன் தொடர்புகளைப் பேணுகிறது.
8. இது O&M மூலம் அதிக நிறுவனத் திறனை வளர்ப்பதற்கு முன்முயற்சி நடவடிக்கைகளை எடுக்கிறது.
9. சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பது போல , சட்டமன்றப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற அமைச்சர்களுக்கு இது உதவுகிறது.
10. இது துறைகளின் தலைவர்களை நியமித்து , சம்பளம் போன்ற அதன் விளைவாக ஸ்தாபனப் பணிகளைப் பார்க்கிறது.
11. இது சேவை விதிகள் மற்றும் அவற்றின் திருத்தங்களை அங்கீகரிக்கிறது.
12. மாநிலத்தின் நிதி நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை இது ஆராய்கிறது.

13. இது மாநில அரசின் சிந்தனைக் களஞ்சியமாக செயல்படுகிறது.
14. இது தலைமைச் செயலாளருக்கு செயலகத்தின் முறையான செயல்பாட்டில் உதவுகிறது; மற்றும்
15. இது மக்களிடமிருந்து புகார்கள் , பிரதிநிதித்துவங்கள் மற்றும் முறையீடுகளைப் பெற்று அவற்றைத் தீர்க்கிறது.

தலைமைச் செயலாளர்

தலைமைச் செயலாளர் மாநிலச் செயலகத்தின் செயல் தலைவர். அவர் மாநில நிர்வாகத்தின் நிர்வாகத் தலைவராக உள்ளார் மற்றும் மாநில நிர்வாகத்தின் படிநிலையின் உச்சத்தில் நிற்கிறார். உண்மையில் , அவர் செயலாளர்களின் தலைவர் மற்றும் அனைத்து செயலகத் துறைகளையும் கட்டுப்படுத்துகிறார். அவர் மாநிலத்தின் மூத்த அரசு ஊழியர். மாநில அரசால் உருவாக்கப்பட்ட 'வணிக விதிகளில் ' குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும் அவருக்கு உண்டு. அவர் தனது சில அதிகாரங்களை மாநாடுகளிலிருந்து பெறுகிறார். அவர் பின்வரும் முதன்மை மற்றும் பிற செயல்பாடுகளை செய்கிறார்.

முதன்மை செயல்பாடுகள்

1. முதலமைச்சரின் ஆலோசகராக , மாநில அமைச்சர்கள் முன்வைக்கும் முன்மொழிவுகளின் நிர்வாகத் தாக்கங்களை தலைமைச் செயலாளர் விளக்குகிறார்.
2. அமைச்சரவையின் செயலாளராக , அவர் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்து அதன் நடவடிக்கைகளின் பதிவுகளை வைத்திருப்பார்.
3. சிவில் சேவையின் தலைவராக , அவர் மூத்த மாநில அரசு ஊழியர்களின் நியமனம் , இடமாற்றங்கள் மற்றும் பதவி உயர்வு தொடர்பான அனைத்து வழக்குகளையும் கையாள்கிறார்.
4. தலைமை ஒருங்கிணைப்பாளராக , அவர் துறைகளுக்கிடையேயான ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்வதில் பணியாற்றுகிறார். துறைகளுக்கிடையேயான மோதல்களைத் தீர்ப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஒருங்கிணைப்புக் குழுக்களின் தலைவர்.

5. சில துறைகளின் தலைவராக , அவர் அவற்றை மேற்பார்வையிடுகிறார் மற்றும் கட்டுப்படுத்துகிறார்; மற்றும்
6. நெருக்கடி நிர்வாகியாக , மாநிலத்தில் வெள்ளம் , வறட்சி, வகுப்புவாத மோதல்கள் போன்ற நெருக்கடியான நேரத்தில் அவர் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கிறார்.

பிற செயல்பாடுகள்

1. தலைமைச் செயலாளர் எஞ்சிய சட்டத்தரணியாக செயல்படுகிறார் , அதாவது, மற்ற செயலாளர்களின் வரம்பிற்குள் சேர்க்கப்படாத அனைத்து விஷயங்களையும் அவர் கவனித்துக்கொள்கிறார்.
2. அவர் முழுச் செயலகத்தின் மீதும் பொது மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறார்.
3. சம்பந்தப்பட்ட மாநிலம் உறுப்பினராக உள்ள மண்டல கவுன்சிலின் செயலாளராக சுழற்சி முறையில் செயல்படுகிறார்.
4. செயலக கட்டிடம், அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்பட்ட ஊழியர்கள் , செயலக நூலகம், செயலகத் துறைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் வார்டு ஊழியர்கள் ஆகியவற்றின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டை அவர் கொண்டுள்ளார்.
5. அவர் மாநில அரசு, மத்திய அரசு மற்றும் பிற மாநில அரசுகளுக்கு இடையேயான தகவல்தொடர்புக்கான முதன்மை சேனல் ஆவார்.
6. சட்டம் ஒழுங்கு மற்றும் திட்டமிடல் நிர்வாகத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார்.
7. மாநில அரசின் செய்தி தொடர்பாளராக செயல்படுகிறார்.
8. தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்கிறார்.
9. அவர் மாநில அரசின் தலைமை மக்கள் தொடர்பு அதிகாரியாக செயல்படுகிறார்; மற்றும்

10. அரசியலமைப்பின் 356வது பிரிவின் கீழ் மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்படும்போது , மத்திய ஆலோசகர்கள் நியமிக்கப்படாதபோது, ஆளுநரின் தலைமை ஆலோசகராக அவர் செயல்படுகிறார்.

ஆக, தமிழகத்தின் தலைமைச் செயலகம் பொதுவாக அரசு நிர்வாகத்தின் நரம்பு மையமாக உள்ளது. அதுபோல , அனைத்துச் செயல்களுக்கும் தலைமைச் செயலாளராக இருக்கும் தலைமைச் செயலர், குறிப்பாக தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலக நிர்வாகத்தின் நரம்பு மண்டலமாக இருக்கிறார்.

ஒரு மாநிலத்தின் தலைமைச் செயலாளரின் பணிகள்:

தலைமைச் செயலாளரின் அலுவலகத்தைச் சுற்றி நடக்கும் இந்த பரந்த அளவிலான நடவடிக்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அவரை ஈர்ப்பு மையமாக மாற்றுகின்றன , அரசியல் மற்றும் நிர்வாக இயந்திரம் சூழலும் மையமாக உள்ளது. இந்த அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளில் சில வணிக விதிகளில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன , ஆனால் அவற்றில் பெரும்பாலானவை அரசியல் நிறுவனங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான மரபுகள் மற்றும் இடை-தொடர்புகளிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன.

பொதுவாக, இந்த செயல்பாடுகளை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்:

1. முதல்வரின் ஆலோசகர்:

மாநில நிர்வாகத்தின் அனைத்து விஷயங்களிலும் முதல்வரின் முதன்மை ஆலோசகராக தலைமைச் செயலாளர் செயல்படுகிறார். மாநில ஆட்சி தொடர்பான அனைத்து கொள்கை விவகாரங்கள் குறித்தும் முதல்வர் அவரிடம் ஆலோசனை நடத்துகிறார். மாநில அமைச்சர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட முன்மொழிவுகளின் நிர்வாகத் தாக்கங்கள் குறித்து அவர் முதலமைச்சரிடம் விளக்குகிறார்.

அவர் முதலமைச்சருக்கும் மாநில அரசின் மற்ற செயலாளர்களுக்கும் இடையே இணைப்பாகவும் பணியாற்றுகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையின் நிர்வாகத் தாக்கங்கள் முதல்வரைச்

சிந்திக்கவும் அவரது கொள்கை முடிவுகளைத் திருத்தவும் செய்யும் போது இந்த ஆலோசனைச் செயல்பாடு மிகவும் பரந்ததாகிறது. CM இன் நம்பிக்கையை அதிகரிக்கும் மற்றும் மனசாட்சி காப்பாளராக, CS அவர்களின் நிர்வாக நம்பகத்தன்மை மற்றும் செலவுகளின் அடிப்படையில் கொள்கை விருப்பங்களில் செயல்படுகிறது.

2. அமைச்சரவை செயலாளர்:

தலைமைச் செயலாளர் மாநில அமைச்சரவையின் செயலாளராகச் செயல்படுகிறார். அவர் அமைச்சரவை செயலகத்தின் நிர்வாகத் தலைவராக உள்ளார் மற்றும் அமைச்சரவை மற்றும் அதன் துணைக் குழுக்களின் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிறார். அவர் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்து , அதன் நடவடிக்கைகளின் பதிவுகளை வைத்திருப்பார். அத்தகைய கூட்டங்களில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை செயல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை அவர் மேற்கொள்கிறார். அவர் அமைச்சர்கள் குழுவின் முன்னாள் செயலாளராக செயல்படுகிறார், இந்த நிலையில் செயல்படும் போது , அவர் அமைச்சரவையின் செயலாளராக அழைக்கப்படலாம்.

3. மாநில அமைச்சரவை செயலகத்தின் தலைவர்:

அமைச்சரவை செயலகத்தின் செயல்பாடுகள் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் வணிக விதிகளால் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் , பரந்த அளவில், இந்த செயல்பாடுகள்: செயலக உதவி , முடிவுகளை செயல்படுத்துதல், கொள்கை ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் தகவல்களை வழங்குதல். அமைச்சரவைச் செயலகம் அவரது ஒட்டுமொத்தக் கட்டுப்பாடு மற்றும் கட்டளையின் கீழ் செயல்படுகிறது.

4. மாநில அரசின் வள நபர்:

முக்கிய விஷயங்களில் தலைமைச் செயலாளரிடம் அடிக்கடி கருத்து கேட்கப்படுகிறது. சபையின் செயலாளர் என்ற முறையில் அவரது தகவல்களும் ஆலோசனைகளும் அரசியல் முடிவெடுப்பதை எளிதாக்குகின்றன. அவரது நிர்வாக அனுபவம் "கொள்கை விருப்பங்களை மாற்றலாம் மற்றும் செயல்படுத்தல் விளைவுகளை

மாற்றலாம்". இறுதி முடிவுகளுக்கான ஆலோசனைகளை வழங்குவதிலும் அல்லது அவற்றை சரியான இடங்களுக்கு அனுப்புவதிலும் ஒரு வள நபராக அவர் மேற்பார்வைப் பாத்திரத்தை வகிக்கிறார்.

5. சிவில் சர்வீசஸ் தலைவர்:

தலைமைச் செயலாளர் மாநில சிவில் சர்வீசஸ் தலைவராக செயல்படுகிறார். மூத்த அரசு ஊழியர்களின் நியமனங்கள் , இடமாற்றங்கள் மற்றும் பதவி உயர்வு தொடர்பான முக்கிய வழக்குகள் அவரது மேசைக்கு செல்கின்றன. சிவில் சர்வீசஸ்களின் மன உறுதியைப் பேணுவதில் அவர் முக்கியப் பங்காற்றுகிறார். அனைத்து மாநில அரசு ஊழியர்களின் மனசாட்சிக் காவலராக , அவர் காலியிடங்கள், நியமனங்கள், இடமாற்றங்கள், வேலை வாய்ப்புகள் , பணிமூப்பு, பதவி உயர்வு மற்றும் அரசு ஊழியர்களின் ஓய்வு ஆகியவற்றை தீர்மானிக்கிறார்.

சேவை விதிகளில் திருத்தம் செய்வதிலும் , உயர் பதவிகளுக்கு நியமனம் செய்வதிலும் முதல்வரால் ஆலோசனை நடத்தப்படுகிறது. பணியாளர் செயலாளராக , நடத்தை விதிகள் பின்பற்றப்படுவதையும் , ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுவதையும் அவர் உறுதி செய்ய வேண்டும். அவரது மாநிலத்தில் உள்ள அனைத்து இந்திய சேவைகளின் மூத்த அதிகாரிகளின் வருடாந்திர ரகசிய அறிக்கைகள் (ACRs) அல்லது செயல்திறன் மதிப்பீட்டு அறிக்கைகள் (PARs) அவரால் எழுதப்பட்டவை. அவர் ஊழியர் நலன் மற்றும் மாநில அதிகாரிகளின் சேவை நிலைமைகள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களைத் தொடங்குகிறார் மற்றும் அவரது மாநில அரசு ஊழியர்களின் பயிற்சி மற்றும் தொழில் மேலாண்மைக்கு ஒட்டுமொத்த பொறுப்பாளராக இருக்கிறார்.

6. சிவில் சேவை முயற்சிகளின் ஒருங்கிணைப்பாளர்:

தலைமைச் செயலாளர் துறைகளுக்கிடையேயான ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்கிறார். துறைகளுக்கிடையே ஏற்படும் சிரமங்கள் குறித்து செயலர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறார்.

துறைகளுக்கிடையேயான தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்காக அமைக்கப்படும் ஒருங்கிணைப்புக் குழுக்களின் தலைவர். ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துவதற்காக துறைச் செயலாளர்கள் மற்றும் கோட்ட ஆணையர்கள் , மாவட்ட ஆட்சியர்கள் மற்றும் மாவட்ட நிர்வாகத் துறைத் தலைவர்களின் கூட்டங்களுக்கு அவர் தலைமை தாங்குகிறார். மாநில நிர்வாகத்தில் இந்த ஒருங்கிணைப்பு மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயும் , பல்வேறு மாநிலங்களின் நிர்வாகங்களுக்கிடையில் மற்றும் மாநில நிர்வாகத்தின் பல்வேறு நிலைகளுக்கு இடையேயும் இருக்க வேண்டும்.

மத்திய அரசின் மத்திய அமைச்சகங்கள் , திட்டக் கமிஷன் , NDC மற்றும் மத்திய அமைச்சரவை செயலகம் ஆகியவை தலைமைச் செயலர் அலுவலகம் மூலம் செயல்படுகின்றன. அவர் முறையான தகவல்தொடர்பு சேனல் மற்றும் அவரது அலுவலகத்தின் மூலம் செயல்படும் ஆலோசனை நிறுவனங்களின் முறைசாரா நெட்வொர்க். தலைமைச் செயலாளர்கள் மாநாடு , மண்டல கவுன்சில்கள் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் ஆகியவை அவருக்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒருங்கிணைப்புக்கான மன்றங்களை வழங்குகின்றன. அவர் முதல்வரின் ஆலோசகராக எல்லைகள் அல்லது நதி நீர் தொடர்பான மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு பயனுள்ள இணைப்பாக இருக்கிறார். அவர் திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாட்டு ஒருங்கிணைப்புக் குழுக்களின் தலைவராகவும் உள்ளார். மண்டல மற்றும் மாவட்ட அளவில் பயனுள்ள ஒருங்கிணைப்பை வழங்க அவர் ஒவ்வொரு ஆண்டும் கோட்ட ஆணையர்கள் , மாவட்ட ஆட்சியர்கள் , துறைத் தலைவர்கள் மற்றும் காவல்துறை கண்காணிப்பாளர்கள் போன்ற மூத்த அதிகாரிகளின் மாநாடுகளை அழைக்கிறார்.

7. செயலகத் துறைகளின் தலைவர்:

தலைமைச் செயலாளர் சில செயலகத் துறைகளின் நிர்வாகத் தலைவராகவும் செயல்படலாம். அவரது பதவி மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடும் ஆனால் பெரும்பாலான மாநிலங்களில் பொது நிர்வாகத் துறை , பணியாளர் துறை , திட்டமிடல் துறை மற்றும் நிர்வாகச் சீர்திருத்தத் துறை ஆகியவை தலைமைச் செயலாளரால் அவரது நேரடிப் பொறுப்பில் வைக்கப்படுகின்றன.

மாநிலச் செயலகத்தில் உள்ள பொது நிர்வாகத் துறையானது , மாநில அரசின் முழு வணிகத்தையும் பாதிக்கும் முக்கியமான விஷயங்களில் அக்கறை கொண்ட முதல்வரின் கீழ் வழக்கமாக உள்ளது. நிர்வாகச் சீர்திருத்த ஆணையம் , அனைத்து மாநிலங்களிலும் பணியாளர் துறையை தலைமைச் செயலாளரே நேரடியாகத் தலைவராக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது.

வெள்ளம், வறட்சி, இனக்கலவரம் மற்றும் பிற நெருக்கடிகளின் போது, தலைமைச் செயலாளர், கள அலுவலர்கள் மற்றும் நிவாரணப் பணிகளில் ஈடுபடும் நிறுவனங்களுக்கு வழிகாட்டுதல் மற்றும் தலைமைத்துவத்தை வழங்குவதன் மூலம் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கிறார். நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளின் போது உயர்மட்ட கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கும் அனைத்து குழுக்களுக்கும் அவர் தலைமை தாங்குகிறார். உண்மையில் , அவர் பேரிடர் மேலாளராக செயல்படுகிறார் மற்றும் நிவாரண நடவடிக்கைகளில் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் மாநில அரசாங்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

8. எஞ்சிய சட்டத்தரணி:

தலைமைச் செயலாளர் எஞ்சிய சட்டத்தரணியாகவும் செயல்படுகிறார், அதாவது மற்ற செயலாளர்களின் வரம்பிற்குள் வராத அனைத்து விஷயங்களையும் அவர் கவனித்துக்கொள்கிறார். அவர் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலம் உறுப்பினராக உள்ள மண்டலக் குழுவின் செயலாளராக சுழற்சி முறையில் செயல்படுகிறார் மற்றும் முழு மாநில செயலகத்தின் மீதும் பொது மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறார்.

செயலக கட்டிடத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு , அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்பட்ட ஊழியர்கள் , மத்திய பதிவேடு கிளை , செயலக நூலகம், கன்சர்வேன்சி மற்றும் செயலகத் துறைகளின் கண்காணிப்பு மற்றும் வார்டு பணியாளர்கள் ஆகியோருக்கு சொந்தமானது. அவர் தனது அரசாங்கம் மற்றும் மத்திய அரசு மற்றும் பிற மாநில அரசுகளுக்கு இடையேயான தகவல்தொடர்புக்கான முதன்மையான சேனலாக உள்ளார் , மேலும் இந்த நிலையில் சட்டம் ஒழுங்கு மற்றும் திட்டமிடல் நிர்வாகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கிறார்.

மத்திய அரசின் கேபினட் செயலாளர் தலைமையில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் தலைமைச் செயலாளர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு மாநில அரசின் செய்தி தொடர்பாளராக செயல்படுகிறார். மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்படும்போது ஆளுநரின் தலைமை ஆலோசகராகவும் , மத்திய ஆலோசகர்கள் நியமிக்கப்படாவிட்டால் அவர் நிர்வாகத்தை நடத்துகிறார்.

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் கூட்டங்களில் சிஎஸ் கலந்து கொள்கிறார். சில மாநிலங்களில் தலைமைச் செயலாளர் நிர்வாகச் சீர்திருத்தத் துறையைக் கவனித்து , நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்களைக் கண்காணிக்கிறார். அவர் செயலாளர் , பொது நிர்வாகம் மற்றும் துறைகள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு தேவையான வசதிகளை வழங்குகிறார்.

மாநில பொது சேவை ஆணையம்:

இந்திய அரசு சட்டம் , 1935 மாநில பொது சேவை ஆணையம் எனப்படும் மாகாண அளவில் பொது சேவை ஆணையத்தை நிறுவுவதற்கு வழங்கியது மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பு அதற்கு தன்னாட்சி அமைப்புகளாக அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது. இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் விதிகளின்படி மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

மாநில பொது சேவை ஆணையம் (PSC)

ஒரு மாநில பொது சேவை ஆணையம் (SPSC) மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்ட தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆணையத்தின் நியமன உறுப்பினர்களில் ஒரு பாதி பேர் இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் குறைந்தபட்சம் பத்து ஆண்டுகள் பதவியில் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆணையத்தின் பலத்தை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை. ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் பணியாளர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் அவர்களின் சேவை நிலைமைகளை தீர்மானிக்க ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. SPSC இன் உறுப்பினர்களில் ஒருவரை ஆளுநர் செயல் தலைவராக நியமிக்கலாம்:

- (i) ஆணையத்தின் தலைவரின் அலுவலகம் காலியாகிறது; அல்லது
- (ii) ஆணைக்குழுவின் தலைவர் இல்லாத காரணத்தினாலோ அல்லது வேறு காரணங்களினாலோ தனது அலுவலகப் பணிகளைச் செய்ய இயலவில்லை.

தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட ஒருவர் அலுவலகப் பணிகளில் நுழையும் வரை அல்லது தலைவர் தனது பணியைத் தொடரும் வரை, அத்தகைய உறுப்பினர் செயல் தலைவராகச் செயல்படுவார். பதவிக்காலம்:

SPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 62 வயதை அடையும் வரை , எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்கள். உறுப்பினர்கள் தங்கள் ராஜினாமா கடிதத்தை ஆளுநரிடம் தெரிவிப்பதன் மூலம் கால இடைவெளியில் ராஜினாமா செய்யலாம்.

கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

SPSC இன் கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு:

- (i) இது அரசின் சேவைகளுக்கான நியமனங்களுக்கான தேர்வுகளை நடத்துகிறது.
- (ii) இது கீழே உள்ள விஷயங்களில் ஆலோசிக்கப்படுகிறது:

(அ) சிவில் சேவைகள் மற்றும் சிவில் பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு முறைகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களும்.

(ஆ) சிவில் சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்கள் மற்றும் ஒரு சேவையிலிருந்து மற்றொரு சேவைக்கு பதவி உயர்வுகள் மற்றும் இடமாற்றங்கள் செய்தல் மற்றும் அத்தகைய நியமனங்கள், பதவி உயர்வுகள் அல்லது இடமாற்றங்களுக்கு விண்ணப்பதாரர்களின் தகுதி குறித்து பின்பற்ற வேண்டிய கோட்பாடுகள்.

இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் சிவில் பதவியில் பணியாற்றும் ஒருவரைப் பாதிக்கும் அனைத்து ஒழுங்கு விஷயங்களும் , நினைவுச்சின்னங்கள் அல்லது அத்தகைய விஷயங்கள் தொடர்பான மனுக்கள் உட்பட.

(c) ஒரு அரசு ஊழியர் தனது உத்தியோகபூர்வ கடமையை நிறைவேற்றுவதில் செய்த அல்லது செய்ய வேண்டும் என்று கருதும் செயல்கள் தொடர்பாக அவருக்கு எதிராக நிறுவப்பட்ட சட்ட நடவடிக்கைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஏற்படும் செலவுகளின் எந்தவொரு கோரிக்கையும்.

(ஈ) இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் பணிபுரியும் போது ஒரு நபருக்கு ஏற்பட்ட காயங்கள் தொடர்பாக ஓய்வூதியம் வழங்குவதற்கான எந்தவொரு கோரிக்கையும் மற்றும் அத்தகைய விருதின் தொகை குறித்த ஏதேனும் கேள்வியும்.

(f) பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பான எந்த விஷயமும்.

(g) இது ஆண்டுதோறும் ஆளுநருக்கு ஆணையம் செய்த பணிகள் குறித்த அறிக்கையை அளிக்கிறது.

மாநிலத்தின் சேவைகள் தொடர்பான கூடுதல் செயல்பாடுகளை SPSC க்கு மாநில சட்டமன்றம் வழங்க முடியும். இது SPSC யின் செயல்பாட்டை நீட்டிக்க முடியும் , எந்தவொரு உள்ளூர் அதிகாரசபை அல்லது சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது அதன் கீழ் உள்ள எந்தவொரு பொது நிறுவனங்களின் பணியாளர் அமைப்பையும் வைப்பதன் மூலம்.

SPSC யின் செயல்பாடு தொடர்பான ஆண்டு அறிக்கை ஆளுநரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஆணையத்தின் அறிவுரைகள் ஏற்கப்படாத வழக்குகள் மற்றும் அவ்வாறு ஏற்கப்படாததற்கான காரணங்களை விளக்கும் குறிப்பாணையுடன் , இந்த அறிக்கையை ஆளுநர் மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார். தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையங்கள் - ஒரு கண்ணோட்டம்:

தமிழ்நாடு பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (டிஎன்பிஎஸ்சி) மெட்ராஸ் சர்வீஸ் கமிஷன் 1929 இல் சென்னை சட்டமன்றத்தின் சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது. இது இந்தியாவின் முதல் சர்வீஸ் கமிஷன் ஆகும். மெட்ராஸ் சர்வீஸ் கமிஷன் 1957 ஆம் ஆண்டு மெட்ராஸை தலைமையிடமாகக் கொண்டு மெட்ராஸ் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனாக மாறியது. 1970 ஆம் ஆண்டில் , சென்னை மாகாணம் தமிழ்நாடு என மாற்றப்பட்டபோது, சென்னை அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (TNPSC) ஆனது. தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் (TNPSC) பணியானது இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 16, 234, 315 முதல் 323 வரையிலான பிரிவுகள் , தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் ஒழுங்குமுறை , 1954 மற்றும் TNPSC நடைமுறை விதிகளின் கீழ் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

செயல்பாடுகள்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 320ன் கீழ் , சிவில் சர்வீசஸ் மற்றும் பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் கமிஷன் ஆலோசிக்கப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பின் 320 வது பிரிவின் கீழ் ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்:

- அரசின் சேவைகளுக்கான நியமனத்திற்கான தேர்வுகளை நடத்துதல்.
- நேர்முகத் தேர்வு மூலம் நேரடி ஆட்சேர்ப்பு.

- பதவி உயர்வு / பிரதிநிதித்துவம் / உள்வாங்குதல் ஆகியவற்றில் அதிகாரிகள் நியமனம்.
- அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள பல்வேறு சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு விதிகளை உருவாக்குதல் மற்றும் திருத்துதல்.
- பல்வேறு சிவில் சேவைகள் தொடர்பான ஒழுங்கு வழக்குகள்.
- கமிஷனுக்கு பரிந்துரைக்கப்படும் எந்த விஷயத்திலும் அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்

பிரிவு ஆணையர்:

பிரிவு ஆணையர் ஒரு பிரிவின் நிர்வாகத் தலைவர். ஒரு கோட்ட ஆணையர் அலுவலகத்தின் பணி , பிரிவில் அமைந்துள்ள அனைத்து மாநில அரசு அலுவலகங்களின் (மத்திய அரசு அலுவலகங்கள் தவிர) மேற்பார்வைத் தலைவராகச் செயல்படுவதாகும். இந்தப் பதவி இந்திய அரசின் இணைச் செயலருக்குச் சமமானது.

ஒரு கோட்டத்தின் வருவாய் மற்றும் வளர்ச்சி நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிடும் நேரடிப் பொறுப்பு ஒரு கோட்ட ஆணையருக்கு வழங்கப்படலாம். இந்த பதவியில் உள்ள அதிகாரிகள் மாநில அரசுகளால் இடமாற்றம் மற்றும் பதவி உயர்வு பெறுகின்றனர். இந்த பதவி இந்தியாவின் பல மாநிலங்களில் உள்ளது. பிரதேச ஆணையர் தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள மாவட்டங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் திட்டமிடப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு பொறுப்பானவர் மேலும் வருவாய் வழக்குகளுக்கான "மேல்முறையீட்டு அதாலத்" ஆகவும் செயல்படுகிறார். உ.பி., போன்ற மாநிலங்களில், பிரிவு கமிஷனருக்கு, இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ் மற்றும் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ் மீது அதிகாரங்கள் உள்ளன , அதே சமயம் மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்களில் , டிவிஷனல் கமிஷனர் வருவாய் அதிகாரங்களை மட்டுமே அனுபவிக்கிறார். அதிகாரங்கள்:

- பிரிவின் பல்வேறு துறைகளின் முடிவுகளில் மேல்முறையீட்டு ஆணையமாக செயல்படுகிறது.
- வருவாய் நிர்வாகத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு மற்றும் வருவாய் நீதிமன்றங்களை வைத்திருத்தல்.
- சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரித்தல்
- அரசு மற்றும் பொதுமக்களின் பல்வேறு அமைப்புகளுக்கு இடையே சரியான மற்றும் பயனுள்ள ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்தல்.
- பிரிவில் உள்ள பல்வேறு அலுவலகங்களை மேற்பார்வை செய்தல் , வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதல்.
- வறுமை ஒழிப்பு , குடிமைப் பொருட்கள் , வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம், குடிநீர், ஆரம்ப சுகாதாரம் , ஆரம்பக் கல்வி மற்றும் உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு போன்ற வளர்ச்சிப் பணிகளின் மேற்பார்வை.
- அனைத்து துறைகளின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மேற்பார்வை. பிரிவின்.
- உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு.
- மேம்பாட்டு ஆணையங்கள் , முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள்/கவுன்சில்கள் மற்றும் பிற துறைகளின் வரவு செலவுத் திட்டத்தை தயாரிப்பதில் நிதிக் கட்டுப்பாடு.
- பிரதேச அல்லது மாவட்ட மட்டத்தில் ஒரு திணைக்களத்தின் தலைவராக இருக்கும் பெரும்பாலான அதிகாரிகளின் வருடாந்த இரகசிய அறிக்கைகளை எழுதுதல்.
- பிரிவுக்கான பல்வேறு புள்ளிவிவரங்களை ஒருங்கிணைத்தல்.
- பிரிவுகளில் உள்ள அனைத்து வளர்ச்சி அதிகாரிகளின் தலைவராகச் செயல்படுகிறார்.
- துப்பாக்கிகளுக்கான சில வகையான உரிமங்களை வழங்குவதற்கு அவரது ஒப்புதல் தேவை.

பங்கு:

பிரதேச நிர்வாகத்தில் பிரதேச ஆணையர் பல்வேறு பாத்திரங்களைச் செய்கிறார். இன்று , மாவட்ட ஆட்சியர்கள் மிகவும்

இளநிலை அதிகாரிகளாக உள்ளனர் , பிரதேச ஆணையர் போன்ற அனுபவமிக்க நிர்வாகியின் வழிகாட்டுதல் மற்றும் மேற்பார்வை தேவைப்படுகிறது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஐசிஎஸ் உறுப்பினர் ஒருவர் தனது பன்னிரண்டாவது வயதில் மாவட்டத்தின் கலெக்டராக நியமிக்கப்பட்டார். இன்று இந்திய நிர்வாகப் பணிகளின் உறுப்பினர் 5 அல்லது 6 ஆண்டுகள் மட்டுமே பணிபுரிந்த பிறகு மாவட்ட ஆட்சியர் ஆகிறார். போதிய நிர்வாக அனுபவம் இல்லாததால் , இன்றைய மாவட்ட ஆட்சியருக்கு வழிகாட்டுதல் அவசியம். எனவே , பிரதேச ஆணையர்கள் அரசாங்க இயந்திரத்தின் அவசியமான பகுதியாகும். நிபுணர் ஆலோசனைகளை வழங்குவதைத் தவிர , பிரதேச ஆணையர்கள் அதிக எண்ணிக்கையிலான மாவட்டத் தலைவர்களுடன் நேரடித் தொடர்புகளை வழங்குகின்றனர். கமிஷனர் ஒரு மண்டல ஒருங்கிணைப்பாளர். கோட்ட அளவில் பதவி ஏற்று , வேறு எந்த நிர்வாக சாதூர்யமும் செய்ய முடியாத வகையில் தனது பிரிவில் உள்ள பல்வேறு துறைகளின் பணிகளை ஒருங்கிணைக்கிறார். பிரதேச ஆணையர்கள் பரவலாக்கப்பட்ட ஒருங்கிணைப்பின் கருவிகள் , அரசாங்கத்தின் பல்வேறு துறைகளின் செயல்பாடுகள், குறிப்பாக .வளர்ச்சித் திட்டங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் , இயற்கையில் வேறுபட்டாலும் , ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளனர் மற்றும் உடனடி கவனம் மற்றும் தீர்வு தேவைப்படும் பல பொதுவான பிரச்சினைகள் உள்ளன. பிராந்திய அளவில், இந்த ஒருங்கிணைப்பு ஆணையர்களால் கொண்டு வரப்படுகிறது. பிராந்தியத்தின் பிரச்சினைகள் மற்றும் பிராந்திய மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் உள்ள பல்வேறு அரசாங்கத் துறைகளின் அன்றாட வேலைகளை நன்கு அறிந்த ஒரு அதிகாரி மட்டுமே அவர்களின் பணியை திறம்பட ஒருங்கிணைத்து , துறைகளுக்கிடையேயான பிரச்சினைகளுக்கு இணக்கமான தீர்வுகளைக் காண முடியும்.

கமிஷனர் என்பது மாவட்ட அலுவலகங்கள் , போலீஸ் மற்றும் வருவாய் ஆகிய இரண்டின் பணிகளை மேற்பார்வையிடவும் , ஆய்வு

செய்யவும் திறமையான முகவராகும். கமிஷனர் என்பது அரசாங்கத்திற்கும் மாவட்ட நிர்வாகத்திற்கும் இடையே ஒரு அவசியமான இடைநிலை இணைப்பாகும் , ஒன்றை மற்றொன்றுக்கு எதிராக பாதுகாக்கிறது.

மாவட்டங்களுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையேயான தகவல் தொடர்பு சேனல். தொழில்நுட்ப துறைகளுக்கான பிராந்திய ஒருங்கிணைப்பு அதிகாரம். துணை ஆணையருக்கு உதவி வழிகாட்டுதல் மற்றும் உதவிகளை வழங்குகிறது தலைமையகத்திற்கு நிபுணர் ஆலோசனைகளை வழங்குகிறது பல்வேறு துறைகளில் அன்றாடப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக சில அதிகாரிகளால் ஒரு பிரிவு ஆணையருக்கு உதவி செய்யப்படுகிறது:-

இணை வளர்ச்சி ஆணையர்

ஒரு மாவட்ட ஆட்சியர் , பெரும்பாலும் கலெக்டர் என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படுபவர் , இந்தியாவில் ஒரு மாவட்டத்தின் வருவாய் சேகரிப்பு மற்றும் நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பான முதன்மையான இந்திய நிர்வாக சேவை அதிகாரி ஆவார். மாவட்ட ஆட்சித்தலைவருக்கும் நிர்வாக மாஜிஸ்திரேட் அதிகாரங்கள் இருப்பதால், இந்தப் பதவி மாவட்ட ஆட்சியர் என்றும் , அவர்கள் கோட்ட ஆணையரின் மேற்பார்வையில் பணிபுரிவதால் , இந்தப் பதவி துணை ஆணையர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. கலெக்டருக்கு மாவட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் துணை கலெக்டர்கள் , உதவி கலெக்டர்கள் , சப் கலெக்டர்கள் மற்றும் தனி தாசில்தார் ஆகியோர் உதவியாக உள்ளனர்.

கடமைகள்:

மாவட்ட ஆட்சியர்களுக்கு மாவட்டத்தின் அதிகார வரம்பில் பலவிதமான பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பொறுப்புகளின் உண்மையான அளவு மாறுபடும் போது, அவை பொதுவாக இதில் அடங்கும்

கலெக்டராக:

- நில மதிப்பீடு
- நிலம் கையகப்படுத்தல்
- நில வருவாய் வசூல்
- வருமான வரி பாக்கிகள் , கலால் வரிகள் , நீர்ப்பாசன பாக்கிகள் போன்றவற்றை வசூலித்தல்.
- விவசாய கடன்கள் விநியோகம்
- வெள்ளம், பஞ்சம் அல்லது தொற்றுநோய்கள் போன்ற இயற்கை பேரிடர்களின் போது பேரிடர் மேலாண்மை
- கலவரங்கள் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பின் போது நெருக்கடி மேலாண்மை
- மாவட்ட வங்கியாளர்கள் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் தலைவர்
- மாவட்ட தொழில் மையத்தின் தலைவர்.

மாவட்ட நிர்வாகம்:

மாவட்ட நிர்வாகம் என்பது ஒரு மாவட்டமாக அறியப்படும் ஒரு பகுதியைக் கொண்ட அரசாங்கத்தின் நிர்வாகப் பணியாகும். இது இந்திய நிர்வாக சேவையின் ஒரு பகுதியாகும்.

இந்தியாவில், மாவட்டம் அடிப்படை நிர்வாக அலகு ஆகும். சில மதிப்புமிக்க அகராதிகளில் சிறப்பு நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பிரதேசமாக இது வரையறுக்கப்படுகிறது. ஒரு மாவட்டம் பொதுவாக மாவட்டத்தின் பிராந்தியப் பகுதியில் உள்ள பெரிய நகரம் அல்லது நகரத்தின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. இதன் விளைவாக , ஒரு மாவட்டம் என்பது கிராமங்கள் , நகரங்கள் மற்றும் நகரங்கள் உட்பட பல பிராந்திய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய மாவட்ட நிர்வாக படிநிலையில் ஒரு நிர்வாக அலகு ஆகும். இக்கட்டுரையில் மாவட்ட நிர்வாகத்தின் அனைத்து நிர்வாக கட்டமைப்புகள், அதன் செயல்பாடுகள் , நோக்கங்கள் மற்றும் பாத்திரங்களை உள்ளடக்கும்.

மாவட்டம் மாநிலத்தின் முதன்மை நிர்வாக அலகு ஆகும். இது அரசாங்கத்தின் பெரும்பான்மையான துறைகளை கையாளும் ஒரு நிர்வாக அலகு ஆகும். பொது நிர்வாகத்தின் முழு இயந்திரத்தையும்

ஒருமுகப்படுத்துவதற்கும், மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பில் கொண்டு வருவதற்கும் இந்த மாவட்டம் மிகவும் சாதகமான புவியியல் அலகு ஆகும். தலைமையகத்திற்கு வெளியே , மாநில அரசின் பெரும்பாலான ஏஜென்சிகள் அப்பகுதியில் வெளிப்புற சேவைகளைக் கொண்டுள்ளன. மாவட்டத்தில் உள்ள நிர்வாக இயந்திரம் இந்த துறைகள் மற்றும் மத்திய அரசின் கவலைகளுடன் தொடர்புடைய சில துறைகளின் நடவடிக்கைகளால் ஆனது. மாவட்ட நிர்வாகக் குழுவின் சில அம்சங்கள் உள்ளன , அவை கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன,

- மாநில அரசு மாவட்ட அளவில் மக்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறது.
 - மாவட்ட நிர்வாகம் என்பது ஊழியர்கள் அல்லது செயலர் பணிகளுக்கு மாறாக களப்பணியாகும்.
 - மாவட்ட அளவில் உள்ள சவால்கள் மாவட்டத்திற்கு குறிப்பிட்டவை.
 - கொள்கை உருவாக்கம் மாவட்ட அளவில் முடிவடைகிறது , மேலும் கொள்கை அமலாக்கம் தொடங்குகிறது.
 - மாவட்ட அதிகாரி என்பது மாநில அரசாங்கத்தின் கடைசி தொடர்பு மற்றும் மாவட்டத்தில் எந்த நடவடிக்கை அல்லது சம்பவத்திற்கும் "தரையில் உள்ள மனிதன்".
 - மாவட்டத்தில் அலகுகளின் செயல்பாட்டுத் தொகுப்பு உள்ளது. மாவட்டத்தில் கணிசமான எண்ணிக்கையிலான துறை கள அலுவலகங்கள் உள்ளன.
- மாவட்ட நிர்வாகத்தின் பணிகள் என்ன?
- சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு: செயல்பாடுகளின் முதல் தொகுப்பு அமைதி மற்றும் பொது பாதுகாப்பு தொடர்பானது. மாவட்ட காவல்துறைக்கு தலைமை தாங்கும் காவல் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியர் ஆகியோர் சட்டம் ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கு கூட்டாகப் பொறுப்பு வகிக்கின்றனர்.
 - நில வருவாய்: இரண்டாவது தொகுப்பு செயல்பாடுகள் வருவாய் நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடையது. நில நிர்வாகம் , நிலப்

பதிவேடுகளை நிர்வகித்தல் உட்பட , இந்த வகையின் மிக முக்கியமான அங்கமாக இருந்தாலும் , நில வருவாயின் மதிப்பீடு மற்றும் வசூல் , அத்துடன் நில வருவாயின் நிலுவைத் தொகையாக வசூலிக்கப்படும் பிற பொது நிலுவைகளின் வசூல் ஆகியவையும் இதில் அடங்கும்.

- மேம்பாடு: கல்வி , பொது சுகாதாரம் , சமூக நலன் மற்றும் பின்தங்கிய சமூகங்கள் மற்றும் குழுக்களின் நலன் ஆகியவை இதில் அடங்கும். இந்தக் கடமைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிறப்பு அதிகாரி தலைமையில் மாவட்டத்தில் உள்ள வெவ்வேறு துறைகளால் கையாளப்படுகிறது.

- தேர்தல்கள்: இது நாடாளுமன்றம் , மாநில சட்டமன்றம் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் தேர்தல்களை நடத்துவதைக் குறிக்கிறது. வாக்காளர் பதிவு முதல் தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும் வரை தேர்தல் நடைமுறைகள் சரியாக பின்பற்றப்படுவதை உறுதி செய்யும் பொறுப்பு தேர்தல் ஆணையருக்கு உள்ளது.

- நகராட்சி நிர்வாகம்: மாவட்ட ஆட்சியர் பொதுவாக நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் முறையான செயல்பாட்டைக் கண்காணித்து உறுதிசெய்யும் பொறுப்பில் உள்ளார். நகர்ப்புற மக்களுக்கான பல்வேறு வளர்ச்சி மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதை மாவட்ட ஆட்சியர் மேற்பார்வையிடுகிறார்.

- அவசர நிவாரணம்: வெள்ளம் , பூகம்பம், தற்செயலான தீ , பஞ்சம் மற்றும் பிற இயற்கை பேரழிவுகள் போன்ற சூழ்நிலைகளில் , ஒட்டுமொத்த மாவட்ட நிர்வாகமும் அச்சுறுத்தலைச் சந்திக்கத் தயாராக உள்ளது , மேலும் பல்வேறு துறைகளின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கான பொறுப்பை DC ஏற்றுக்கொள்கிறது. மக்களின் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டும்.

- அதனுடன், கையாளுதல், ஒழுங்குமுறை செயல்பாடுகள் , நிலம் கையகப்படுத்துதல், மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு , கருவூலங்கள்,

வரவு செலவுத் திட்டம் , போக்குவரத்து போன்றவற்றிற்கும் பொறுப்பாகும்.

நிர்வாகத்தின் வரிசைமுறையானது மாவட்ட ஆட்சியரிடம் இருந்து தொடங்குகிறது , அவர் நிர்வாகத்தின் தலைவராகவும் , பெரும்பாலான கடமைகள் மற்றும் மாவட்ட நிர்வாகிகளுக்கு பொறுப்பாகவும் இருக்கிறார். அதனுடன் , மாவட்ட நிர்வாகத்தின் கட்டமைப்பும் பின்பற்றப்படுகிறது

- காவல் கண்காணிப்பாளர்
- மாவட்ட மருத்துவ அலுவலர்
- மாவட்ட சுகாதார அலுவலர்
- மாவட்ட வன அலுவலர்
- கூட்டுறவு சங்கங்களின் உதவிப் பதிவாளர்
- மாவட்ட வேளாண் அலுவலர்.
- மாவட்ட தொழில் அலுவலர்
- மாவட்ட நீதிபதிகள்
- பிற்படுத்தப்பட்டோர் நல அலுவலர்
- சிறை கண்காணிப்பாளர்
- மாவட்ட தொழிலாளர் அலுவலர்
- ஒவ்வொரு நிர்வாகியின் பங்கு
- துணை ஆணையர்

மாவட்ட ஆட்சியராக , துணை ஆணையர் முதன்மை வருவாய் அதிகாரி மற்றும் நில வருவாய் நிலுவைத் தொகையாக வசூலிக்கக்கூடிய வருவாய் மற்றும் பிற அரசு நிலுவைகளை வசூலிக்கும் பொறுப்பில் உள்ளார். பருவகால மழை , வறட்சி, வெள்ளம், ஆலங்கட்டி மழை மற்றும் தீ போன்ற இயற்கை பேரழிவுகளை அவர் கையாள்கிறார். PP சட்டத்தின் கீழ் , துணை ஆணையர், உதவி ஆட்சியர் முதல் தரமாக செய்யப்பட்ட SDM உத்தரவுகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்க , பிரதேச ஆணையர்களாகவும், மாவட்ட ஆட்சியர்களாகவும் செயல்படுகிறார்.

பாராளுமன்ற, சட்டமன்ற, நகராட்சி மற்றும் பஞ்சாயத்து தேர்தல்களுக்கான மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரியாக துணை ஆணையர் பணியாற்றுகிறார்.

மாவட்ட ஆட்சியர் பதிவுச் சட்டத்தின் கீழ் பத்திரப் பதிவாளரின் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளார் , மேலும் அவர் பத்திரப் பதிவு செயல்பாட்டை நிர்வகித்து மேற்பார்வையிடுகிறார்.

கூடுதல் துணை கமிஷனர்

கூடுதல் துணை ஆணையர் பதவி தினசரி அடிப்படையில் துணை ஆணையருக்கு ஆதரவாக நிறுவப்பட்டது. விதிகளின்படி , துணை கமிஷனருக்கு உள்ள அதே அதிகாரம் கூடுதல் துணை கமிஷனருக்கும் உள்ளது. துணை ஆணையரின் அதிகரித்து வரும் பணிச்சுமையைக் குறைக்க, கூடுதல் துணை ஆணையர் பதவி 1979 இல் நிறுவப்பட்டது.

துணைப்பிரிவு மாஜிஸ்திரேட்

அவரது துணைப் பிரிவுக்குள் இருக்கும் துணைப் பிரதேச மாஜிஸ்திரேட்டின் கடமைகள் அவரது மாவட்டத்திற்குள் இருக்கும் துணை ஆணையரின் கடமைகளைப் போலவே இருக்கும். அவர் அனைத்து நிர்வாக விஷயங்களிலும் துணை ஆணையரின் முதன்மை முகவராக இருக்க வேண்டும்.

அவர் துணைப்பிரிவின் எண்ணற்ற வளர்ச்சி முயற்சிகளுக்குப் பொறுப்பாகவும், பல துறைகளின் முயற்சிகளை ஒருங்கிணைப்பதற்கும் பொறுப்பாக உள்ளார்.

தாசில்தார் அல்லது நைப் தாசில்தார்

நிதி ஆணையர்கள் தஹ்சில்தார்களை நியமிக்கிறார்கள் , வருவாய் மற்றும் நைப் தாசில்தார்களை பிரிவு ஆணையரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். தெஹ்சில் அல்லது சப் டெஹ்சிலுக்குள் அவர்களின் பொறுப்புகள் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியானவை மற்றும் வேறுபட்டவை. எக்ஸிகியூட்டிவ் மாஜிஸ்திரேட் , உதவி கலெக்டர் , சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆகிய அதிகாரம் அவர்களுக்கு உள்ளது.

கணுங்கோ

கணுங்கோ அல்லது ganisation என்பது புல கணுங்கோ , அலுவலக கணுங்கோ மற்றும் மாவட்ட கணுங்கோக்களால் ஆனது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் அதன் பலத்தை அரசின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே மாற்ற முடியும். "மாவட்ட நிர்வாகம்" என்பது ஒரு மாவட்டமாக முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு பகுதிக்குள் அரசாங்கப் பொறுப்புகளை நிர்வகிப்பதைக் குறிக்கிறது. கிராமப்புற மாவட்டங்கள், தொழில்துறை மாவட்டங்கள் , பின்தங்கிய மாவட்டங்கள் , நகர்ப்புற மாவட்டங்கள் மற்றும் மலை மாவட்டங்கள் ஆகியவை இந்தியாவில் உள்ள மாவட்டங்களின் ஐந்து வகைகளாகும்.

மாவட்ட ஆட்சியரின் பங்கு மற்றும் செயல்பாடு:

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் மாவட்ட நிர்வாகத்தில் ஆற்றிய பங்கு மற்றும் ஆற்றிய பணிகளைப் பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்.

வருவாய் நிர்வாகம்

வரலாற்று ரீதியாக , வருவாய் சேகரிப்பு என்பது மாவட்ட கலெக்டரின் முதல் பொறுப்பாக (செயல்பாடாக) இருந்து வருகிறது , இது கலெக்டர் என்பதைக் குறிக்கிறது. இன்றும் மாவட்ட வருவாய் நிர்வாகத் தலைவராக உள்ளார். மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தில் உள்ள வருவாய் வாரியம் அல்லது வருவாய் தீர்ப்பாயம் அல்லது பஞ்சாப், ஹரியானா மற்றும் ஜம்மு & காஷ்மீரில் உள்ள நிதி ஆணையர் மூலம் மாநில அரசுக்கு வருவாயை சேகரிப்பதற்கு அவர் பொறுப்பு. மாவட்ட வருவாய் நிர்வாகத் தலைவராக , ஆட்சியர் பின்வரும் பணிகளுக்குப் பொறுப்பாவார்.

- நில வருவாய் வசூலிக்க.
- பிற அரசாங்க நிலுவைத் தொகைகளை வசூலிக்க.
- தக்காவி கடன்களை விநியோகம் செய்து திரும்பப் பெறுதல்.
- நில ஆவணங்களை பராமரிக்க.
- கிராமப்புற புள்ளிவிவரங்களை சேகரிக்க.

• நிலம் கையகப்படுத்தும் அதிகாரியின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துதல், அதாவது, காலனித்துவம், தொழில், குடிசை

அகற்றுதல், மூலதன கட்டுமானம் மற்றும் பலவற்றிற்காக நிலம் கையகப்படுத்துதல்.

- நிலச் சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்துதல்.
- விவசாயிகளின் நலனைக் கவனிப்பது.
- பயிர்களின் இழப்புகளை மதிப்பீடு செய்து , தீ, வறட்சி மற்றும் வெள்ளம் போன்ற இயற்கை பேரிடர்களின் போது நிவாரணம் வழங்க பரிந்துரை செய்தல்.
- கருவூலம் மற்றும் துணை கருவூலத்தை மேற்பார்வை செய்ய.
- முத்திரைச் சட்டத்தை அமல்படுத்த.
- மறுவாழ்வு மானியம் செலுத்த.
- அரசு தோட்டங்களை நிர்வகித்தல்.
- கீழ் அதிகாரிகளின் உத்தரவுகளுக்கு எதிரான வருவாய் மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்க.
- ஜமீன்தாரி ஒழிப்பு இழப்பீடு வழங்க வேண்டும்.

சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு நிர்வாகம்

மாவட்டத்தில் சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிப்பது மாவட்ட ஆட்சியரின் தலையாய கடமையாகும். சுதந்திரத்திற்கு முன் , மாவட்ட ஆட்சியர் நிர்வாக மாஜிஸ்திரேட் மற்றும் ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் ஆகிய இரண்டிலும் செயல்பட்டார். எக்ஸிகியூட்டிவ் மாஜிஸ்திரேட்டாக, சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதற்கும் , ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட்டாகவும், சட்டங்களை விளக்குவதன் மூலம் கிரிமினல் மற்றும் சிவில் வழக்குகளின் விசாரணைக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு , இந்திய அரசியலமைப்பின் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் பிரிவு 50 இன் படி நீதித்துறை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் என்ற கலெக்டரின் பணி முடிவுக்கு வந்தது. மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் பணிபுரியும் மாவட்ட நீதிபதி என்ற புதிய செயல்பாட்டாளரிடம் இந்த செயல்பாடு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் (அதாவது நிர்வாக மாஜிஸ்திரேட்) என்ற நிலையில் , மாவட்டத்தில் சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிக்கும் பொறுப்பு இறுதியாக உள்ளது. இந்த நோக்கத்திற்காக , மாவட்ட காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் தலைமையிலான மாவட்ட காவல்துறை மாவட்ட ஆட்சியரின் கட்டுப்பாடு , மேற்பார்வை மற்றும் வழிகாட்டுதலின் கீழ் வைக்கப்படுகிறது. 1861 ஆம் ஆண்டின் இந்தியக் காவல் சட்டம் , மாவட்ட ஆட்சியரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள மாவட்ட காவல்துறை கண்காணிப்பாளரிடம் மாவட்டத்தின் காவல்துறை நிர்வாகத்தை வழங்குகிறது. இவ்வாறு மாவட்டத்தில் சட்டம் ஒழுங்கு நிர்வாகத்தின் இரட்டைக் கட்டுப்பாடு , அதாவது மாவட்ட ஆட்சியரின் கட்டுப்பாடு மற்றும் காவல்துறைத் தலைமை இயக்குநர் தலைமையிலான துறை ரீதியான கட்டுப்பாடு என்ற முறை உள்ளது.

மாவட்ட ஆட்சியர் , மாவட்ட ஆட்சியர் என்ற முறையில் பின்வரும் பணிகளைச் செய்கிறார்:

- கீழ்நிலை நீதிபதியைக் கட்டுப்படுத்தவும் மேற்பார்வை செய்யவும்.
- குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 144ன் கீழ் பொது அமைதி மற்றும் ஒழுங்குக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படும் போது உத்தரவுகளை பிறப்பித்தல்.
- அரசு மற்றும் பிறரிடமிருந்து பெறப்பட்ட அனைத்து மனுக்களையும் தீர்த்து வைப்பது.
- பரோலில் கைதிகளை விடுவிக்க.
- சிறைகளை ஆய்வு செய்ய.
- வருடாந்தர குற்றவியல் அறிக்கையை அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பிக்க.
- ஆயுதங்கள், ஹோட்டல், வெடிபொருட்கள், பெட்ரோலியம் போன்ற பல வகையான உரிமங்களை வழங்க , இடைநிறுத்த அல்லது ரத்து செய்ய
- மற்றும் பலர்.
- கைதிகளுக்கு உயர்ந்த வகுப்புகளை வழங்குதல்.
- உள்ளாட்சி அமைப்புகளை மேற்பார்வையிடவும் கட்டுப்படுத்தவும்.

- மாவட்ட காவல்துறையின் நடவடிக்கையை கட்டுப்படுத்தி வழிநடத்துதல்.
- கேளிக்கை வரிச் சட்டம் மற்றும் பத்திரிகைச் சட்டத்தை அமலாக்க.
- சிவில் நிர்வாகத்திற்கு ஏதேனும் அசாதாரணமானவற்றைச் சமாளிப்பதற்கு உதவுவதற்கும் உதவுவதற்கும் ஆயுதப்படைகளை அழைப்பது
- மாவட்டத்தில் நிலைமை.
- தொழிற்சாலைகள் சட்டம் மற்றும் வர்த்தக முத்திரை சட்டத்தின் கீழ் குற்றவாளிகளை தண்டிக்க.
- உரிமை கோரப்படாத சொத்தை அகற்ற உத்தரவிட.
- காடுகளின் வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களைப் பரிந்துரை செய்தல்.

வளர்ச்சி நிர்வாகம்

சுதந்திரத்திற்கு முன் , கலெக்டரின் வளர்ச்சிப் பாத்திரம் , பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஒரு 'காவல் அரசாக' இருந்ததால், முக்கியமாக ஒழுங்குமுறை நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடையது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு மற்றும் வளர்ச்சி திட்டமிடல் மூலோபாயத்தின் தொடக்கத்துடன், ஒரு கலெக்டரின் வளர்ச்சிப் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக மாறியது. வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் அவர் ஒரு முக்கிய நபராக மாறிவிட்டார். ஆனால், அனைத்து மாநிலங்களிலும் இந்த நிலைப்பாடு ஒரே மாதிரியாக இல்லை. பரவலாக , மாவட்டத்தில் இரண்டு வெவ்வேறு வளர்ச்சி நிர்வாக முறைகள் தோன்றியுள்ளன. ஒன்று தமிழ்நாடு , ராஜஸ்தான் மற்றும் பிற மாநிலங்களின் மாதிரி , மற்றொன்று மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத் பேட்டர்ன்.

முதல் முறையில் ஆட்சியர் ஒழுங்குமுறை மற்றும் வளர்ச்சி நிர்வாகம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறார். எனவே, அவர் இந்த மாநிலங்களில் வருவாய், மாஜிஸ்திரேட் மற்றும் வளர்ச்சி நடவடிக்கைகளை கவனித்து வருகிறார். வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் ஈடுபட்டுள்ள அனைத்து மாவட்ட அளவிலான அலுவலர்களும் ஆட்சியரின் மேற்பார்வை ,

வழிகாட்டுதல் மற்றும் தலைமையின் கீழ் செயல்படுகின்றனர். தொழில்நுட்ப விஷயங்களில் அந்தந்த துறைகளின் கட்டுப்பாடு மற்றும் மேற்பார்வையின் கீழ் செயல்பட்டாலும் , அவர்களின் வளர்ச்சித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் , மாவட்ட ஆட்சியரின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்படுகின்றன. பல மாநிலங்களில், கலெக்டரே மாவட்ட வளர்ச்சி அலுவலராக நியமிக்கப்பட்டு, வளர்ச்சி நிர்வாகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள மாவட்ட அளவிலான அதிகாரிகளின் ஆண்டு ரகசிய அறிக்கையை எழுதும் அதிகாரம் பெற்றவர்.

மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தில் காணப்படும் இரண்டாவது முறையில், ஆட்சியர் ஒழுங்குமுறை நிர்வாகத்திற்கு மட்டுமே பொறுப்பு. இந்த மாநிலங்களில் வளர்ச்சி நிர்வாகம் ஜிலாபரிஷத்தின் பொறுப்பாகும். வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் ஈடுபட்டுள்ள அனைத்து மாவட்ட அளவிலான அலுவலர்களும் ஜிலாபரிஷத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் மேற்பார்வையின் கீழ் செயல்படுகின்றனர். இந்த ஊற்றுக்காக , ஜிலாபரிஷத் மாவட்ட வளர்ச்சி அதிகாரியை (அல்லது தலைமை நிர்வாக அதிகாரி) நியமித்துள்ளது, அவர் ஐ.ஏ.எஸ். இந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் , வளர்ச்சித் துறையில் ஆட்சியர் பொறுப்பில் இருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்.

வளர்ச்சித் துறையில் கலெக்டரின் பங்கின் முக்கியப் பரிமாணம், மாவட்ட ஊரக வளர்ச்சி முகமையுடன் (DRDA) அவர் இணைந்திருப்பது. வளர்ச்சி நிர்வாகத் துறையில் கலெக்டரின் முக்கியப் பணி , வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் ஈடுபட்டுள்ள மாவட்ட அளவிலான அலுவலர்களின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைப்பதும்-ஒருங்கிணைப்பதும் ஆகும் என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இருப்பினும், 1992 ஆம் ஆண்டின் 73 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் மற்றும் அதன் விளைவாக பல்வேறு மாநிலங்களின் 1993 மற்றும் 1994 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாயத்து ராஜ்

சட்டங்கள் வளர்ச்சி நிர்வாகத்தில் கலெக்டரின் பங்கைக் குறைக்கின்றன.

பிற அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர , கலெக்டர் பின்வரும் செயல்பாடுகளையும் செய்கிறார்:

- அவர் பாராளுமன்ற மற்றும் மாநில சட்டமன்ற தேர்தல்களுக்கான தேர்தல் அதிகாரியாக செயல்படுகிறார்
- தொகுதிகள். எனவே , மாவட்ட அளவில் தேர்தல் பணிகளை ஒருங்கிணைத்து வருகிறார்.
- இவர் மாவட்ட மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு அதிகாரியாக செயல்படுகிறார். எனவே , அவர் பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கிறார்.
- அவர் ஒரு மாவட்டத்தில் தலைமை நெறிமுறை அதிகாரியாக செயல்படுகிறார்.
- மாவட்ட திட்ட அமலாக்கக் குழுவிற்கு அவர் தலைமை தாங்குகிறார்.
- மாவட்டத்தில் நடைபெறும் விழாக்களின் போது மாநில அரசின் அதிகாரப்பூர்வ பிரதிநிதியாக செயல்படுகிறார்.
- அவர் மாவட்டத்தில் குடிமக்கள் மற்றும் நிர்வாகத்திற்கு இடையே ஒரு வகையான இடையகமாக செயல்படுகிறார்.
- மாவட்டத்தில் உள்ள நகராட்சி நிர்வாகத்தை அவர் மேற்பார்வையிடுகிறார்.
- அவர் அரசாங்கத்தின் மக்கள் தொடர்பு அதிகாரியாகச் செயல்படுகிறார்.
- இயற்கைப் பேரிடர்கள் மற்றும் பிற அவசரநிலைகளின் போது நெருக்கடி நிர்வாகியாக அவர் செயல்படுகிறார்.
- மாவட்ட நிர்வாகத்தின் தலைவராக , அவர் மாவட்ட ஊழியர்களின் பணியாளர் விஷயங்களைக் கையாள்கிறார்.
- சிவில் சப்ளைஸ்-உணவு மற்றும் பிற அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்கு அவர் பொறுப்பு.

- சிவில் பாதுகாப்பு தொடர்பான பணிகளை அவர் கையாள்கிறார்.
- அவர் இராணுவ அதிகாரிகளுடன் தொடர்பைப் பேணுகிறார் மற்றும் பணியாற்றும் மற்றும் இருவரின் நலனையும் கவனித்துக்கொள்கிறார்
- ஓய்வுபெற்ற ஆயுதப்படை உறுப்பினர்கள்.

சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு:

நாட்டில் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கை நிர்வகித்தல்

இந்திய அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையின் கீழ் 'காவல்' மற்றும் 'பொது ஒழுங்கு' ஆகியவை மாநிலப் பாடங்களாகும், எனவே, குற்றங்களைத் தடுப்பது, கண்டறிதல், பதிவுசெய்தல் மற்றும் விசாரணை செய்து குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பது மாநில அரசுகளின் முதன்மைக் கடமையாகும். எவ்வாறாயினும், மாநிலக் காவல் படைகளை நவீனமயமாக்கும் திட்டத்தின் கீழ் ஆயுதம், தகவல் தொடர்பு, உபகரணங்கள், நடமாட்டம், பயிற்சி மற்றும் பிற உள்கட்டமைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மாநில அரசுகளின் முயற்சிகளுக்கு மத்திய அரசு துணைபுரிகிறது. மேலும், குற்றம் மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கு தொடர்பான சம்பவங்களைத் தடுக்க மாநில சட்ட அமலாக்க முகமைகளுடன் மத்திய பாதுகாப்பு மற்றும் புலனாய்வு அமைப்புகளால் உளவுத்துறை உள்ளீடுகள் தொடர்ந்து பகிரப்படுகின்றன.

தேசிய குற்றப்பதிவு பணியகம் (NCRB), உள்துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் உள்ள ஒரு முக்கிய நிறுவனமானது, மாநிலங்களுக்கு சிறந்த தடுப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக்கான தகுந்த உத்திகளை உருவாக்க உதவும் நோக்கில் குற்றப் புள்ளிவிவரங்களை சேகரித்து, தொகுத்து, பகுப்பாய்வு செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது. குற்றம். மேலும், பணியகம் நாடு முழுவதும் உள்ள ஒவ்வொரு மாவட்ட குற்றப் பதிவுப் பணியகம் (DCRB) மற்றும் மாநில குற்றப் பதிவுப் பணியகம் (SCRB) ஆகியவற்றில், 'குற்றக் குற்றவியல் தகவல்

அமைப்பு (CCIS) என்ற திட்டத்தின் கீழ் கணினிமயமாக்கப்பட்ட அமைப்புகளை நிறுவியுள்ளது. இந்த அமைப்பு குற்றங்கள் , குற்றவாளிகள் மற்றும் குற்றத்தில் ஈடுபட்டுள்ள / தொடர்புடைய சொத்துக்களின் தேசிய அளவிலான தரவுத்தளத்தை பராமரித்து , குற்றங்களைத் தடுப்பதிலும் கண்டறிவதிலும் சட்ட அமலாக்க நிறுவனங்களுக்கு உதவுதல் மற்றும் சேவை வழங்கல் வழிமுறைகளை மேம்படுத்துதல் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குற்றத்தின் அச்சுறுத்தலை திறம்பட கையாள்வதற்காக , என்சிஆர்பியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் மற்றொரு அமைப்பு, அதாவது ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குற்றத் தகவல் அமைப்பு (OCIS) செயல்படுத்தப்படுகிறது.

தேசிய போலீஸ் கமிஷன்

தேசிய போலீஸ் கமிஷன் , 1977 இல் நிறுவப்பட்டது. இது இந்தியாவின் போலீஸ் அமைப்பை மாற்றுவதற்கான மிக முக்கியமான முயற்சியாகும். மேலும் அறிய, தொடர்ந்து படிக்கவும். தேசிய போலீஸ் கமிஷன் NPC இன் செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள்

தேசிய போலீஸ் கமிஷன் இந்தியா (NPC) என்பது போலீஸ் அமைப்பு, அதன் செயல்பாடுகள் , பொறுப்பு, பாத்திரங்கள், குடிமக்களுடன் தொடர்பு , அதன் பணியில் அரசியல் தலையீடு , அதிகார துஷ்பிரயோகம் மற்றும் செயல்திறன் மதிப்பீடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கும் நோக்கத்துடன் பரந்த ஆணைகளுடன் நிறுவப்பட்டது. இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு முதல் தேசிய ஆணையமாக விதிவிலக்கான சூழ்நிலைகளில் பெரும் நம்பிக்கையுடன் NPC நிறுவப்பட்டது.

1977 தேசியத் தேர்தலுக்குப் பிறகு , NPC ஜனதா கட்சியால் நியமிக்கப்பட்டு காங்கிரஸ் கட்சியால் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தக் காலம் முழுவதும் இந்த அரச நிர்வாகம் அரசியல் லாபத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1979 முதல் 1981 வரை, ஆணையம் தற்போதுள்ள காவல்துறை கட்டமைப்பில்

விரிவான சீர்திருத்தங்களை முன்மொழிந்து எட்டு அறிக்கைகளை வெளியிட்டது.

தேசிய போலீஸ் கமிஷன் (NPC)க்கான காரணங்கள்

நவம்பர் 15, 1977 இல், காவல்துறையின் பங்கு மற்றும் கடமைகளை மேம்படுத்தும் நோக்கத்துடன் தேசிய காவல் ஆணையம் இந்தியா உருவாக்கப்பட்டது. நவம்பர் 26, 1977 அன்று ஸ்ரீ சி.வி. ஆணையத்தின் உறுப்பினர் செயலாளராக நரசிம்மன் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். பொலிஸ் பிரச்சினைகளை விசாரிப்பது மற்றும் பொலிஸ் அமைப்பின் முழுமையான தேசிய மதிப்பாய்வை உருவாக்குவது இதன் இலக்காக இருந்தது. கமிஷனின் விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகள் விதிவிலக்கானவை , காவல்துறை அமலாக்கத்தின் பெரும்பாலான அம்சங்களைத் தொடும்.

NPC இன் அறிக்கைகள்

NPC மொத்தம் எட்டு அறிக்கைகளை முன்மொழிந்தது. அவர்களைப் பற்றி நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அனைத்தும் இங்கே:

முதல் அறிக்கை

தேசிய போலீஸ் கமிஷனின் முதல் அறிக்கை , போலீஸ் அதிகாரிகள் மீதான புகார்களை உள்ளடக்கியது. காவல்துறையினருக்கு எதிரான கவலைகளைப் புகாரளிப்பதற்கான எந்தவொரு அமைப்பும் காவல்துறை மற்றும் பொது நிர்வாகத்தால் நியாயமானதாகக் கருதப்பட வேண்டும். இதன் விளைவாக , காவல்துறைக்கு வெளியே ஒரு சுயாதீனமான அதிகார வரம்பின் சேவைகள் உட்பட துறைசார் அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட விசாரணைகளை உள்ளடக்கிய விதிகளை ஆணையம் முன்மொழிந்தது. கூடுதலாக , சில கடுமையான புகார்கள் மற்றும் காவல்துறை அதிகாரிகளின் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு கட்டாய நீதி விசாரணையை ஆணையம் பரிந்துரைத்தது.

- போலீஸ் காவலில் உள்ள ஒருவருக்கு மரணம் அல்லது கடுமையான காயம்.

- போலீஸ் காவலில் ஒரு பெண் கற்பழிப்பு
- சட்டவிரோதமான கூட்டங்கள் மற்றும் கூட்டங்களைக் கலைப்பதன் மூலம் பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூடு காரணமாக இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட நபர்களின் மரணம்

இரண்டாவது அறிக்கை

குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவின் நியமனம் இரண்டாவது அறிக்கையில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. NPC இன் படி, குற்றவியல் நீதி அமைப்பின் அனைத்து பிரிவுகளும் ஒரே நேரத்தில் திறம்பட செயல்படும் வரை அதிகாரிகள் தங்கள் பணியில் வெற்றிகரமான முடிவுகளை அடைய முடியாது. இதன் விளைவாக , அனைத்துத் துறைகளின் முன்னேற்றத்தையும் முழுமையாக மதிப்பிடுவதற்கும் , தேவைக்கேற்ப தீர்வு நடவடிக்கைகளைச் செயல்படுத்துவதற்கும் ஒரு அமைப்பை நிறுவுவது அவசியம். கொள்கைப் பொறுப்புகள் , அரசியல் தலையீடுகள் , இடமாற்றம் மற்றும் இடைநீக்க உத்தரவுகள் மற்றும் தலைமை காவல்துறைத் தேர்வுகள் குறித்து அறிக்கை விவாதிக்கிறது.

மூன்றாவது அறிக்கை

மூன்றாவது அறிக்கை , சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினரைப் பற்றி காவல்துறைக்கு பரிந்துரை செய்கிறது. இந்த அறிக்கையில் சிவில் உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் மற்றும் பழங்குடியினர் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகளுக்கு எதிரான பிற அட்டூழியங்கள் மீதான விசாரணைகளின் செயல்திறனைக் கண்காணிக்க காவல்துறையில் ஒரு சிறப்பு புலனாய்வுத் துறையை நிறுவ வேண்டும் என்று NPC பரிந்துரைத்துள்ளது. இந்த அறிக்கையின் கீழ் உள்ள இரண்டு ஒருங்கிணைந்த புள்ளிகள்:

- பொது அமைதி மற்றும் சட்டத்தை மீறுவதைத் தடுக்கலாம்.
- அநீதி மற்றும் சுரண்டலில் இருந்து நலிந்த பிரிவினருக்கு போதிய பாதுகாப்பை வழங்குதல்
- நான்காவது அறிக்கை

- தேசிய காவல் ஆணையத்தின் நான்காவது அறிக்கையில் குற்றம் அந்தந்த அதிகார வரம்பிற்கு வெளியே நடந்திருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் கூட, FIR பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- தேவைப்பட்டால், FIR அறிக்கைகள் மேலும் சம்பந்தப்பட்ட காவல் நிலையத்திற்கு மாற்றப்படும்
- எந்தவொரு விசாரணையிலும் சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்களைப் புகாரளிப்பது மற்றும் அவற்றை ஒரு கட்டாயப் பதிவாகப் பயன்படுத்துவது அவசியம்
- திருடப்பட்ட சொத்தை பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு திருப்பித் தருதல் மற்றும் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வழக்குகளை கூட்டு வழக்குகள் வடிவில் விசாரிப்பதற்கான அதிகாரம் NPCயின் நான்காவது அறிக்கையில் சிறப்புக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- NPCயின் நான்காவது அறிக்கையில் , கைது செய்வதற்கான அறிவிப்பு, ஒரு சாட்சியின் வருகை , மூன்றாம் நிலை முறைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கான கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விதிமுறைகள் மற்றும் வழக்கமான நீதிமன்ற ஆய்வுகள் ஆகியவை முதன்மை அறிவிக்கப்பட்ட அம்சங்களாகும்.

ஐந்தாவது அறிக்கை

- இந்தியக் காவல் சேவைகளின் (IPS) அதிகாரிகளுக்கு கான்ஸ்டபிள்கள் உட்பட காவல்துறை அதிகாரிகளின் ஆட்சேர்ப்பு இரண்டு-நிலை நடைமுறைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று இந்த அறிக்கை அறிவிக்கிறது.
- ஆட்சேர்ப்பு செயல்பாட்டில் , ஒவ்வொரு நிலையிலும் விண்ணப்பதாரர்களின் உளவியல் சோதனை கட்டாயமாகும்
- இது தவிர , தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விண்ணப்பதாரர்களின் உடல் பயிற்சியின் வழக்கமான மதிப்பீடு அவசியம்
- குறிப்பிட்ட அதிகார வரம்பில் காவல்துறை நடவடிக்கையின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கட்டுப்படுத்தி வழிநடத்துவதே முதன்மை ஒருங்கிணைப்பு அதிகாரியாக மாவட்ட ஆட்சியரின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள் என்றும் அறிக்கை கூறுகிறது. ஒரு சிக்கலான

விசாரணையில் மகளிர் காவல்துறை அதிகாரிகளை வலுவூட்டல் மற்றும் சேர்ப்பது NPC இன் ஐந்தாவது அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாவது அறிக்கையில் சில இரகசிய நடவடிக்கைகள் மற்றும் நீதித் தேவைகள் தவிர அனைத்து காவல்துறை நடவடிக்கைகளிலும் கட்டாய வெளிப்படைத்தன்மை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆறாவது அறிக்கை

இந்திய தேசிய காவல் ஆணையத்தின் ஆறாவது அறிக்கை , நிலையான இடைவெளியில் அதிகாரிகளின் பதவி உயர்வை மதிப்பிடுவது மற்றும் துணை ராணுவம் மற்றும் பிற தொடர்புடைய அமைப்புகளில் ஐபிஎஸ் பணியாளர்களை நிறுவுவது பற்றி குறிப்பிடுகிறது. ஆறாவது அறிக்கை குறிப்பிட்ட இடங்களுக்கான போலீஸ் கமிஷனரேட் அமைப்பு மற்றும் வகுப்புவாத கலவரங்களை தடுக்க சில கொடூரமான வழக்குகளின் தடயங்களை திரும்பப் பெறுவது சில சூழ்நிலைகளில் ஊக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும். சமூகத்தில் தங்கள் நிலையை வலுப்படுத்த காவல் துறையில் சிறுபான்மையினர் மற்றும் நலிந்த பிரிவினருக்கான முன் இட ஒதுக்கீடுகளையும் அது குறிப்பிடுகிறது.

ஏழாவது அறிக்கை

ஏழாவது அறிக்கையில் காவல் நிலையத்தின் அதிகார வரம்பு தொடர்பான தரநிலைகள் மற்றும் விதிமுறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மத்திய போலீஸ் கமிட்டியை நிறுவுதல் , ஆயுதமேந்திய போலீஸ் படைகளுக்கான ஒழுங்குமுறை சட்டங்களை இயற்றுதல் மற்றும் அனைத்து இந்திய போலீஸ் நிறுவனங்களையும் கட்டமைத்தல் போன்றவற்றையும் அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது.

எட்டாவது அறிக்கை

- இறுதி அறிக்கையில் காவல்துறை அதிகாரிகளின் பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் குறிப்பிட்ட சட்டங்களின் கீழ் பாதுகாப்பை திரும்பப் பெறுதல் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காவல்துறையின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான மாதிரி காவல் சட்டம் மற்றும் விரிவான வழிகாட்டுதல்களை இது விவரிக்கிறது.
- தேசிய காவல் ஆணையத்தின் (NPC) செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள்
- தேசிய காவல் சேவை ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு:
 - காவல்துறையில் பதவிகளை வகிக்க அல்லது செயல்பட ஆட்களை நியமித்தல் மற்றும் நியமித்தல்
 - நியமனங்களைச் சரிபார்த்து , NPCக்குள் இடமாற்றங்கள் மற்றும் பதவி உயர்வுகள் பற்றிய முடிவுகளை எடுக்கவும்
 - தேசிய சட்டத்தால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட பிற கடமைகளை மேற்கொள்ளுங்கள்
 - ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டைப் பேணுதல் மற்றும் உரிய செயல்முறையை கடைப்பிடிக்கும் போது சேவையில் பதவிகளை வகிக்கும் அல்லது பதிலளிக்கும் நபர்களை அகற்றுதல்
 - போலீஸ் முரண்பாடுகள் மற்றும் சமச்சீரற்ற தன்மையை விசாரிப்பது, அத்துடன் போலீஸ் நுழைவுத் தேர்வுகளை மேற்பார்வையிடுவது
 - கமிஷனின் வழிகாட்டுதல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை , போலீஸ் தந்திரோபாயங்களின் அனைத்து முன்னோக்கையும் தாக்கும் வகையில் இருந்தது. NCP உருவாவதற்குப் பின்னால் உள்ள முக்கிய நோக்கம், இந்தியாவின் காவல் அமைப்பில் உள்ள குறைபாடுகள் மற்றும் அரசியல் தலையீடுகளை அகற்றுவதாகும். அது தன் வேலையைச் செய்ததா இல்லையா என்பதை காலம்தான் பதில் சொல்லும்.

UNIT V

இந்தியாவில் முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்

ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள்தொகை கொண்ட எந்த ஒரு பெருநகரத்தின் வளர்ச்சிக்காக பாடுபடும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்பு இந்தியாவில் முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் உறுப்பினர்கள் நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு கவுன்சிலர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இந்தியாவில் முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் இந்தியாவில் உள்ள உள்ளூர் அரசாங்கங்கள். இது மஹாநகர்பாலிகா , நகர் பாலிகா , நகர் நிகம் , சிட்டி கார்ப்பரேஷன் , முதலியன என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு நகரத்தின் மக்கள் தொகை ஒரு பில்லியனுக்கும் அதிகமாக இருந்தால், ஒரு நகரமானது முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் தங்கள் வருவாக்காக வசூலிக்கப்படும் சொத்து வரியையே பெரும்பாலும் நம்பியிருக்கிறது. வருவாய்க்கான மற்ற ஆதாரங்களில் தண்ணீர் வரி, தொழில் வரி , வடிகால் வரி போன்றவை மற்றும் மாநில அரசாங்கத்தின் சில நிலையான உதவிகளும் அடங்கும். மும்பை முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் அல்லது பிரஹன்மும்பை முனிசிபல்

கார்ப்பரேஷன் இந்தியாவின் பணக்கார மாநகராட்சி ஆகும். இதன் பட்ஜெட் இந்தியாவின் சில சிறிய மாநிலங்களின் பட்ஜெட்டை விட அதிகமாக உள்ளது.

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனின் கலவை

குறிப்பிட்ட நகரத்தின் மக்கள்தொகையின் அடிப்படையில் நகரம் அல்லது நகராட்சிப் பகுதி குறிப்பிட்ட வார்டுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வார்டுக்கும் ஒரு பிரதிநிதி அந்த வார்டில் உள்ள மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட வார்டின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி கவுன்சிலர் அல்லது கார்ப்பரேட்டர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். கார்ப்பரேட்டர்கள் ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

நிர்வாகம்

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனின் மொத்த இடங்களில் பாதிக்கும் மேல் வெற்றி பெறும் எந்தக் கட்சியும் தேர்தலில் வெற்றி பெறுகிறது. முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனில் வெற்றி பெறும் கட்சி அதன் மேயரைப் பெறுகிறது. மேயர் சம்பிரதாயத் தலைவராகவும், நிர்வாகத் தலைவர் முனிசிபல் கமிஷனராகவும் இருக்கிறார். முனிசிபல் கமிஷனர் ஐஏஎஸ் அலுவலகமாக இருக்கும் மாநில அரசால் நியமிக்கப்படுகிறார். நகராட்சி ஆணையரின் பணி , மாநகராட்சியின் கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதும் , பட்ஜெட் தயாரிப்பதும் ஆகும். அதேசமயம், மேயர் ஒரு அரசியல் பாத்திரத்தை ஏற்றார்.

மாநகராட்சியின் செயல்பாடுகள்

- நகர திட்டமிடல் உட்பட நகர திட்டமிடல்.
- நிலப் பயன்பாடு மற்றும் கட்டிடங்களின் கட்டுமானத்தை ஒழுங்குபடுத்துதல்.
- பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கான திட்டமிடல்
- உள்நாட்டு, தொழில்துறை மற்றும் வணிக நோக்கங்களுக்காக நீர் வழங்கல்.
- பொது சுகாதாரம் , சுகாதார பாதுகாப்பு மற்றும் திடக்கழிவு மேலாண்மை.

- தீயணைப்பு சேவைகள்.
- நகர்ப்புற காடுகள் , சுற்றுச்சூழலின் பாதுகாப்பு மற்றும் சூழலியல் அம்சங்களை மேம்படுத்துதல்.
- ஊனமுற்றோர் மற்றும் மனவளர்ச்சி குன்றியோர் உட்பட சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்.
- சேரி மேம்பாடு மற்றும் தரம் உயர்த்துதல்.
- நகர்ப்புற வறுமை ஒழிப்பு.

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் என்பது கவுன்சிலர்களைக் கொண்ட ஒரு மேயரைக் கொண்ட ஒரு குழுவைக் கொண்டுள்ளது. மாநகராட்சிகள் பெருநகரங்களுக்கு தேவையான சமூக சேவைகளை வழங்குகின்றன மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் 1835 ஆம் ஆண்டின் மாநகராட்சி சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டன. மேயர் மாநகராட்சிக்கு தலைமை தாங்குகிறார். மாநகராட்சி நகராட்சி ஆணையரின் பொறுப்பில் உள்ளது. மாநகராட்சி மேயர் மற்றும் கவுன்சிலர்களுடன் செயல் அலுவலர்கள் , மாநகராட்சியின் வளர்ச்சிக்கு திட்டமிடுவது தொடர்பான திட்டங்களை கண்காணித்து செயல்படுத்துகின்றனர். கவுன்சிலர்களின் எண்ணிக்கையும் நகரத்தின் பரப்பளவு மற்றும் மக்கள் தொகையைப் பொறுத்தது. இந்தியாவில் , நான்கு பெருநகரங்கள் ; டெல்லி, மும்பை, கொல்கத்தா மற்றும் சென்னை, பெரிய பெருநிறுவனங்களைக் கொண்டுள்ளன.

மாநகராட்சி தேர்தலை யார் நடத்துகிறார்கள்

மாநில தேர்தல் ஆணையத்தின் வழிகாட்டுதல் , வழிகாட்டுதல், மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் , மாநகராட்சிகளுக்கான தேர்தல்கள் நடத்தப்படுகின்றன. மாநகராட்சிகள் மாநில அரசின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை , எனவே நகராட்சி அமைப்புகளின் தேர்தலுக்கு ஒரே மாதிரியான விதிமுறைகள் இல்லை. சில மாநிலங்களில், மாநில அரசுகளால் தேர்தல்கள் ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்றன, சில மாநிலங்களில் , நிர்வாக அதிகாரிகள் அதையே ஏற்பாடு செய்கிறார்கள்.

மாநகராட்சி தேர்தல்

மாநகராட்சி உறுப்பினர்கள் நேரடி தேர்தல் மூலம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். நகரில் ஒரு குறிப்பிட்ட வார்டுக்கு தேர்தல் நடத்தப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட வார்டின் வாக்காளர் பட்டியல் அவர்களின் வார்டுக்கான பிரதிநிதி அல்லது கவுன்சிலரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது. ஒவ்வொரு வார்டுக்கான வாக்காளர் பட்டியல் , ஒவ்வொரு பகுதி வாக்காளர்கள் வசிக்கும் வார்டுக்குள் இருக்கும் பகுதியைப் பொறுத்து ஒன்று அல்லது பல பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உள்ள வாக்காளர்கள் அந்த வார்டுக்குள் ஒரு தெரு அல்லது சாலை அல்லது பெயரிடப்பட்ட பகுதியை சேர்ந்தவர்கள். அனைத்துப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த வாக்காளர்களும் சேர்ந்து ஒரு குறிப்பிட்ட வார்டின் வாக்காளர் பட்டியலை உருவாக்குகிறார்கள்.

மாநகராட்சி தேர்தலில் போட்டியிட தகுதி

ஒருவர் பின்வரும் அளவுகோல்களை பூர்த்தி செய்தால் , முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் தேர்தலில் போட்டியிடலாம்:

- அவள்/அவன் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்
- அவள்/அவர் 21 வயதை அடைந்திருக்க வேண்டும்
- அவரது பெயர் ஒரு வார்டின் வாக்காளர் பட்டியலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது
- முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு அவள்/அவர் முன்னர் தகுதியற்றவர் அல்ல.
- அவள்/அவர் இந்தியாவில் உள்ள எந்த முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனின் பணியாளராக இருக்கக்கூடாது

பட்டியல் பழங்குடியினர் , தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் , பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் மற்றும் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் குறைவு. ஒவ்வொரு வேட்பாளரின் வேட்புமனு படிவத்திலும் அவர்/அவர் சார்ந்த வகுப்பு , ஜாதி அல்லது பழங்குடியினரின் அறிவிப்பு இருக்க வேண்டும். பெண்

வேட்பாளருக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டால் , வேட்பாளர் ஒரு பெண் என்ற அறிவிப்பு இருக்க வேண்டும்.

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனின் காலம்

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் அலுவலகம் அதன் முதல் கூட்டம் தொடங்கியதிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு இயங்குகிறது. இது பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் கலைக்கப்படுவதற்கு உட்பட்டது:

- கார்ப்பரேஷன் அதன் கடமைகளில் பின்தங்கியிருப்பதை அரசு கண்டால்
- நிறுவனம் அதன் அதிகாரத்தை மீறுவது அல்லது துஷ்பிரயோகம் செய்வதை அரசு கண்டறிந்தால்
- மாநிலத்தில் உள்ள முனிசிபல் தேர்தல்கள் செல்லாது என அறிவித்தல் அல்லது வார்டின் முழுப் பகுதியையும் நகராட்சி நடவடிக்கைகளில் இருந்து விலக்குதல்.

ஒரு கவுன்சிலரின் பாத்திரங்கள் மற்றும் கடமைகள்

முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்களின் கீழ் உள்ள கவுன்சிலர்கள் பின்வரும் கடமைகளைச் செய்கிறார்கள்:

- ஒட்டுமொத்த நகராட்சியின் நலன் மற்றும் நலன்களை நோக்கிச் செயல்படுதல்.
- கவுன்சில் கூட்டங்கள் , கவுன்சில் குழு கூட்டங்கள் மற்றும் பிற தொடர்புடைய அமைப்புகளின் கூட்டங்களில் பங்கேற்க.
- நகராட்சியின் திட்டங்கள் மற்றும் கொள்கைகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும் மதிப்பீடு செய்வதில் பங்கேற்க
- கவுன்சில் கூட்டங்களில் தனிப்பட்ட முறையில் விவாதிக்கப்பட்ட விஷயங்களை நம்பிக்கையுடன் வைத்திருப்பது.
- நகராட்சியின் செயல்பாடு மற்றும் நிர்வாகம் பற்றிய அனைத்து தகவல்களையும் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியிடமிருந்து பெறுதல்.
- வேறு ஏதேனும் ஒத்த அல்லது தேவையான கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

நகராட்சிகள்

நகராட்சிகளின் அதிகாரங்கள்அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்

1. நகர திட்டமிடல் உட்பட நகர திட்டமிடல்.
2. நிலப் பயன்பாடு மற்றும் கட்டிடங்களை நிர்மாணிப்பதை ஒழுங்குபடுத்துதல்.
3. பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கான திட்டமிடல்.
4. சாலைகள் மற்றும் பாலங்கள்.
5. உள்நாட்டு, தொழில்துறை மற்றும் வணிக நோக்கங்களுக்காக நீர் வழங்கல்.
6. பொது சுகாதாரம் , சுகாதார பாதுகாப்பு மற்றும் திடக்கழிவு மேலாண்மை.
7. தீயணைப்பு சேவைகள்.
8. சுற்றுச்சூழலின் நகர்ப்புற வன பாதுகாப்பு. மற்றும் சுற்றுச்சூழல் அம்சங்களை மேம்படுத்துதல்.
9. ஊனமுற்றோர் மற்றும் மனவளர்ச்சி குன்றியவர்கள் உட்பட சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்.
10. சேரி மேம்பாடு மற்றும் மேம்படுத்தல்.
11. நகர்ப்புற வறுமை ஒழிப்பு.
12. பூங்காக்கள், தோட்டங்கள், விளையாட்டு மைதானங்கள் போன்ற நகர்ப்புற வசதிகள் மற்றும் வசதிகளை வழங்குதல்.
13. கலாச்சார, கல்வி மற்றும் அழகியல் அம்சங்களை மேம்படுத்துதல்.
14. புதைகுழிகள் மற்றும் புதைகுழிகள் ; தகனங்கள், தகன மைதானங்கள் மற்றும் மின்சார தகனங்கள்.
15. கால்நடைக் குளங்கள் ; விலங்குகள் மீதான கொடுமையைத் தடுத்தல்.
16. பிறப்பு மற்றும் இறப்பு பதிவு உட்பட முக்கிய புள்ளி விவரங்கள்.
17. தெரு விளக்குகள், வாகன நிறுத்துமிடங்கள், பேருந்து நிறுத்தங்கள் மற்றும் பொது வசதிகள் உள்ளிட்ட பொது வசதிகள்.
18. படுகொலை கூடங்கள் மற்றும் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல்.

பஞ்சாயத்து ராஜ்:

பஞ்சாயத்து ராஜ் அறிமுகம்

கிராமப்புற வளர்ச்சி என்பது பஞ்சாயத்து ராஜ்ஜின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும் , இது நாகாலாந்து , மேகாலயா மற்றும் மிசோரம் தவிர இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் டெல்லியைத் தவிர அனைத்து யூனியன் பிரதேசங்களிலும் நிறுவப்பட்டுள்ளது. மற்றும் வேறு சில பகுதிகள். இந்த பகுதிகளில் பின்வருவன அடங்கும்:

மாநிலங்களில் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் மணிப்பூரின் மலைப் பகுதிக்கு மாவட்ட கவுன்சில் உள்ளது மேற்கு வங்காளத்தின் டார்ஜிலிங் மாவட்டம் , டார்ஜிலிங் கோர்க்கா மலை கவுன்சில் உள்ளது

பஞ்சாயத்து ராஜ் பரிணாமம்

இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து முறை என்பது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய நிகழ்வு அல்ல. உண்மையில் , கிராமப்புற இந்தியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அரசியல் அமைப்பு பல நூற்றாண்டுகளாக கிராம பஞ்சாயத்து ஆகும். பண்டைய இந்தியாவில் , பஞ்சாயத்துகள் பொதுவாக நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களைக் கொண்ட சபைகளாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. வெளிநாட்டு ஆதிக்கம் , குறிப்பாக முகலாயர் மற்றும் ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும் இயற்கையான மற்றும் கட்டாய சமூக-பொருளாதார மாற்றங்கள் கிராம பஞ்சாயத்துகளின் முக்கியத்துவத்தை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது. இருப்பினும் , சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய காலத்தில் , பஞ்சாயத்துகள் கிராமத்தின் மற்ற பகுதிகளில் உயர் சாதியினரின் ஆதிக்கத்திற்கான கருவிகளாக இருந்தன, இது சமூக-பொருளாதார நிலை அல்லது சாதி படிநிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பிளவுகளை மேலும் அதிகரித்தது.

எவ்வாறாயினும், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் பரிணாமம் , அரசியலமைப்பு வரைவுக்குப் பிறகு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு ஒரு நிரப்புதலைப் பெற்றது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 40வது பிரிவு: "கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் மற்றும் சுயராஜ்யத்தின் அலகுகளாக

செயல்படுவதற்கு தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் வழங்க வேண்டும்". கிராமப்புற அளவில் சுயராஜ்யத்தை செயல்படுத்துவது குறித்து ஆய்வு செய்வதற்கும் இந்த இலக்கை அடைவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைப்பதற்கும் இந்திய அரசால் பல குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன.

நியமிக்கப்பட்ட குழுக்கள் பின்வருமாறு:

பல்வந்த் ராய் மேத்தா குழு

அசோக் மேத்தா கமிட்டி

ஜி வி கே ராவ் கமிட்டி

எல் எம் சிங்வி கமிட்டி

பல்வந்த் ராய் மேத்தா கமிட்டி & பஞ்சாயத்து ராஜ்

சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டம் மற்றும் தேசிய விரிவாக்கச் சேவையின் சிறப்பாகச் செயல்படுவதற்கான நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைப்பதற்காக 1957 இல் குழு நியமிக்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் என்று அழைக்கப்படும் ஜனநாயகப் பரவலாக்கப்பட்ட உள்ளாட்சியை நிறுவ குழு பரிந்துரைத்தது.

குழுவின் பரிந்துரைகள்

மூன்றாண்டுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு: கிராம பஞ்சாயத்து , பஞ்சாயத்து சமிதி மற்றும் ஜிலாபரிஷத். நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் கிராம பஞ்சாயத்து மற்றும் மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் பஞ்சாயத்து சமிதி மற்றும் ஜிலாபரிஷத்தை அமைக்க. திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாடு ஆகியவை பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் முதன்மை நோக்கங்களாகும். பஞ்சாயத்து சமிதி நிர்வாக அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் ஜிலாபரிஷத் ஆலோசனை மற்றும் மேற்பார்வை அமைப்பாக செயல்படும். ஜிலாபரிஷத் தலைவராக மாவட்ட ஆட்சியர் நியமனம். அவர்கள் தங்கள் கடமைகள் மற்றும் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற உதவும் வகையில் வளங்களை

வழங்குமாறும் அது கோரியது. பல்வந்த ராய் மேத்தா கமிட்டி , நாட்டில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் வளர்ச்சிக்கு மேலும் புத்துயிர் அளித்தது, நாடு முழுவதும் உள்ள சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டங்களில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் கணிசமான பங்கை வகிக்க முடியும் என்று அறிக்கை பரிந்துரைத்தது. பஞ்சாயத்துகளின் நோக்கம் , நன்கு திட்டமிடப்பட்ட திட்டங்களின் உதவியுடன் உள்ளூர் மக்களின் திறம்பட பங்கேற்பதன் மூலம் ஜனநாயகப் பரவலாக்கம் ஆகும். அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு , பஞ்சாயத்து முறையைப் பாதுகாத்து , “. . . கிராமங்களில் உள்ள மக்களுக்கு அதிகாரமும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட வேண்டும். பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரம் வழங்குவோம்” என்றார்.

அசோக் மேத்தா கமிட்டி & பஞ்சாயத்து ராஜ்

இந்தியாவில் அழிந்து வரும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பைப் புதுப்பிக்கவும், வலுப்படுத்தவும் நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைப்பதற்காக 1977 இல் குழு நியமிக்கப்பட்டது.

முக்கிய பரிந்துரைகள்:

- மூன்றாண்டுக்கு அமைப்பு இரண்டு அடுக்கு அமைப்புடன் மாற்றப்பட வேண்டும்: ஜிலாபரிஷத் (மாவட்ட அளவில்) மற்றும் மண்டல் பஞ்சாயத்து (கிராமங்களின் குழு).
- மாநில அளவிலான கண்காணிப்பின் முதல் நிலை மாவட்ட அளவில்.
- ஜிலாபரிஷத் நிர்வாக அமைப்பாகவும் , மாவட்ட அளவில் திட்டமிடுதலுக்கான பொறுப்பாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- நிறுவனங்கள் (ஜிலாபரிஷத் மற்றும் மண்டல் பஞ்சாயத்து) தங்கள் சொந்த நிதி ஆதாரங்களைத் திரட்டுவதற்கு கட்டாய வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஜி வி கே ராவ் கமிட்டி & பஞ்சாயத்து ராஜ்

1985 ஆம் ஆண்டு திட்டக் குழுவினால் இந்தக் குழு நியமிக்கப்பட்டது. அதிகாரத்துவம் காரணமாக அடிமட்ட அளவில் வளர்ச்சி காணப்படவில்லை என்பதை அங்கீகரித்தது. இதன்

விளைவாக பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் 'வேர் இல்லாத புல்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. எனவே , இது சில முக்கிய பரிந்துரைகளை வழங்கியது, அவை பின்வருமாறு:

- ஜனநாயகப் பரவலாக்கல் திட்டத்தில் ஜிலாபரிஷத் மிக முக்கியமான அமைப்பாக இருக்கும். மாவட்ட அளவில் வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிர்வகிக்கும் முதன்மை அமைப்பாக ஜிலாபரிஷத் இருக்கும்.
- கிராமப்புற வளர்ச்சித் திட்டங்களின் குறிப்பிட்ட திட்டமிடல் , செயல்படுத்தல் மற்றும் கண்காணிப்பு ஆகியவற்றுடன் மாவட்டம் மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் கீழ்மட்டங்கள் ஒதுக்கப்படும்.
- மாவட்ட வளர்ச்சி ஆணையர் பதவி உருவாக்கப்படும். அவர் ஜிலாபரிஷத்தின் தலைமை செயல் அதிகாரியாக இருப்பார்.
- பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளின் நிலைகளுக்கான தேர்தல்கள் முறையாக நடத்தப்பட வேண்டும்.

எல் எம் சிங்வி கமிட்டி & பஞ்சாயத்து ராஜ்

ஜனநாயகம் மற்றும் மேம்பாட்டிற்காக பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளை புத்துயிர் பெறுவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கும் முக்கிய நோக்கத்துடன் 1986 இல் இந்திய அரசாங்கத்தால் குழு நியமிக்கப்பட்டது. குழுவால் பின்வரும் பரிந்துரைகள் செய்யப்பட்டன:

- பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று குழு பரிந்துரைத்தது. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளுக்கு சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை அங்கீகரிக்க அரசியலமைப்பு விதிகளையும் பரிந்துரைத்தது.
- கிராமப் பஞ்சாயத்தை மிகவும் சாத்தியமானதாக மாற்ற கிராமங்களை மறுசீரமைக்க குழு பரிந்துரைத்தது.
- கிராம பஞ்சாயத்துகள் தங்கள் செயல்பாடுகளுக்கு அதிக நிதியை வைத்திருக்க வேண்டும் என்று அது பரிந்துரைத்தது.
- பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கான தேர்தல்கள் மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடுகள் தொடர்பான பிற விஷயங்களைத்

தீர்ப்பதற்கு ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நீதித் தீர்ப்பாயங்கள் அமைக்கப்படும்.

• இவை அனைத்தும் , பஞ்சாயத்துகள் உள்ளூர் பிரச்சனைகளை கண்டறிந்து தீர்க்கும் வாதம், கிராமங்களில் உள்ள மக்களை வளர்ச்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்துதல் , அரசியல் செயல்படும் பல்வேறு நிலைகளுக்கு இடையேயான தொடர்பை மேம்படுத்துதல் , தலைமைத்துவ திறன்களை வளர்த்தல் மற்றும் சுருக்கமாக உதவுதல் போன்றவற்றில் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். பல கட்டமைப்பு மாற்றங்களைச் செய்யாமல் மாநிலங்களில் அடிப்படை வளர்ச்சி. 1959 இல் ராஜஸ்தான் மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம் முதன்முதலில் பஞ்சாயத்து ராஜ்ஜியத்தை ஏற்றுக்கொண்டன , பிற மாநிலங்களும் அவற்றைப் பின்பற்றின.

• மாநிலங்களுக்கு இடையே வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் , பொதுவான சில அம்சங்கள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக , பெரும்பாலான மாநிலங்களில், கிராம அளவில் பஞ்சாயத்துகள் , தொகுதி அளவில் பஞ்சாயத்து சமீதிகள் மற்றும் மாவட்ட அளவில் ஜிலாபரிஷத்கள் உள்ளிட்ட மூன்றடுக்கு அமைப்பு அமைப்பு மயமாக்கப்பட்டுள்ளது. சிவில் சமூக அமைப்புகள் , புத்திஜீவிகள் மற்றும் முற்போக்கான அரசியல் தலைவர்களின் தொடர்ச்சியான முயற்சியின் காரணமாக , அரசியலமைப்பில் இரண்டு திருத்தங்களை பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றியது - கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான (பஞ்சாயத்துகள்) 73 வது அரசியலமைப்பு திருத்தம் மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான (நகராட்சிகள்) 74 வது அரசியலமைப்பு திருத்தம். அவை 'சுய-அரசு நிறுவனங்கள் '. ஒரு வருடத்திற்குள் அனைத்து மாநிலங்களும் திருத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி தங்கள் சொந்தச் சட்டங்களை நிறைவேற்றின.

1992 இன் 73வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் சட்டத்தின் முக்கியத்துவம்

• இச்சட்டம் அரசியலமைப்பில் பகுதி IX ஐச் சேர்த்தது , "பஞ்சாயத்துகள்" மற்றும் பஞ்சாயத்துகளின் 29 செயல்பாட்டு உருப்படிகளைக் கொண்ட பதினொன்றாவது அட்டவணையையும் சேர்த்தது.

• அரசியலமைப்பின் IX பகுதி 243 முதல் பிரிவு 243 O வரை உள்ளது.

• திருத்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பின் பிரிவு 40 க்கு வடிவத்தை வழங்குகிறது, (மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கொள்கைகள்) , இது கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்கவும் , அவை சுயராஜ்யமாக செயல்படும் வகையில் அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் வழங்குமாறு அரசை வழிநடத்துகிறது.

• சட்டத்தின் மூலம் , பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகள் அரசியலமைப்பின் நியாயமான பகுதியின் கீழ் வருகின்றன , மேலும் அந்த முறையை மாநிலங்கள் ஏற்க வேண்டும் என்று ஆணையிடுகிறது. மேலும் , பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் தேர்தல் செயல்முறை மாநில அரசின் விருப்பமின்றி நடத்தப்படும்.

• சட்டம் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது: கட்டாயம் மற்றும் தன்னார்வமானது. புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளை உருவாக்குவதை உள்ளடக்கிய மாநில சட்டங்களில் கட்டாய விதிகள் சேர்க்கப்பட வேண்டும். மறுபுறம் , தன்னார்வ ஏற்பாடுகள் மாநில அரசாங்கத்தின் விருப்பமாகும்.

• நாட்டில் அடிமட்ட அளவில் ஜனநாயக நிறுவனங்களை உருவாக்குவதில் சட்டம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க படியாகும். இச்சட்டம் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை பங்கேற்பு ஜனநாயகமாக மாற்றியுள்ளது.

• நாட்டில் அடிமட்ட அளவில் ஜனநாயக நிறுவனங்களை உருவாக்குவதில் சட்டம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க படியாகும்.

இச்சட்டம் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை பங்கேற்பு ஜனநாயகமாக மாற்றியுள்ளது.

சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

• கிராம சபை: கிராம சபை என்பது பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் முதன்மை அமைப்பாகும். இது பஞ்சாயத்து பகுதிக்குள் பதிவு செய்யப்பட்ட அனைத்து வாக்காளர்களையும் கொண்ட கிராம சபையாகும். இது அதிகாரங்களைச் செயல்படுத்தும் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளைச் செய்யும்.

விண்ணப்பதாரர்கள் கிராம பஞ்சாயத்து மற்றும் கிராம பஞ்சாயத்து பணிகளின் செயல்பாடுகளை குறிப்பிடலாம்.

- மூன்றடுக்கு அமைப்பு: மாநிலங்களில் (கிராமம் , இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில்) பஞ்சாயத்து ராஜ் என்ற மூன்றடுக்கு அமைப்பை நிறுவுவதற்கு சட்டம் வழங்குகிறது. 20 லட்சத்திற்கும் குறைவான மக்கள்தொகை கொண்ட மாநிலங்கள் இடைநிலை மட்டத்தை உருவாக்கக்கூடாது.

- உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர் தேர்தல்: பஞ்சாயத்து ராஜ் அனைத்து நிலைகளுக்கும் உறுப்பினர்கள் நேரடியாகவும் , இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவிலான தலைவர்கள் மறைமுகமாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் மற்றும் கிராம அளவில் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். மாநில அரசு.

இட ஒதுக்கீடு:

SC மற்றும் ST களுக்கு: அவர்களின் மக்கள்தொகை சதவீதத்திற்கு ஏற்ப மூன்று அடுக்குகளிலும் இடஒதுக்கீடு வழங்கப்பட வேண்டும்.

பெண்களுக்கு: பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டிய மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்குக் குறையாமல், பஞ்சாயத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள தலைவர் பதவிக்கான மொத்த எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்குக் குறையாமல் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக எந்த அளவிலான பஞ்சாயத்து அல்லது தலைவர் பதவியில் இடஒதுக்கீடு குறித்து முடிவெடுக்க மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பஞ்சாயத்து காலம்: பஞ்சாயத்தின் அனைத்து நிலைகளுக்கும் ஐந்தாண்டு பதவிக் காலத்தை சட்டம் வழங்குகிறது. இருப்பினும் , பஞ்சாயத்து அதன் காலம் முடிவதற்குள் கலைக்கப்படலாம். ஆனால் புதிய பஞ்சாயத்தை அமைப்பதற்கான புதிய தேர்தல்கள்

முடிக்கப்படும் - அதன் ஐந்தாண்டு கால அவகாசம் முடிவதற்குள். கலைப்பு ஏற்பட்டால், அது கலைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாத காலம் காலாவதியாகும் முன். தகுதியிழப்பு: ஒருவர் பஞ்சாயத்து உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்காக அல்லது அவ்வாறு தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால், அவர் தகுதியற்றவர் -

எந்தவொரு சட்டத்தின் கீழும் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டமன்றத் தேர்தலின் நோக்கத்திற்காக தற்போது நடைமுறையில் உள்ளது. மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்த சட்டத்தின் கீழும். எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு நபரும் 21 வயதை எட்டியிருந்தால், அவர் 25 வயதுக்கு குறைவானவர் என்ற காரணத்திற்காக தகுதி நீக்கம் செய்யப்படமாட்டார்.

மேலும், தகுதி நீக்கம் தொடர்பான அனைத்து கேள்விகளும் மாநில சட்டமன்றங்களால் தீர்மானிக்கப்படும் அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கப்படும்.

மாநில தேர்தல் ஆணையம்

இந்த ஆணையம், வாக்காளர் பட்டியல் தயாரித்தல் மற்றும் பஞ்சாயத்துக்கான தேர்தல்களை நடத்துதல் ஆகியவற்றை மேற்பார்வையிடுதல், வழிநடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் பொறுப்பாகும். பஞ்சாயத்துகளுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களுக்கும் மாநில சட்டமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம். அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: பஞ்சாயத்துகள் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாக செயல்படுவதற்கு தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் மாநில சட்டமன்றம் வழங்கலாம். அத்தகைய திட்டத்தில் கிராம பஞ்சாயத்து பணிகள் தொடர்பான விதிகள் இருக்கலாம்: பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களைத் தயாரித்தல். பதினோராவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள 29 விஷயங்கள் தொடர்பானவை உட்பட, பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்துதல்.

நிதி: மாநில சட்டமன்றம் - வரிகள், கடமைகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்கள் விதிக்க, வசூலிக்க மற்றும் பொருத்தமான ஒரு பஞ்சாயத்தை அங்கீகரிக்கவும். மாநில அரசாங்கத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரிகள் , வரிகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்களை ஒரு பஞ்சாயத்துக்கு ஒதுக்குங்கள். மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து பஞ்சாயத்துகளுக்கு உதவித்தொகை வழங்கிட வேண்டும்.

பஞ்சாயத்துகளின் அனைத்துப் பணத்தையும் வரவு வைப்பதற்கான நிதியை அரசியலமைப்பிற்கு வழங்குதல். நிதி ஆயோக்: மாநில நிதி ஆயோக், பஞ்சாயத்துகளின் நிதி நிலையை மதிப்பாய்வு செய்து , பஞ்சாயத்துக்கு வளங்களைச் சேர்க்கத் தேவையான நடவடிக்கைகளுக்கான பரிந்துரைகளை வழங்குகிறது. கணக்குகளின் தணிக்கை: பஞ்சாயத்து கணக்குகளின் பராமரிப்பு மற்றும் தணிக்கைக்கான ஏற்பாடுகளை மாநில சட்டமன்றம் செய்யலாம். யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான விண்ணப்பம்: குடியரசுத் தலைவர் அவர் குறிப்பிடும் விதிவிலக்குகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு எந்த ஒரு யூனியன் பிரதேசத்திலும் சட்டத்தின் விதிகளை நடைமுறைப்படுத்தலாம். விலக்கு அளிக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் மற்றும் பகுதிகள்: இந்தச் சட்டம் நாகாலாந்து , மேகாலயா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கும் மற்றும் வேறு சில பகுதிகளுக்கும் பொருந்தாது. இந்த பகுதிகளில் அடங்கும் , மாநிலங்களில் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் மணிப்பூரின் மலைப் பகுதிக்கு ஒரு மாவட்ட கவுன்சில் உள்ளது மேற்கு வங்காளத்தின் டார்ஜிலிங் மாவட்டம் , டார்ஜிலிங் கோர்க்கா மலை கவுன்சில் உள்ளது.

எவ்வாறாயினும், அது குறிப்பிடும் விதிவிலக்கு மற்றும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டு இந்த பகுதிகளுக்கு பாராளுமன்றம் இந்த பகுதியை நீட்டிக்க முடியும். இதனால், PESA சட்டம் இயற்றப்பட்டது. தற்போதுள்ள சட்டத்தின் தொடர்ச்சி: பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான அனைத்து மாநில சட்டங்களும் இந்த சட்டம் தொடங்கி ஒரு

வருடம் முடியும் வரை தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் , இந்தச் சட்டம் தொடங்கப்பட்ட தேதியான 24 ஏப்ரல் 1993 முதல் ஒரு வருட காலத்திற்குள் இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எவ்வாறாயினும் , சட்டம் தொடங்குவதற்கு முன் உடனடியாக இருக்கும் அனைத்து பஞ்சாயத்துகளும் மாநில சட்டமன்றத்தால் விரைவில் கலைக்கப்படாவிட்டால், அவற்றின் பதவிக்காலம் முடியும் வரை தொடரும். நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை: பஞ்சாயத்துகளின் தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிடுவதை சட்டம் தடுக்கிறது. தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் அல்லது அத்தகைய தொகுதிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு தொடர்பான எந்தவொரு சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்க முடியாது என்று அது அறிவிக்கிறது. எந்த ஒரு பஞ்சாயத்துக்கான தேர்தலும் அத்தகைய அதிகாரத்திடம் அளிக்கப்படும் தேர்தல் மனுவைத் தவிர மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தால் வழங்கப்படும் முறைகளைத் தவிர கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது என்று அது மேலும் கூறுகிறது.

PESA சட்டம் 1996

பகுதி IX இன் விதிகள் ஐந்தாவது அட்டவணை பகுதிகளுக்குப் பொருந்தாது. பார்லிமென்ட் இந்த பகுதியை அது குறிப்பிடக்கூடிய மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் அத்தகைய பகுதிகளுக்கு நீட்டிக்க முடியும். இந்த விதிகளின் கீழ் , பாராளுமன்றம் பஞ்சாயத்துகள் (திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிப்பு) சட்டத்தின் விதிகளை இயற்றியது , இது PESA சட்டம் அல்லது நீட்டிப்பு சட்டம் என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது.

PESA சட்டத்தின் நோக்கங்கள்:

- பகுதி IX இன் விதிகளை திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிக்க.
- பழங்குடியின மக்களுக்கு சுயாட்சி வழங்குதல்.

- பங்கேற்பு ஜனநாயகத்துடன் கிராம நிர்வாகத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
- பாரம்பரிய நடைமுறைகளுக்கு இசைவான பங்கேற்பு ஆளுகையை உருவாக்குதல்.
- பழங்குடி மக்களின் மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல்.
- பழங்குடியினரின் தேவைகளுக்கு உகந்த அதிகாரங்களுடன் பஞ்சாயத்துகளை மேம்படுத்துதல்.
- உயர் மட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் கீழ் மட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் பெறுவதைத் தடுப்பது.

மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களால் எடுக்கப்பட்ட இந்த அரசியலமைப்பு நடவடிக்கைகளின் விளைவாக, இந்தியா 'பல நிலை கூட்டாட்சி' என்று விவரிக்கப்பட்டதை நோக்கி நகர்ந்துள்ளது, மேலும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அது இந்திய அரசியலின் ஜனநாயக அடித்தளத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. திருத்தங்களுக்கு முன், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலம் இந்திய ஜனநாயக அமைப்பு பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகள், மாநில சட்டசபைகள் மற்றும் சில யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இந்த அமைப்பு நாட்டில் அடிமட்ட மட்டத்திற்கு நிர்வாகத்தையும் பிரச்சினை தீர்வையும் கொண்டு வந்துள்ளது, ஆனால் மற்ற சிக்கல்களும் உள்ளன. இப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணப்பட்டால், அடிப்படை மனித உரிமைகள் சில மதிக்கப்படும் சூழலை உருவாக்குவதற்கு நீண்ட தூரம் செல்லும்.

புதிய தலைமுறை பஞ்சாயத்துகள் செயல்படத் தொடங்கிய பிறகு, மனித உரிமைகள் தொடர்பான பல பிரச்சினைகள் முன்னுக்கு வந்துள்ளன. பஞ்சாயத்து முறைக்கு எதிராக மனித உரிமைகள் நிலைமைக்கு பங்களித்த முக்கியமான காரணி இந்திய சமூகத்தின் இயல்பு ஆகும், இது நிச்சயமாக அரசின் தன்மையை தீர்மானிக்கிறது. இந்திய சமூகம் அதன் சமத்துவமின்மை, சமூக படிநிலை மற்றும்

பணக்காரர் மற்றும் ஏழை பிரிவினைக்கு பெயர் பெற்றது. சமூகப் படிநிலை என்பது இந்தியாவுக்கே உரித்தான சாதி அமைப்பின் விளைவாகும். எனவே, சாதி மற்றும் வர்க்கம் இரண்டு காரணிகள், இந்த சூழலில் கவனம் செலுத்த வேண்டியவை.

எனவே, உள்ளூர் ஆளுகை அமைப்பு நாட்டின் கிராமப்புறங்களில் குறிப்பாக சாதி, மதம் மற்றும் பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாடு தொடர்பான பழைய படிநிலை நடைமுறைகளை சவால் செய்துள்ளது.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு ஐஏஎஸ் முதல்நிலை மற்றும் யுபிஎஸ்சி முதன்மை பாடத்திட்டத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும்.

வரவிருக்கும் CSE க்கு தயாராகும் ஆர்வலர்கள் நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பைப் பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும்.

பல்வந்த ராய் மேத்தா ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தார், அவர் இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் என்ற கருத்தை முன்னோடியாகக் கொண்டு வந்தவர் மற்றும் 'பஞ்சாயத்து ராஜ்ஜின் தந்தை' என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

பஞ்சாயத்து ராஜ் முக்கியத்துவம்

கிராமங்களின் வளர்ச்சியில் குறிப்பாக ஆரம்பக் கல்வி, சுகாதாரம், விவசாய வளர்ச்சிகள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாடு மற்றும் உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தில் பெண்களின் பங்கேற்பு போன்றவற்றில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்ற கிராம உள்ளாட்சி அமைப்புகளை பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவுகிறது.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அம்சங்கள்

கிராம சபை: பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் முதன்மை அமைப்பாக கிராம சபை உள்ளது. இது பஞ்சாயத்து பகுதிக்குள் பதிவு செய்யப்பட்ட அனைத்து வாக்காளர்களையும் கொண்ட கிராம சபையாகும். மூன்று அடுக்கு அமைப்பு: கிராமம், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட நிலைகள். உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர் தேர்தல்: பஞ்சாயத்து ராஜ் அனைத்து நிலைகளுக்கும் உறுப்பினர்கள்

நேரடியாகவும், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவிலான தலைவர்கள் மறைமுகமாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

கட்டமைப்பு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு:

கிராம ஸ்வராஜ்ஜின் காந்தியத் தத்துவத்திலிருந்து 1957 இல் இந்திய அரசாங்கம் பஞ்சாயத் ராஜ் முறையைக் கொண்டு வந்தாலும், 1992 இல், இந்திய அரசியலமைப்பின் 73 வது திருத்தம் அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தை வழங்கியது , நாட்டில் மூன்றாண்டுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பைக் கட்டமைத்தது. . அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பின் படி , மூன்று அடுக்குகள் ; ஜிலா பரிஷத் தலைவர் தலைமையில் மாவட்ட அளவில் ஜிலா பரிஷத் ; பஞ்சாயத்து சமிதி தலைவர் தலைமையில் தொகுதி அளவில் பஞ்சாயத்து சமிதியும் , பஞ்சாயத்து முகியா அல்லது சர்பஞ்ச் தலைமையில் கிராமப் பஞ்சாயத்தும் மாநிலங்களில் மாறுபடும்.

கிராம மட்டத்தில் ஜனநாயக செயல்முறையை வலுப்படுத்துவது, இந்த உள்ளாட்சி அமைப்பின் அடிப்படை நோக்கம் , உள்ளூர் சமூகத்தின் தேவைக்கேற்ப கிராமப்புற மேம்பாட்டு திட்டங்களை செயல்படுத்துவதும் , சமூகத்தால் செயல்படுத்தப்படுவதும் ஆகும். கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்குள் உள்ள குடிமக்கள் நேரடியாக பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் (பிஆர்ஜ) பிரதிநிதிகளை கிராம மட்டத்திலிருந்து தொகுதி மட்டம் வரை மாவட்ட அளவில் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். கிராமப் பஞ்சாயத்து மட்டத்தில் உள்ள கிராம சபையின் முன் கிராம சமூகம் தங்களின் வளர்ச்சித் தேவைகளை முன்வைக்கிறது. கலந்துரையாடலுக்குப் பிறகு, கிராமங்களில் தேவை அடிப்படையிலான வளர்ச்சித் திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. மற்ற வழிகளில் , கிராம பஞ்சாயத்துகள் கிராம அளவில் உள்ளாட்சியாக செயல்படுகின்றன. கிராமப்புற இந்தியாவில் உள்ளாட்சி அமைப்பாக செயல்படும் , ஒவ்வொரு கிராம பஞ்சாயத்தும் ஒரு பஞ்சாயத்து முகியா , ஒரு சர்ப்பஞ்ச், ஒரு பஞ்சாயத்து சமிதி உறுப்பினர் மற்றும் வார்டு உறுப்பினர்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறது , கிராம

பஞ்சாயத்தில் உள்ள 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட நபர்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. நாட்டில் 250,000 கிராம பஞ்சாயத்துகள், 6,300 பஞ்சாயத்து சமிதிகள் (பிளாக் பஞ்சாயத்துகள்) மற்றும் கிட்டத்தட்ட 600 ஜிலாபரிஷத்கள் (மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள் அல்லது கவுன்சில்கள்) செயல்படுகின்றன.

கிராம சபை:

கிராம சபையின் அமைப்பு

ஒரு கிராமத்தின் வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அனைத்து மக்களும் அந்த கிராமத்தின் கிராம சபை உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும்.

கிராமப் பிரகடனம்

(1) PESA சட்டத்தின் பிரிவு 4 (b) இன் விதிக்கு இணங்க , ஒரு கிராமம் ஒரு குடியிருப்பு அல்லது குடியிருப்புகளின் குழு அல்லது ஒரு குக்கிராமம் அல்லது குக்கிராமங்களின் குழுவைக் கொண்டிருக்கும் , ஒரு சமூகத்தை உள்ளடக்கிய மற்றும் அதன் விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் அதன் மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள்.

(2) எந்த குடியிருப்பின் மக்கள் தங்கள் வாழ்விடத்தை ஒரு கிராமமாக பதிவு செய்ய வேண்டும் என்று கருதினால் , அவ்வாறு பதிவு செய்யப்படவில்லை என்றால் , அவர்கள் இதற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அதை துணைப்பிரிவு மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு (SDM) அனுப்பலாம்.

(3) SDM தீர்மானத்தின் தகுதியைப் பற்றி விசாரிக்கும். விசாரணையில் சாதகமான முடிவு கிடைத்தால் , குடியிருப்பு கிராமமாக அறிவிக்கப்படும்.

கிராம பஞ்சாயத்து , கிராம சபையின் நிர்வாகக் குழுவாக இருக்க வேண்டும்

(1) கிராம பஞ்சாயத்து, கிராம சபையின் நிர்வாகக் குழுவாக இருக்க வேண்டும்.

(2) கிராம சபையின் பொது மேற்பார்வை, கட்டுப்பாடு மற்றும் வழிகாட்டுதலின் கீழ் கிராம பஞ்சாயத்து செயல்படும்.

கிராம சபையின் செயலாளர், அலுவலகம் போன்றவை

(1) கிராமப் பஞ்சாயத்தின் செயலாளர் கிராம சபையின் செயலாளராகக் கருதப்படுவார். ஒரு கிராம பஞ்சாயத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கிராம சபைகள் இருக்கும் சூழ்நிலையில், கிராம பஞ்சாயத்து செயலாளர் அனைத்து கிராம சபைகளுக்கும் செயலாளராக இருப்பார்.

(2) கிராம சபை செயலாளரைத் தவிர அதன் உறுப்பினர்களில் இருந்து ஒரு உதவிச் செயலாளரை நியமிக்கலாம். ஆனால் உதவிச் செயலாளருக்கு ஊதியம், கௌரவ ஊதியம் போன்றவற்றுக்கு உரிமை இருக்காது. அவர் தனது கடமைகளை கௌரவமாகச் செய்வார்.

(3) உதவிச் செயலாளரின் கடமைகள் செயலாளருக்கு உதவுவதும் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றுவதும் ஆகும். செயலாளர் இல்லாத பட்சத்தில், உதவி செயலாளர் அவர் சார்பாக கடமைகளை ஆற்றுவார்.

(4) கிராம பஞ்சாயத்து அலுவலகம் கிராம சபை அலுவலகமாக இருக்கும். ஒரு கிராம பஞ்சாயத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கிராம சபைகள் இருந்தால், கிராம பஞ்சாயத்தின் தலைமையகம் தவிர, ஒவ்வொரு கிராம சபைக்கும் அதன் சொந்த கிராமத்தில் ஒரு சாதாரண நபரின் வீடு போன்ற சொந்த அலுவலகம் இருக்கும். இந்த அலுவலகத்திற்கு எந்த வகையிலும் வாடகை செலுத்தப்படமாட்டாது.

கிராம சபைக் கூட்டங்கள் பொதுவில் இருக்க வேண்டும்

(1) கிராம சபையின் ஒவ்வொரு கூட்டமும் அல்லது நடவடிக்கைகளும் பொதுவில் நடத்தப்படும்,

(2) ஒரு முடிய கட்டிடத்தில் கிராம சபைக் கூட்டம் நடத்தப்பட்டாலும், கதவுகளை மூடுவது அல்லது நுழைவதைத் தடை செய்வது போன்ற எந்த ஏற்பாடும் இருக்காது.

முடிவுகளை எடுக்கும் முறை

(1) முடிந்தவரை, கிராம சபையின் பணி ஒருமித்த கருத்துடன் செய்யப்படும்.

(2) ஒரு கூட்டத்தில் எந்தப் பிரச்சினையிலும் ஒருமித்த கருத்து இல்லாத நிலையில், அந்த விஷயம் கிராம சபையால் தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு வாரம் அல்லது அதற்குப் பிறகு நடைபெறும் கூட்டத்தில் விவாதிக்கப்படும்.

(3) இரண்டாவது கூட்டத்திலும் ஒருமித்த கருத்து இல்லை என்றால், பெரும்பான்மை அடிப்படையில் முடிவு எடுக்கப்படும். ஆனால் அத்தகைய கூட்டங்களில் கோரம் கட்டாயம் உள்ளது. கோரம் இல்லாத பட்சத்தில் அந்த விஷயம் வெற்றிடமாக கருதப்படும். கோரம் முடிவடையும் போதெல்லாம் பிரச்சினை பின்னர் பெரும்பான்மையால் தீர்மானிக்கப்படலாம்.

கிராம சபை கூட்டத்தின் தேதி மற்றும் நேரம்

(1) இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையாவது கிராம சபை கூட்டம் நடத்தப்படும். கிராம சபை ஒரு நிலையான தேதியை (ஆங்கில தேதி, இந்திய தேதி அல்லது வாரத்தின் நாள் என்று பொருள்), கூட்டத்தின் நேரம் மற்றும் இடத்தை நிரந்தரமாக தீர்மானிக்கலாம். அத்தகைய சூழ்நிலையில் குறிப்பிட்ட கூட்டங்களுக்கு எந்த வகையான தகவலையும் வழங்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

(2) இருப்பினும், ஒவ்வொரு கூட்டத்தையும் தனித்தனியாக நிர்ணயிக்க கிராம சபை முடிவு செய்தால் அல்லது குறிப்பிட்ட நாளில் கூட்டத்தை நடத்த முடிவு செய்தால், முடிவு செய்யப்பட்ட மூன்று நாட்களுக்குள், முழு கிராமத்திலும் அறிவிப்பு செய்யப்படும். கிராம சபை கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகள்

(1) ஒரு வருடத்திற்கான கிராம சபை கூட்டத்திற்கு ஒரு தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். தற்போதுள்ள உறுப்பினர்களில், பட்டியல்

பழங்குடியினத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் மட்டுமே அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். பட்டியல் பழங்குடியினரின் மக்கள் தொகை 10% க்கும் குறைவாக உள்ள கிராமங்களில் , பட்டியல் பழங்குடியினர் அல்லாத நபர்களில் இருந்து ஒரு தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். மேலும் பஞ்சாயத்தின் எந்த ஒரு சர்பஞ்ச் அல்லது பஞ்ச் , கிராம சபையின் தலைவராக செயல்பட தகுதியுடையவர் அல்ல.

(2) தலைவர் தேர்வு முடிந்தவரை ஒருமித்த கருத்துடன் செய்யப்படும். ஒருமித்த கருத்து இல்லாத பட்சத்தில் , அங்கம் வகிக்கும் உறுப்பினர்களில் , பட்டியல் பழங்குடியினத்தைச் சேர்ந்த மூத்த பெண் தலைவராக இருப்பார்.

(3) கிராம சபை தலைவரின் செயல்திறனில் திருப்தி அடையவில்லை என்றால் , அவரை/அவளை ஒரு தனிப் பெரும்பான்மையுடன் திரும்ப அழைக்கவும் , புதிய தலைவரை தேர்ந்தெடுக்கவும் அதற்கு உரிமை உண்டு.

(4) கிராம சபைக் கூட்டத்தின் கோரம் மொத்த உறுப்பினர்களில் ஐந்தில் ஒரு பங்காக இருக்கும். பெண்களுக்கான தனி கோரம் இருக்க வேண்டும் , இது பொதுக் குழுவில் மூன்றில் ஒரு பங்காக இருக்கும்.

(5) கோரம் இல்லாத பட்சத்தில் , கூட்டம் ஒத்திவைக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும். ஆனால் தற்போது உள்ள உறுப்பினர்கள் ஒரு வாரத்திற்குள் கூட்டத்தை நடத்த முடிவு செய்யலாம். ஒத்திவைக்கப்பட்ட கூட்டத்தில் கூட கோரம் அவசியம்.

(6) வருமானம், கடந்த மாதச் செலவு , தொழிலாளர்களின் பட்டியல் , விற்பனை மற்றும் கொள்முதல் ஆகியவற்றின் முழுமையான பதிவேடு பற்றிய விரிவான அறிக்கை கிராம சபைக் கூட்டத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும். மேற்கொள்ளப்படும் பணிகளின் தரம் குறித்து விவாதிக்கப்பட்டு, நிலைமையை மேம்படுத்த கிராம சபையின் முடிவுகளின்படி தேவையான நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

(7) கூட்டத்தை முடிக்கும் போது , கிராம சபையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளின் சுருக்கமான அறிக்கையை செயலாளர்/கூடுதல்

செயலாளர் மற்றும் அவர்கள் இல்லாத நிலையில் , கிராம சபையால் பரிந்துரைக்கப்படும் ஒரு நபர் தயார் செய்வார். அந்த அறிக்கை கூட்டத்தில் வாசிக்கப்படும். அறிக்கையின் சரியான தன்மை குறித்து ஒருமித்த கருத்துக்குப் பிறகு , தலைவர், செயலாளர் அல்லது எழுத்தாளர் கையொப்பமிடுவார்கள் அல்லது ஒரு குறி வைப்பார்கள். தகராறுகளை அகற்றும் விஷயத்தில் , நீதித்துறை குழுவின் உறுப்பினர்கள் அந்த அறிக்கையில் கையொப்பமிடுவார்கள் அல்லது முத்திரையிடுவார்கள்.

கிராம சபையில் இருப்பு:

கிராம சபை தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு கிராமத்தின் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்தும் குறைந்தபட்சம் ஒரு உறுப்பினராவது கட்டாயமாக இருப்பதை உறுதி செய்ய முடியும். உரிய காரணமின்றி உறுப்பினர் இல்லாவிட்டால் சம்பந்தப்பட்ட குடும்பத்திற்கு அபராதம் விதிக்கப்படலாம்.

சிறப்பு கிராம சபை கூட்டம்:

(1) அதன் வழக்கமான கூட்டங்களைத் தவிர , பின்வரும் சூழ்நிலைகளில் கிராம சபையின் சிறப்புக் கூட்டங்கள் நடத்தப்படலாம்:

(i) கிராம சபையின் பொதுக் கூட்டத்தில் அவ்வாறு தீர்மானிக்கப்பட்டால்,

(ii) கிராம சபையால் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய திட்டம் பஞ்சாயத்தில் இருந்தால்,

(iii) ஒரு அதிகாரி சர்பஞ்சைக் கோரினால்,

(iv) கிராம சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களில் குறைந்தபட்சம் 5 சதவீதம் அல்லது 25 உறுப்பினர்களால் செயலாளருக்கு எழுத்துப்பூர்வமாக அளிக்கப்பட்ட தகவலின் அடிப்படையில் , எது அதிகம்.

(2) சூழ்நிலை (i) தவிர, சர்பஞ்சைக் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஏழு நாட்களுக்குள் செயலாளர் ஒரு கூட்டத்திற்கு அழைப்பார் , மேலும் அறிவிப்பு மற்றும் பிற முறைகள் மூலம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தேதிக்கு

3 நாட்களுக்கு முன்னதாக கிராமத்தில் பொதுத் தகவல்கள் வழங்கப்படும்.

சர்பஞ்ச் கூட்டம் நடத்துவதற்கு இடையூறாக இருப்பதாக செயலாளர் கருதினால், சர்பஞ்சின் எதிர்மறையான ஆலோசனையை மீறி அவர் கூட்டத்தை நடத்துவார்.

ஆனால், செயலர்/உதவிச் செயலர் இல்லாத பட்சத்தில் அல்லது ஒரு வாரத்திற்குள் கூட்டத்தை நடத்த நடவடிக்கை எடுக்காத பட்சத்தில், கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்ய எழுத்துப்பூர்வமாகக் கோரும் மக்களில் மூன்று உறுப்பினர்கள், சர்பஞ்சிற்கு அறிவித்து, கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்யலாம். குறைந்தது மூன்று நாட்கள்.

(3) ஒரு குறிப்பிட்ட கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் அடுத்த கூட்டத்தைத் தவிர வேறு எங்கும் சவால் செய்யப்படக்கூடாது. கிராம சபையின் முடிவுகளே இறுதியானதாக இருக்கும்.

கிராம சபையின் நிலைக்குழுக்கள்

(1) கிராம சபையானது நிலைக்குழுக்களை அமைக்கலாம். அமைதிக் குழு, நீதிக் குழு, வள திட்டமிடல் மற்றும் மேலாண்மைக் குழு, போதை கட்டுப்பாடு குழு, கடன் கட்டுப்பாட்டுக் குழு, மார்க்கெட் கமிட்டி, சபா கோஷ் கமிட்டி மற்றும் பிற கிராம சபையின் பணியின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பற்றிய அதன் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்காக பொருத்தமானதாகக் கருதப்படுகிறது. . தவிர, தேவைக்கேற்ப தற்காலிக மற்றும் தற்காலிகக் குழுக்கள் அமைக்கப்படலாம்.

(2) கிராம சபையின் நிலைக் குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் கிராம சபையின் உறுப்பினர்களிடையே கிராம சபையின் திறந்த கூட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். பங்கேற்பு ஜனநாயகத்தின் உணர்வின்படி, முடிந்தவரை, கிராம சபையின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ஏதேனும் ஒரு குழுவில் சேர்க்கப்பட்டு சில பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவார்கள்.

(3) அனைத்து நிலைக்குழுக்களின் பதவிக்காலம் ஒன்று அல்லது இரண்டு ஆண்டுகள் கிராம சபையால் தீர்மானிக்கப்படும். இந்த

நோக்கத்திற்காக தீர்மானிக்கப்பட்ட தேதியில் இந்த குழுவின உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தங்கள் கடமைகளில் இருந்து விடுவிக்கப்படுவார்கள். அதே அல்லது வேறு சில நிலைக்குழுவில் அவர்களுக்கு பொறுப்பை வழங்குவதற்கு கிராம சபை முடிவு எடுக்கும். அனைத்து குழுக்களையும் மறுசீரமைக்க கிராம சபைக்கு தகுதி உள்ளது.

(4) ஒவ்வொரு நிலைக்குழுவிலும் ஒரு தலைவர் மற்றும் ஒரு செயலாளர் இருப்பார். சம்மந்தப்பட்ட குழு உறுப்பினர்களில் இருந்து ஒருமித்த கருத்துடன் அவர்களை நியமிக்கும். நிலைக்குழு ஒருமித்த கருத்தை உருவாக்க முடியாவிட்டால், தனிப் பெரும்பான்மை மூலம் முடிவு எடுக்கப்படும்.

(5) பல்வேறு பாடங்களில் கிராம சபை எடுக்கும் முடிவுகளை செயல்படுத்தும் பொறுப்பு சம்பந்தப்பட்ட நிலைக்குழுவினுடையது. ஆனால் அரசாங்கத்திடம் இருந்து எந்த வடிவில் பெறப்பட்ட தொகையில் இருந்து மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய பணிகளின் பொறுப்பு கிராம பஞ்சாயத்து மற்றும் அதன் சம்மந்தப்பட்ட குழுக்களின் பொறுப்பாகும்.

இணை உடல்கள்

(1) வனம், நீர்ப்பாசன மேலாண்மை போன்ற எந்தவொரு விஷயத்திலும் ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழ், ஏதேனும் ஒரு அரசுத் துறையால் ஒரு அமைப்பு அல்லது குழு அமைக்கப்பட்டால், அது அந்த விஷயத்தில் கிராம சபையின் நிலைக்குழுவாகக் கருதப்படும். சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தில் உள்ள விதிகள் இருந்தபோதிலும், அந்த அமைப்பு அல்லது குழு கிராம சபைக்கு பொறுப்புக்கூற வேண்டும்.

(2) கிராம சபையைத் தவிர வேறு எந்த ஏஜென்சியும் வழங்கும் அறிவுறுத்தல்கள் கிராம சபை அல்லது கிராம பஞ்சாயத்துக்கான சட்ட வழிமுறைகளாக கருதப்படாது. அத்தகைய அறிவுறுத்தல்கள் "ஆலோசனை" என்று மட்டுமே கருதப்படும்.

(3) சம்மந்தப்பட்ட குழு கிராம சபையின் முன் அத்தகைய "அறிவுறுத்தல்களை" வைக்கும் மற்றும் அவற்றை அதே அல்லது

திருத்தப்பட்ட படிவத்தில் செயல்படுத்துவது அல்லது செயல்படுத்தாமல் இருப்பது என்பது கிராம சபையின் இறுதி முடிவு. கிராம சபையின் நிலைக்குழுக்களின் செயல்முறை:

கிராம சபையின் நிலைக்குழுக்களின் நடைமுறைகள் கிராம சபையின் நடைமுறைகள் பின்வருமாறு இருக்கும்:

- (1) கிராம பஞ்சாயத்து உட்பட அனைத்து குழுக்களின் கூட்டங்களும் திறந்திருக்கும்,
- (2) நிலைக்குழுவின் ஒவ்வொரு கூட்டத்தின் அறிவிப்பும், அதன் தேதி, நேரம் மற்றும் இடம் மற்றும் பரிவர்த்தனை செய்ய வேண்டிய வணிகம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் அறிவிப்பு குறைந்தது மூன்று நாட்களுக்கு முன்னதாக நிலைக்குழுவின் செயலாளரால் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.
- (3) நிலைக்குழுவின் கூட்டத்தின் கூட்டத்திற்குத் தேவையான கோரம், தலைவர் உட்பட ஒரு பாதியாக இருக்க வேண்டும்.
- (4) கிராம சபை உறுப்பினர் எந்த நிலைக்குழு கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளலாம். விவாதத்தின் தலைப்பில் அவர் எந்த கேள்வியையும் தலைவரின் அனுமதியுடன் கேட்கலாம். ஆனால் இறுதி முடிவு எடுக்கும் போது அவருக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இருக்காது.
- (5) நிலைக்குழுக்களின் அனைத்து முடிவுகளும் கிராம சபைக்கான நடைமுறையின்படி எடுக்கப்படும்.
- (6) நிலைக்குழுக் கூட்டங்களில் எடுக்கப்பட்ட முக்கிய முடிவுகளின் சாராம்சம் பதிவு செய்யப்படும்.

கிராம பஞ்சாயத்து:

- o நாட்டில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் கீழ் அடுக்கு கிராம அளவிலான பஞ்சாயத்து ஆகும்.
- o இது பெரும்பாலான மாநிலங்களில் கிராம பஞ்சாயத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஒரு கிராம பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்.

o கிராம பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை கிராம மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே பஞ்சாயத்துக்குப் பஞ்சாயத்து வேறுபடுகிறது.

o ஒற்றை உறுப்பினர் தொகுதியின் அடிப்படையில் தேர்தல் நடத்தப்படுகிறது.

மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு பெண்களுக்கும், சில பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

கிராம பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்கள் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் 'சர்பஞ்ச், பிரதான் அல்லது ஜனாதிபதி' என வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

o துணைத் தலைவரும் இருக்கிறார்.

o இருவரும் பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்.

கிராம பஞ்சாயத்துகள் பொதுவாக மாதம் ஒருமுறை தங்கள் கூட்டங்களை நடத்துகின்றன. அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் தங்கள் வணிகத்தின் பரிவர்த்தனைக்காக குழுக்களை அமைக்கின்றன.

பஞ்சாயத்து சமிதி:

• பஞ்சாயத்து ராஜின் இரண்டாம் அல்லது நடுத்தர அடுக்கு பஞ்சாயத்து சமிதி ஆகும் , இது கிராம பஞ்சாயத்து மற்றும் ஜிலாபரிஷத்துக்கு இடையே இணைப்பை வழங்குகிறது.

• பஞ்சாயத்து சமிதியின் பலமும் ஒரு சமிதி பகுதியில் உள்ள மக்கள் தொகையைப் பொறுத்தது.

• பஞ்சாயத்து சமிதியில் , சில உறுப்பினர்கள் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

• கிராம பஞ்சாயத்துகளின் சர்பஞ்ச்கள் , பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.

- இருப்பினும், கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அனைத்து சர்பஞ்சுக்களும் ஒரே நேரத்தில் பஞ்சாயத்து சமிதிகளில் உறுப்பினர்களாக இல்லை.
 - எண் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடும் மற்றும் ஆண்டுதோறும் சுழற்றப்படுகிறது.
 - ஒரு சமிதி பகுதியில் உள்ள சில கிராம பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்கள் மட்டுமே ஒரு நேரத்தில் பஞ்சாயத்து சமிதியில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.
 - சில பஞ்சாயத்துகளில் , சட்டப் பேரவை மற்றும் சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்களும், சமிதி பகுதியைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், அதன் உறுப்பினர்களாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
 - பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் தலைவர்கள் பொதுவாக நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.
- பஞ்சாயத்து சமிதியின் செயல்பாடுகள்
- பஞ்சாயத்து சமிதிகள் தொகுதி மேம்பாட்டு அலுவலர்கள் (B.D.Os) தலைமையில் செயல்படுகின்றன.
 - விவசாயம், நில மேம்பாடு , நீர்நிலை மேம்பாடு , சமூக மற்றும் பண்ணை காடுகள் , தொழில்நுட்பம் மற்றும் தொழிற்கல்வி போன்ற சில செயல்பாடுகள் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன.
 - இரண்டாவது வகை செயல்பாடுகள் சில குறிப்பிட்ட திட்டங்கள் , திட்டங்கள் அல்லது நிதி ஒதுக்கப்பட்ட திட்டங்களை செயல்படுத்துவது தொடர்பானது.
 - ஒரு பஞ்சாயத்து சமிதி குறிப்பிட்ட திட்டத்திற்கு மட்டுமே பணம் செலவழிக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம்.
 - இடம் அல்லது பயனாளிகளின் தேர்வு , பஞ்சாயத்து சமிதியிடம் உள்ளது.

பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் வருமான ஆதாரங்கள்

- பஞ்சாயத்து சமிதிகள் , குடிநீர் அல்லது பாசனத் தேவைக்கான தண்ணீர், விளக்கு ஏற்பாடுகள் , அவர்களால் பராமரிக்கப்படும்

பாலங்களுக்கான கட்டணங்கள் என வழங்கப்படும் வசதிகளுக்கு வரி விதிக்கலாம்.

- பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் சொத்தில் பொதுக் கட்டிடங்கள் , அவர்களின் நிதியில் கட்டப்பட்ட அல்லது பராமரிக்கப்படும் பொது சாலைகள் மற்றும் அரசாங்கத்தால் அவர்களுக்கு மாற்றப்பட்ட அனைத்து நிலம் அல்லது பிற சொத்துகளும் அடங்கும்.
- பஞ்சாயத்துகள் தங்களிடம் உள்ள சொத்து மூலம் வருமானம் பெறுகின்றன.
- அவர்கள் மாநில அரசுகளிடமிருந்து மானியங்களையும் பெறுகிறார்கள்.
- பஞ்சாயத்து ராஜ் இடைநிலை நிறுவனங்களால் செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்களுடன் ஜிலா பஞ்சாயத்துகள் அல்லது மாநில அரசுகளால் நிதிகள் மாற்றப்படுகின்றன.

ஜிலாபரிஷத்:

- மாவட்ட அளவில் ஜிலாபரிஷத் என்பது பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மேல் அடுக்கு ஆகும்.
- இந்த நிறுவனத்தில் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில உறுப்பினர்கள் உள்ளனர் , அவர்களின் எண்ணிக்கை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது , ஏனெனில் இது மக்கள்தொகை அடிப்படையிலும் உள்ளது.
- பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் தலைவர்கள் , ஜிலாபரிஷத்களின் அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர்கள்.
- மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்றம் , சட்டமன்றங்கள் மற்றும் கவுன்சில்களின் உறுப்பினர்களும் ஜிலாபரிஷத்தின் நியமன உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.
- ஜிலாபரிஷத்தின் தலைவர் , அதிகூலா அல்லது தலைவர் , நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.
- துணைத் தலைவரும் இதேபோல் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.
- ஜிலாபரிஷத் கூட்டங்கள் மாதம் ஒருமுறை நடத்தப்படுகின்றன.

- சிறப்பு விஷயங்களை விவாதிக்க சிறப்பு கூட்டங்களையும் கூட்டலாம்.
- பாடக் குழுக்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன.
- Ex-officio: ஒரு பதவியை வகிக்கும் நபர் , அந்த பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதால் அல்ல , ஆனால் அவர்/அவள் மற்றொரு பதவியை வைத்திருப்பதன் காரணமாக.

ஜிலாபரிஷத்தின் செயல்பாடுகள்

- ஜிலாபரிஷத் மாவட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்து குழுக்களை இணைக்கிறது.
- இது அவர்களின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து அவற்றின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வை செய்கிறது.
- இது மாவட்டத் திட்டங்களைத் தயாரித்து , மாநில அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பிப்பதற்கான மாவட்டத் திட்டங்களில் சமிதித் திட்டங்களை ஒருங்கிணைக்கிறது.
- ஜிலாபரிஷத் மாவட்டம் முழுவதும் வளர்ச்சிப் பணிகளை கவனிக்கிறது.
- இது விவசாய உற்பத்தியை மேம்படுத்துதல் , நிலத்தடி நீர் ஆதாரங்களை சுரண்டுதல் , கிராமப்புற மின்மயமாக்கல் மற்றும் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்துதல் மற்றும் வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கும் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்குதல் , சாலைகள் மற்றும் பிற பொதுப் பணிகளைத் தொடங்குதல் போன்ற திட்டங்களை மேற்கொள்கிறது.
- இது இயற்கை பேரிடர்கள் மற்றும் பற்றாக்குறையின் போது நிவாரணம், அனாதை இல்லங்கள் மற்றும் ஏழை இல்லங்கள் , இரவு தங்குமிடங்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் நலன் போன்ற நலன்புரி செயல்பாடுகளை செய்கிறது.
- கூடுதலாக, ஜிலாபரிஷத்தினர் மத்திய மற்றும் மாநில அரசு வழங்கும் திட்டங்களின் கீழ் அவர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளைச் செய்கின்றன.

- எடுத்துக்காட்டாக, ஜவஹர் ரோஸ்கர் யோஜனா என்பது ஒரு பெரிய மத்திய நிதியுதவி திட்டமாகும் , இதற்காக மாவட்டங்களுக்கு நேரடியாக வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள பணம் வழங்கப்படுகிறது.

ஜிலாபரிஷத்களின் வருமான ஆதாரங்கள்

- ஜிலாபரிஷத் வரிகளை விதிக்கவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.
- அவர்கள் ஆறு மாதங்களுக்கு கிராமப்புறங்களில் வியாபாரம் செய்பவர்கள் மீது வரி விதிக்கலாம், தரகர்கள் மீது வரி விதிக்கலாம், அவர்களால் நிறுவப்பட்ட சந்தைகளில் கமிஷன் ஏஜெண்டுகள் , மேலும் இந்த சந்தைகளில் பொருட்களின் விற்பனைக்கு வரி விதிக்கலாம்.
- நில வருவாய் மீதான வரியை ஜிலாபரிஷத்களும் விதிக்கலாம்.
- வளர்ச்சித் திட்டங்கள் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும்போது , தேவையான நிதியும் வழங்கப்படுகிறது.
- அவர்கள் அரசிடமிருந்து மானியங்களையும் , தொண்டு நிறுவனங்களிடமிருந்து நன்கொடைகளையும் பெறுகிறார்கள் , மேலும் கடன்களையும் பெறலாம்.